

ΘΗΤΑΝΔΡΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Γραφεία: Δραγατσίου 4-Τηλ. 36-781

Πυκνός συνωτισμός στο πεζοδρόμιο μπροστά στο σηματοδότη. Ένας ανθρωπάκος περνάει αθαιρέτως κι' ο αστυφύλακας τον σταματάει στη μέση του δρόμου.

- Πού πάτε, κύριε;
- Απέναντι!
- Χαίρω πολύ! Άναψε το πράσινο φως;
- Μα εγώ δεν ξέρω γράμματα κ. αστυφύλακα.
- Και πρέπει να ξέρεις γράμματα για να διακρίνεις το πράσινο από το κόκκινο; Κοροϊδεύεις τώρα;
- Δεν ξέρω τη σημασία!
- Να τη μάθεις! Όταν είναι πράσινο, επιτρέπεται να περνάς. Όταν είναι κόκκινο, απαγορεύεται!
- Και τότε όλοι αυτοί γιατί περνάνε;

- Γιατί βλέπουν πράσινο.
- Μα εγώ βλέπω κόκκινο!

- Ε;
Οι πεζοί επωφεληθήκαν της απασχόλησής του αστυφύλακα και περνούσαν ανενόχλητοι με το κόκκινο φως! Είναι άκαταμάχητη η γοητεία του άπηγορευμένου!

Διάλογος σε κοσμικό (μπάρ).
Μεταξύ δύο κυριών που έχουν φάτοςες σοβαρές και κοστούμια «έπισημα».

- Θέλω λοιπόν, να τον βάλω σε μια θέση για να απασχοληται.
- Πόσων χρονών είν' ο γιός σου τώρα;
- Εικοσιέξι.
- Να τον κάνω ειδικό σύμβουλο;
- Α, μπά, πάρα κάτω.
- Γενικό επιθεωρητή, καμιάς εταιρίας.
- Όχι, αδερφέ.
- Αναπληρωτή Γενικό Διευθυντή;
- Μα όχι τέτοια. Γραφιά να τον κάνεις.
- Α, δέ γίνεται. Χρειάζεται πτυχίο Πανεπιστημίου! Γι' αυτό σου λέω!

Εμφανίστηκαν οι πρώτες «τεντυμπόουσες»!

Στύλ Μπρίτζ Μπαρντόν τον καιρό που αναστάτωνα το Παρίσι, βλέμματα προκλητικά έδω κι' εκεί «τρανζίστορ» στο χέρι και άνοιγμα στη «διαπασών» μέσα στο λεωφορείο, μάσκιμα φυστικών και πέταγμα των σκουπιδιών στα μούτρα των επιβατών κι' έπειτα «παρντόν» δεν τό κάναμε επίτηδες!... Και «χά, χά, χά» και «χού, χού, χού»....

Άλλα είναι πολύ επικίνδυνα για τους ατσάλινους σοβαρούς ή σοβαροφάνεις. Κλείνει η μία στην άλλη το μάτι.

- Τον ρεζιλίζουμε;
- Τον ρεζιλίζουμε!

Πάνε κοντά, στριμψώνονται δίπλα του και βάζουν τις φωνές:

- Δεν ντρέπεσαι γέρος άνθρωπος; Καί φαίνεσαι και κύριος!
- Ου να καλής, να καλής! Σάτρε!
- Αισχρό!

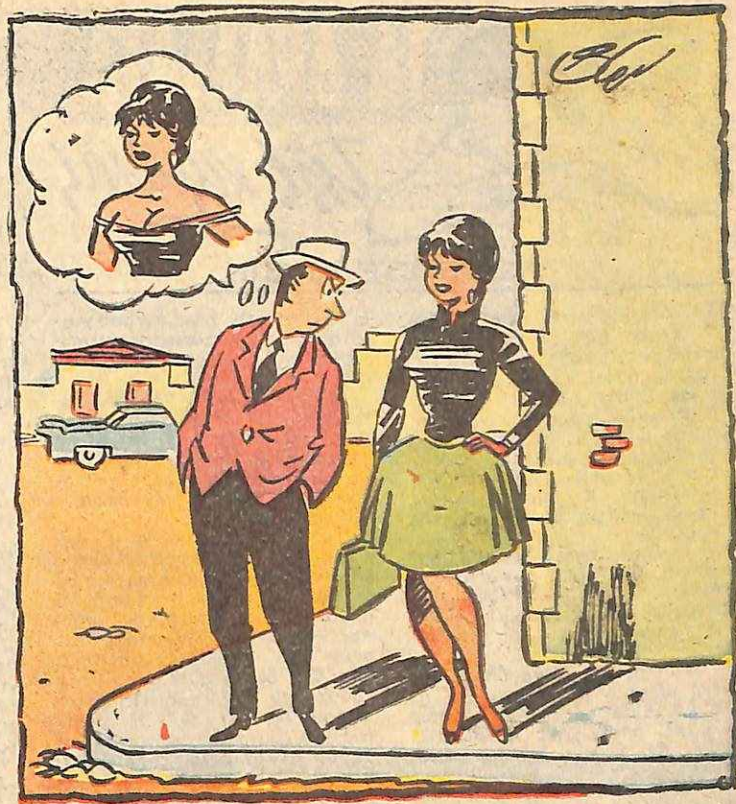
Αν πάσης τέτοια δουλειά δηλαδή... μπορείς να κάνης φόνος! Και φαντάσου να είσαι, ως ποίμε, καθηγητής των θρησκευτικών! Δεν υπάρχει τίποτα πιο τραγικό!

Στο βουλευτικό γραφείο, όρθος ο κ. βουλευτής δέχεται τους ψηφοφόρους του ή αυτούς που νομίζει ψηφοφόρους του ή αυτούς που ελπίζει ν' αποκτήσει στο μέλλον, γλυκύς, διαχυτικός, φιλομειδέστατος αλλά στερημένος στις άρνήσεις, σαν μαθητής που είχε αποστηθεί το μάθημά του:

- Μη μου ζητάτε ρουσφετία! Ρουσφετία δεν κάνω! Παρήλας ή εποχή αυτή. Ο πολιτης πρέπει ν' αποκτήσει πολιτική συνείδηση και να ψηφίζει τους αξίους οι οποίοι υπηρετούν το σύνολον και όχι τα άτομα. Μη μου ζητάτε ρουσφετία! Μη μου ζητάτε μεταθέσεις και διορισμούς! Ούτε μιλήματα και μπλιεττάκια! Δεν κάνω τέτοια πράγματα εγώ!...
- Μιά, δύο, τρεις, δέκα φορές επανελήφθη μεγαλοφώνως ή αγόρευσις, «όπου ζύγισε κι' ο αναίδης».
- Ρουσφετία θέλεις κι' εσύ;
- Όχι, θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Γιατί δημοσιεύεις «ο βουλευτής κύριος Κολοκυθάς δέχεται τους φίλους του Δευτέρη. Τετάρτη και Παρασκευή πέντε έως έφτα μετά μεσημβριανή»; Αφού δεν κάνεις ρουσφετία, γιατί «δέχεσαι»; φαντάζεσαι πως έχουμε όρεξη να δούμε τη φάτσα σου την ώραία;....
- Εμβρόντητος ο βουλευτής.
- Όμολογείς πως ψηφίζεις με κριτήριο το ρουσφετί;
- Έκατό φορές! Άμα δεν κάνης ρουσφετία αδερφέ μου να πιάς να βάλης κάλη στο Λογνίδι!... Γεία, χαρά.
- Ένας άλλος πλησιάζει τον αντιπρόσωπο του Λαού, μειδίων πεπεισμένα και οικτρών τον απελθόντα:
- Ο φουκαράς! Άκουσε πούλεγες πως δεν κάνεις ρουσφετία και τό πήρε στα σοβάρα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Λυρικά τραγούδια

Άπλές κουβέντες

Ζαλάδες είχα φοβερές απ' της ζωής τις φάτες
και μεσ' την παραζάλη μου
από τη βιοπαλ ή μου.

χοοιδνεα τους έρωτες και τις τρελλές αγάπες.
Έβλεπα φίλους μου πολλούς να είν' έρωτευμένοι
να περπατούν χωρίς σκοπό, χαζοί κι' αφηρημένοι
ν' αφήνουν τη δουλειά μισή
και να τ' αφήνουν στο νασι.
να κλαίνε μεθυσμένοι!...

Και άπορούσα κι' έλεγα: — Δέ ντρέπονται λιγάκι.
να κλαίνε άντρες σοβάροι με μια όκα μουστάκι;
Και να σου λέν «θα σκοτωθώ».
«θα πάω να πέσω στο βυθό».
για ένα τοακλοκούδονο, για ένα κορτάκι!

Κι' ήθελε εσύ!... ήθελε εσύ
κι' άφηνε τη δουλειά μισή
ας πάη στα κοιμωτά! —
Πώς να ταιριάζεις τους καυμούς
μ' «αθροίσεις» κι' «ισολογισμούς»;
με στίχους και με στεναγμούς
και δάκρυα στα μάτια;

ήθελε, άγαπη σου, εσύ
και τώχω ρίξει στο νασι.
γιατ' είν' έρωτευμένος.
γιατ' με πάθος σ' αγαπώ
και περπατώ χωρίς σκοπό
χαζός κι' αφηρημένος!

Κι' αν φωνάζ, μόνος αν βοσώθ
στ' όδοί μου, θα σκοτωθώ!
Μα τ' είπα; Έγώ θα σκοτωθώ; Δέ ντρέπονται λιγάκι.
να κάνουν έτσι σαν τρελλούς... για ένα κορτάκι;
κοττά μου άντρας σοβάρος με μια όκα μουστάκι!

Με συγγνώμεις, βοέ παιδιά!
Κι' οι άντρες έχουν καρδιά!
Είνα αποαίοι δηλαδή.
να νοιώθης λίγο σαν παιδί.
αντί να είς μερομηνία, στη μοναξιά, στη κόψη;
Έγώ θαρρώ πως όχι!

ΠΑΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΘΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ

ΑΝΤΙ να τον ευχαριστήση, παραπονιέται. Τον γνώρισε σε πολύ δύσκολες στιγμές της ζωής της. Κάποιος άγαπημένος της, που έφυγε για την αιώνιότητα. Ο πόνος στην ψυχή, το κενό μπροστά της. Έρχονται όρες που νομίζει κανείς ότι αδειάζει ο κόσμος και μένει μόνος. Έρμος, δίχως ένα δέντρο για ν' άκουμήση, χωρίς μια σκιά για να καθίση από κάτω της. Μόνη στην απελτία της. Έγώιστης ο άνθρωπος ακόμα και όταν αντιμετωπίζει το θάνατο. Περισσότερο από τό πρόσωπο που χάνεις, τη δική σου μοναξιά αναλογίζεσαι και γι' αυτήν είσαι άπορηγόρητος.

Βρέθηκε όμως κάποιος να της δώση το χέρι. Άγαθός Σμαραγίτης, που πήγε να σταθή κοντά της. Χαρίς όπισθοβουλή, δίχως σμύφρον, χωρίς ν' άποβλήση σε ανταλλάγματα. Συνάδελφος στο γραφείο όπου εργάζονται κι' οι δύο τους, μεγαλύτερος απ' αυτήν, της έδειξε κατανόηση και καλωσύνη. Κατανοήσι που δεν είναι άδιακρίσια, καλωσύνη που δεν είναι οίκτος. Συχνά ή συμπόνια παίρνει τη μορφή έλεημοσύνης. Καλύτερα να λείπουν τέτοιες έκδηλώσεις πού σε ταπεινώνουν, σε κάνουν να νοιώθης μειωμένος.

Πάνω απ' αυτά εκείνος. «... Στο μεγάλο πόνο, όταν σήκωνα τό κεφάλι από τό χαρτιά μου, στο άπικρυνό τραπέζι συναντούσα τό θέλμημά του. Ήταν να μου έλεγε: — Κάνε κουράγιο. Είμαι κοντά σου. Έτσι είναι ή ζωή. Εργάζομαι και φεύγω, Ζούμε ανάμεσα σε μια άνατολή ήλιου και σε μια δύση φεγγαριού. Για τους ανθρώπους και ή χαρά και τό κλάμμα».

Κάτι ήταν διάβαζε στο θέλμημά του. Ποιός έέρει απ' ότα γραμμένα; Καμιά φορά διαβάζουμε στους φίλους όχι όσα πραγματικά είναι γραμμένα, άλλα όσα θέλουμε να είναι γραμμένα για μας.

Έτσι διαβάζοντας με τό ματιά της ψυχής της παρηγοριόταν. Ενοιώσε να περιτριγνίζεται ή έκτασι του κενού κόσμου τό καταπραϊντικό πού λιγύσσε με τους πόνους της πλνήνης.

Πώς ή κοπέλλα να ή έκτιμηση την δέια μιάς τέτοιας προσφοράς; Αγάπησα μ' ήλ μου ή δύναμη την ψυχή και την καρδιά του ανθρώπου αυτού. Προσέξτε όμως. Όταν μιλά για άγάπη δεν μιλά για έρωτα. Διαχωρίζει τις δύο έννοιες. Έτσι, τουλάχιστον, πιστεύει: «Δεν τον άγάπησα όπως αγαπά μια γυναίκα έναν άντρα. Σας θεαίω, όχι. Τον έβλεπα και ήρεμοόσα, γαλήνεα. Μπορείτε να τον νοιώσετε;»

Ζητεί πολλά. Θέλει να συμφωνήσουμε ως προς τη μορφή της άγάπης της. Πάντα μας είναι δύσκολο να συμφωνήσουμε όταν θριασκώμετε σε καταστάσεις όπως αυτή. Δεν τό αποκλειότητα θέβαια, όλα γίνονται. Μπορείς ν' αγαπάς κι' ήλ σου τη δύναμη την ψυχή και την καρδιά ενός ανθρώπου και τον συγχρόνως να μένης έρωτικά αδιόφορος για τον άνθρωπο αυτόν, σά ν' άνίκη στο ίδιο φύλο με τό δικό σου.

Όπως αγαπάς έναν άντρα, αν είσαι άντρας, ή μια γυναίκα, αν άνίκη στις γυναίκες.

Σχέσεις άπλης φιλίας θα ήθε σε κορίτσια και στ' άνδρια πού καιρού μας. Ίδιος στους νέους πού σπουδάζουν μαζί. Μία οικειότητα ξένη προς τό έρωτικό στοιχείο. Μαζί τό χάρη των σπουδών, στα φροντιστήρια, στα εργαστήρια, στις παραδόσεις, στις έκδρομές, στα πάρτυ. Καμιά έκδηλωση πέρα από τό δρία της συναδελφώσεως. Καμιά έκδηλωση με τη σφραγίδα του ποιητού.

Αναρωτιέται όμως κανείς, αν στο ύπομνηδονό του καθενός δεν υπάρχει κρυμμένη κάποια σπιθα, πού τόσο δά περιμένει για να γίνη φλόγα και να μεταδώση τη φωτιά.

Πάντως, όπως και να τό κάνετε, όση κι' αν εί- ναι ή εδύτητα των άπλητων σας, θα παραδεχθή- τε ότι ο κανόνας είναι διαφορετικός. Όπου άντρας και γυναίκα με άισθήσια άγάπη, εκεί κι' ένας έ- ρωτας. Ποιός είναι ίκανός να προσδίδει τό δρόση- μα πού γαυρίζουν την άγάπη από τον έρωτα; Δυό σόνονα πού μπλέκουν τό ένα με τό άλλο.

Όταν κινούν με τ' άστρα...

Δεν μιάς φαίνεται ν' άνίκη στις εταίρειες ή κο- πέλλα πού μας γράφει. Τόσο ευαίσθητη, τόσο συ- ναίσθηματική, πως θα μπορούσε να κρατηθή πέρα από τον κανόνα και να είναι άπόλυτα θέβαιη ότι δεν είναι έρωτική ή φιλία της;

Υπάρχουν τόσα σημεία πού την προδίδουν... Συγ- κρατημένη στις έκδηλώσεις της απέναντι του ανθρώ- που πού αγαπά χωρίς —λέει— να είναι έρωτευμένη μαζί του. Τό μιλιά με λεπτότητα, με την ευγένεια πού άπορρέει από την έπιμελημένη της άνατροφή. Τό μιλιά για την άγάπη της. Κάποτε και τό γράφει. Τό προσφέρει ήλ της τη φιλία με την ευρεία έν- νοια της λέξεως.

Έκείνος όμως δεν πείθεται. Δηλαδή δεν πείθεται ότι ή άγάπη της είναι τέτοια όπως έπιμένει να νο- μίζει και να την ευφραίνει ή Ίδια. Πιστεύει κι' αυτός ότι έχει και ο έρωτας γωμμένη την ούρίσα του. Ό, τι ακριβώς δεν δά ήθελε.

Έρωτευμένη με άνθρωπο πού δεν είν' ελεύθερος. Γυναίκα και παιδί στη ζωή του. Διασπάρτεται έ- κείνη. Πώς μπορεί και της κάνει τέτοιους υπαινι- γμούς; Μήπως την είδε να ξεγνά την πραγματικό- τητα; Μήπως έλειψαν οι ελεύθεροι, αν ήθελε να έ- πιδιώξει έρωτικό σύνδεσμο με κάποιον; Ακόμα κι' αν τον αγαπούσε έρωτικά, δέ θα τον καλούσε στην όδη της παρανομίας, αφού έέρει το οικογενειακό του καθεστώς. Ένα καθεστώς πού ούτε ο Ίδιος έχει διά- θεσι ν' ανατρέψη, ούτε εκείνη θα τον έξωθούσε προς τέτοια άνατροπή. Ο Θεός να τη φυλάξη! Τόν καθη- σούναί. Τίποτε δεν έχει να φοβηθή. Μακριά από τις σχέσεις τους ο έρωτας. Άλλες οι προθέσεις. Φι- λία, έκτίμηση, άγάπη.

Αυτά τό λέει, αυτά μας γράφει. Προσθέτει όμως και μια λεπτομέρεια. Τόσο άποκαλυπτική... Τώρα τελευταία μόνη καθώς ήταν και σε ώρα ρεψθασμών, πήρε μολύβι και χαρτί και με τη σκέψη της γωρίς έρωτα άγάπη της, χάραξε τη στιχομυθία, πού είχε ένα δράδυ μ' ένα άστεράκι. Κουδέντες με τ' άστρα. Καταλαβαίνετε αν μπορεί κανείς ν' αφήνεται σε τέ- τοιους ρωμαντισμούς, αν δεν είναι έρωτικά τά έλ- τήρια. Τι έλπε στο άστρο; Τι της άπάντησε αυτό; Έπίποτα τό άξιοκατάκριτο. Άνάλωι των αισθημά- των μου και της γαλήνης πού ο άνθρωπος αυτός μου προσφέρει!

Αυτή τη στιχομυθία της με τό άστρο του την έ- βωσε να τη διαβάση. Έχει την εντύπωση ότι τον δυσσώβητος. Της μίλησε με άσπρησότητα, της είπε ότι θαδίζει σε άσχημο δρόμο.

Πού είδε τό κακό; Αναρωτιέται ή νέα. Αισθάνε- ται τον έαυτό της σά να της έχουν προσάψει κατη- γορία και περιμένει την δαώση.

Κατηγορία δεν υπάρχει. Έκείνο πού ύπάρχει εί- ναι ή έπιμονή της να κλείνει τό ματιά στην πραγμα- τικότητα. Αφού, κορίτσι μου, κάνετε διάκρισι ανά- μεσα σε άγάπη και έρωτα, θελήστε ν' άκούσετε ότι είστε έρωτευμένη με τον άνθρωπο πού νομίζετε ότι αγαπάτε μόνο. Καλά τό καταλάβε ο Ίδιος και σας ρίχνει τό σήμα κινδύνου. Κίνδυνος και για τους δυό. Τόσο να κουνήση το δαχτυλάκι του, τόσο δά να σας παρακολουθήση στις έκδηλώσεις σας, σάς έ- κανε κιόλας δική του. Άν άρχιζε κι' αυτός να πιά- νει κοιλέντα με τ' άστρα και να σας έβινε γραμ- μένα όσα τους είπε και τό είπαν, αν την όωρα της αναλύσεις των αισθημάτων σας, σάς άνοιγε τα μπράτσα και σάς καλούσε, ή προχωρούσε χωρίς να περιμένει την άδεία σας σε άπασμό, άμφιβάλλω

γάπη και έρωτας και κάνει πως άπορεί όταν βλέπει να την καλούν σε προσοχή.

Τόν αγαπά, λέει: δεν τόν έρωτεύεται. Τό λέει, άλλα δεν πείθει κανένα. Ούτε τον έρωτευμένο ούτε άλλους. Δεν πείθει ούτε τον Ίδιο τον έαυτό της, όσο κι' αν θεσθαίωσι ότι δεν ξεπερνά τα όρια της φιλίας ή άγάπης της.

Σφοδρά έρωτευμένη. Έτοιμη ψυχικά για όλα. Έ- χει άπόλυτα τη θέσι της ή προειδοποίηση, πού της έγινε έκ μέρους της. «Βαδίζεις σε άσχημο δρόμο». Στο δρόμο ενός ανθρώπου, πού έχει κάνει πατή τη ζωή του, έχει μπη στη συζυγική τροχιά. Κι' αν πείθεται ότι είναι καμιά από κείνες πού κρεμι- ζουν στίλτα και διαλύουν οικογένειες. Όσο γι' αυτό, τό είωσσε θέβαισι. Μακριά από τό νοι της τέτοια σκέψη. Ρόλος δεύτερης θα ήταν ο ρόλος της. Ένας έρωτας έξω από τον κοινωνικό νόμο, πού θ' αναπτυσ- σόταν στη σκιά του παρόντος. Λαθρεμπόρεο στο της ένοργς, στο περιθώριο της ελεύθερης ζωής. Τα- λαπωρία και φθορά.

Δεν κρατούν τέτοιες καταστάσεις. Κι' αν ακόμα έκείνος την άκολουθήση στο δρόμο πού νομίζει ότι μερα κακό, κι' αν άφήση τον έαυτό του να παρα- σαρθή από την πρόσκλησή της, πόσο τάχα νομίζει ή γωρίς πείρα κόρη, ότι δά κρατήση αυτή ή άνωμα- λία; Θάρρη ή στιγμή πού ο άντρας δά κουραστή, Μεγαλώνουν και έλέγχουν τα παιδιά, θαμολογεί ή κόμος. Είναι και ο κόρος, είναι και ή άκνιπία. Μόνη θα θρεθή εαυτικά. Θάχουν δέ περάσει τα χρό- νια στο μεταξύ, θαχή κακολογηθή από τον κόσμο, θαχή μαραστή ή ψυχή της. Απρόθυμη ή Ίδια για νέα σουν με άγαντες προθέσεις. Μία ζωή ρησιμαμένη. Και δεν λές, κορίτσι μου, ευχαριστώ σ' έκείνον πού θέ- λει να σε ποοφιλάξη!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΓΙΑ ΕΚΥΑΘΕΣ

Έχετε σκεφθή ποτέ σε τί υπελάδες μπορεί να σάς βάλη ο σκύλος σας, αν τυχόν δαγκώσει κάποιον ή αν τού σκύση τό παντελόνι; Ακόμα και συγκρο- σεις αόκινιτων προκαλούν κάποτε τα σκυλιά, για τις όποιες ο ύπεύθυνος είναι ο άφεντικός τους.

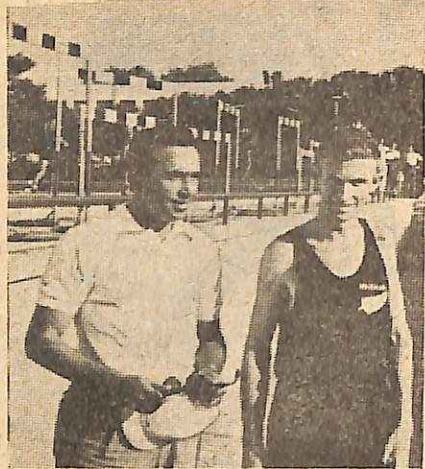
Στό Λογνίδι λοιπόν, ύπάρχει μία άσφαλιστική έ- ταιρεία, πού δέχεται ν' άσφαλίση κάθε ιδιοκτήτη σκυλιού για τις «ζημιές προς τρίτους», πού μπορεί να προκαλέση τό ζώο του. Έχει ίδρυθή εδώ και 25 γιαιτί οι Άγγλοι είναι έξαιρετικά ζωόφιλοι, και ύ- πολογίζεται ότι ύπάρχουν σ' αυτή τη χώρα περί τά 3.800.000 σκυλιά! Απ' αυτά, είναι άσφαλισμένα τά 10% περίπου.

Τό άσφαλιστό είναι 7½ σελλίνια τό χρόνο, για ζήμιες 10.000 λίρών. Η άσφάλεια δεν καλύπτει τις ζημιές πού μπορεί να κάνη ο σκύλος στο σπιτί του άφεντικού του.

Η χαρακτηριστικότερη περίπτωση σημειώθηκε τό 1955. Ο σκύλος κάποιου άσφαλισμένου καταέσκι- σε τότε ένα κορίτσακι, πού χρειαζόταν να ύποβληθή κατόπιν σε όκτώ έγχειρήσεις. Η έταιρεία πλήρωσε 1820 λίρες. Άν δεν είχε την άσφάλεια, ο ιδιοκτή- της τού σκυλιού θα καταστρεφόταν κυριολεκτικά, για να δώση μία τέτοια άπόζημιση στο θύμα.

8

Ο συνεργάτης μας κ. Χάρης Λυμπερόπουλος με τον Όλυμπιονίκη των 6.000 μ. Νεοζηλανδό Χαλμπερνγκ, του οποίου το άριστερο χέρι που το χτύπησε στον ώμο, είναι σχεδόν παράλυτο

ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ της 17ης Όλυμπιάδος

Τά μετάλλια που απέκτησαν όλα τα κράτη στον αθλητισμό στίβου

ΣΕ κάθε Όλυμπιάδα υπάρχει, ένας αθλητής που ξεχωρίζει και που τον λένε υπεραθλητή.

Το 1936 στο Βερολίνο ένας ο φίλαθλος κόσμος μίλησε για το φαινόμενο, που λεγόταν Τζέσι Ουέινς, στον οποίο απενεμήσαν 4 χρυσά ολυμπιακά μετάλλια (100 μ., 200 μ., μίλος, 4Χ100).

Από το μεσολεθαιώσαντος παγκόσμιου πολέμου, οι επόμενοι Όλυμπιακοί αγώνες διεξήχθησαν στο Λονδίνο το 1948. Τότε τα παγκόσμια ενδιαφέρον συγκέντρωσε ένα 17χρονο παιδί με ελάχιστη αθλητική πείρα. Ο έφηβος Αμερικανός Μπόμπ Μάττιαν κέρδισε το σκληρό αγώνισμα του δεκάθλου με νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

Στην 15η Όλυμπιάδα του Ελσίνκι, παρουσιάστηκε το φαινόμενο που λεγόταν Ζάτοπεκ. Ο Τσεχοσλοβάκος αυτός ταγματάρχης, άφου κέρδισε πρώτες νίκες στα 5.000 και 10.000, δέχτηκε να λάβει μέρος στον Μαραθώνιο δρόμο και να κερδίσει ένα τρίτο χρυσό μετάλλιο.

Το 1958 στη Μελβούρνη, ένας Ρώσος ναύτης, ο Βλαδίμηρος Κούτς, στάθηκε η αιτία να ξεχαστούν οι αθλοι του Ζάτοπεκ. Αναγκράχθηκε Όλυμπιο νίκης των αποστάσεων 5.000 και 10.000 με νέα παγκόσμια ρεκόρ και με εκπληκτική διαφορά από τους αντιπάλους του.

Η Όλυμπιάδα της Ρώμης, δεν είχε την δυνατότητα να επιδείξει αθλητές - φαινόμενα. Οι μόνοι τρεις αθλητές, που υπέρεσαν ν' αποκλήσουν 2 χρυσά Όλυμπιακά μετάλλια ήταν ο Γερμανός Α. Χάρρυ (100 και 4Χ100) και οι Αμερικανοί Όττις και Γκλέ Νταϊ, ήδη (400 μ. και 4Χ400) (400 εμπόδια και 4Χ400 αντιστοίχως). Η κυριαρχία των στίβων και το παγκόσμιο ενδιαφέρον συγκέντρωθηκαν σε μία γυναίκα, την Αμερικανίδα Β. Ρούντολφ. Η νέγρια αυτή με τον ωραιότατο διασκελισμό της και το άρμονικό τρέξιμο, κέρδισε τρία χρυσά μετάλλια για λογαριασμό δικής της και της πατρίδας της (100, 200, 4Χ100).

Οι δύο κατωτέρω πίνακες παρουσιάζουν τα μετάλλια που απέκτησαν όλα τα κράτη στον αθλητισμό στίβου:

ΑΝΔΡΩΝ	Χρυσ.	Αργ.	Χαλκ.
Ην. Πολιτεία	9	4	1
Ρωσία	6	3	2
Γερμανία	2	5	1
Πολωνία	2	1	1
Ν. Ζηλανδία	2	1	1
Αυστραλία	1	1	1
Μεγ. Βρεταννία	1	1	2
Ιταλία	1	1	1
Ουγγαρία	1	1	1
Γαλλία	1	1	5
Βέλγιο	1	1	4
Φορμόζα	1	1	1
Σουηδία	1	1	2
Αντίλλες	1	1	1
Φινλανδία	1	1	1
Ν. Αφρική	1	1	1

ΓΥΝΑΙΚΩΝ	Χρυσ.	Αργ.	Χαλκ.
Ρωσία	6	1	1
Ην. Πολιτεία	3	1	1
Ρουμανία	1	1	1
Γερμανία	1	1	1
Μεγ. Βρεταννία	1	3	1
Πολωνία	1	1	1
Αυστραλία	1	2	1
Τσεχοσλοβακία	1	1	1
Ιταλία	1	1	1

Βάσει των μεταλλίων, μία άνεπισημη βαθμολογία, στα αγωνίσματα στίβου με 5 βαθμούς για τον πρώτο νικητή, 3 για το δεύτερο και 1 για τον τρίτο παρουσιάζει την εξής μορφή:

Ανδρ.	Γυν.	Συνολ.	
Ην. Πολιτεία	74	16	90
Ρωσία	41	34	75
Γερμανία	25	12	37
Πολωνία	12	7	19
Ν.Ζηλανδία	10	—	10
Αυστραλία	9	3	12
Μ. Βρεταννία	8	10	18
Ιταλία	6	1	7
Ουγγαρία	5	—	5
Γαλλία	4	—	4
Βέλγιο	3	—	3
Φορμόζα	3	—	3
Σουηδία	3	—	3
Τσεχοσλοβακία	—	3	3
Αντίλλες	2	—	2
Φινλανδία	1	—	1
Ν. Αφρική	1	—	1

Για τους Έλληνες απέτελεσε εκπληξη το γεγονός ότι οι Ιταλοί φίλαθλοι, που παρρηκολούθησαν τους αγώνες στο Στάδιο δεν ήταν όσοι θα περίμενε κανείς.

Απ' όλα τ' αγωνίσματα, τις περισσότερες φωνές, τα πιο πολλά κροτήματα και τις πιο πολλές παροτρύνσεις, συγκέντρωσε ο δρόμος 5000 μ. Ο Νεοζηλανδός Χαλμπερνγκ, με σχεδόν παράλυτο το άριστερό του χέρι, απ' τα 2.800 ρίχτηκε σ' ένα αγώνα εξοντώσεως. Άνοιξε τον διασκελισμό του και παραγματοποίησε ένα παραταμένο «φινίς» που ξεπέρασε τόσο γκα τους άλλους, όσο και για τον εαυτό του, μία πλήρη σωματική εξάντληση. Ο υόνος που τον ακολουθούσε στον ξεφρενο αυτόν δρόμο, από απόστασης 35 μέτρων, ήταν ο Γερμανός Γκροντσόκ, που παροτρυνόμενος απ' τους συμπατριώτες του, δημιούργησε στο Στάδιο, επί πέντε λεπτά μία ασταμάτητη όχλοδοή. Στον τερματισμό, δε βρισκόταν πίσω απ' τον Χαλμπερνγκ, παρά 8 μέτρα.

Μόλις πρόφτασε να κόψη το νήμα ο Νεοζηλανδός και σωριάστηκε μπροστά στο έδαφος απ' την εξάντληση.

Αντίθετα με το Όλυμπιακό Στάδιο, οι Ιταλοί φίλαθλοι έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον ύγρο στίβο, το ποδόσφαιρο, την ποδηλασία και το μπάνο. Μπάλ, όπου πίστευαν ότι θα κέρδιζαν πρώτες νίκες. Στα αθλήματα αυτά δεν έπρεσαν έξω στις προβλέψεις τους. Στην ποδηλασία επικρατήσαν οι Γερμανοί, οι οποίοι κέρδισαν τρία χρυσά ολυμπιακά μετάλλια. Στην ποδηλασία, όπου κέρδισε πρώτες νίκες στα 5.000 και 10.000, δέχτηκε να λάβει μέρος στον Μαραθώνιο δρόμο και να κερδίσει ένα τρίτο χρυσό μετάλλιο.

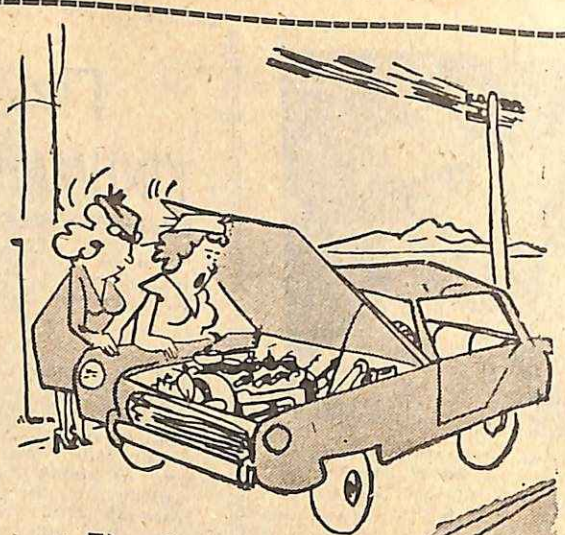
Το 1958 στη Μελβούρνη, ένας Ρώσος ναύτης, ο Βλαδίμηρος Κούτς, στάθηκε η αιτία να ξεχαστούν οι αθλοι του Ζάτοπεκ. Αναγκράχθηκε Όλυμπιο νίκης των αποστάσεων 5.000 και 10.000 με νέα παγκόσμια ρεκόρ και με εκπληκτική διαφορά από τους αντιπάλους του.

Η Όλυμπιάδα της Ρώμης, δεν είχε την δυνατότητα να επιδείξει αθλητές - φαινόμενα. Οι μόνοι τρεις αθλητές, που υπέρεσαν ν' αποκλήσουν 2 χρυσά Όλυμπιακά μετάλλια ήταν ο Γερμανός Α. Χάρρυ (100 και 4Χ100) και οι Αμερικανοί Όττις και Γκλέ Νταϊ, ήδη (400 μ. και 4Χ400) (400 εμπόδια και 4Χ400 αντιστοίχως). Η κυριαρχία των στίβων και το παγκόσμιο ενδιαφέρον συγκέντρωθηκαν σε μία γυναίκα, την Αμερικανίδα Β. Ρούντολφ. Η νέγρια αυτή με τον ωραιότατο διασκελισμό της και το άρμονικό τρέξιμο, κέρδισε τρία χρυσά μετάλλια για λογαριασμό δικής της και της πατρίδας της (100, 200, 4Χ100).

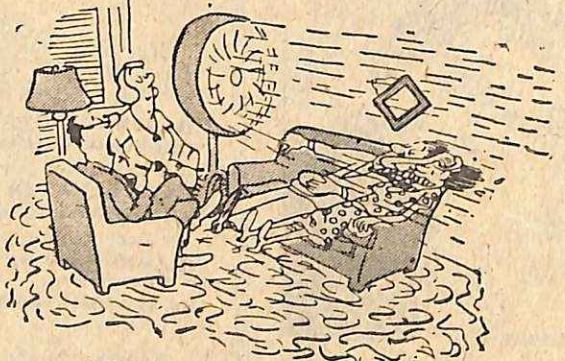
Οι δύο κατωτέρω πίνακες παρουσιάζουν τα μετάλλια που απέκτησαν όλα τα κράτη στον αθλητισμό στίβου:

ΑΝΔΡΩΝ	Χρυσ.	Αργ.	Χαλκ.
Ην. Πολιτεία	9	4	1
Ρωσία	6	3	2
Γερμανία	2	5	1
Πολωνία	2	1	1
Ν. Ζηλανδία	2	1	1
Αυστραλία	1	1	1
Μεγ. Βρεταννία	1	1	2
Ιταλία	1	1	1
Ουγγαρία	1	1	1
Γαλλία	1	1	5
Βέλγιο	1	1	4
Φορμόζα	1	1	1
Σουηδία	1	1	2
Αντίλλες	1	1	1
Φινλανδία	1	1	1
Ν. Αφρική	1	1	1

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το μοτέλ είναι εδώ. Δε σταμάτησε, λοιπόν, απ' το μοτέλ!

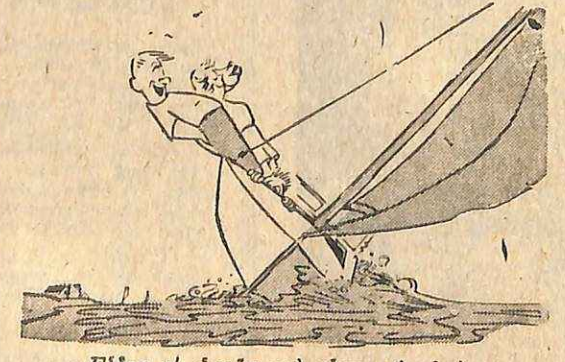

Αυτή είναι η δροσερότερη θέση του σπιτιού μας!

ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΖΩΩΝ

Αυτον θ' ακουατε η εμενα;

Είδες τί ωραία που είναι, Δουλούνα;

Τελευταία κάτι περιέργες συμπτώσεις κακοτυχίας μερικών από εκείνους που συναστροφέονται η 'Αγγλία, στάθηκαν αφορμή να της κολλήσουν κι' ένα δεύτερο κομπητικό έπιθετο: της 'γρουσουζας'. Η αρχή έγινε α, πό την περίπτωση της κυρίας Βερέμν στο σπίτι της οποίας είχε πάει, μεταξύ των άλλων και η 'Αγγλία ένα απόγευμα, που η οικοδόποινα δεχόταν τις φίλες της. Και μέχρις ότου σημειού ο, λα είχαν καλά, όταν σε μία στιγμή, το μάτι της 'Αγγλίας έπεσε στην προθήκη του «σερβάν» ο, που φηγορρίζε ένα ωραιότατο σερβίτοιο.

— Καλέ, τί όμορφο σερβίτοιο, κυρία Βερέμν μου; είπε με θαυμασμό στην οικοδόποινα. Τί ύπεροχο!... — Ναι! απάντησε κολακευμένη η κυρία Βερέμν. Είναι από γνήσιο κρύσταλλο «Μουράνο». Μου στείχιδε δέκα χιλιάδες δραχμές.

— Δέκα χιλιάδες, είπε η 'Αγγλία κι' άνοιξε το στόμα της, δύο πιθαμές. Το άζειι όμως! Είναι άριστοέργημα!...

Μπροστά στον έκπλο θαυμασμό της φίλης της, η οικοδόποινα έβγαλε το σερβίτοιο, το τοποθέτησε σ' ένα δίσκο και το πήγε στην 'Αγγλία να το δει από κοντά. Νέα έκρηξις θαυμασμού εκ μέρους της 'Αγγλίας.

— Μα είναι όνειρο! 'Αχι! Να είχα κι' εγώ ένα τέτοιο!

Κι' άφου τελείωσε η παρατήρησις, ζαναπήρε η κυρία Βερέμν το δίσκο με το σερβίτοιο να το βλέπει στη θέση του, ενώ η 'Αγγλία συνέχιζε τις έκδηλεις του θαυμασμού της:

— Τι θαυμάσιο! Τι εξαιρετικό!.. 'Ακριβώς εκείνη τη στιγμή παραπατάει η οικοδόποινα κι' όλόκληρο το σερβίτοιο έρχεται κάτω και γίνεται θρόψαλα στο μωσαϊκό.

— Αυστυχία μου! τοίριζε η κυρία Βερέμν άσπρη σαν κιμωλία, για το αναπάντεχο κακό, ενώ ταυτοχρόνως όλων τα μάτια καρφωθήκανε στην 'Αγγλία.

— Καλέ τί μάτι παίζει, Παναγιά μου! ψιθύρισε κάποια κυρία στη διπλανή της.

— Αυτό δεν είναι μάτι, αγαπητή μου, συμπλήρωσε με μοχθηρία η άλλη, είναι καρφί!...

Ετσι άρχισε διγιά διγιά να διαδίδεται ότι η 'Αγγλία έχει κακό μάτι και πως όπου πάει σκορπίζει τον όλεθρο και την καταστροφή. Και να τα φέρη ο διάβολος να συμβη σέ λίγες μέρες και νέο περιστατικό! Αυτή τη φορά η 'Αγγλία είχε πάει επίσκεψη σ'ης κυρίας Χατζηπουρά που είχε τα γενέθλια του ο γιούς της ο Μπούλης.

Ενα τετραχρονο διαβολάκι που χαλούσε τον κόσμο με τις φωνές και τα σάλτα. Ώστόσο η 'Αγγλία έκρινε επιβεβλημένο να κολακεύη τη μαμά για τον κανακόρη της.

— Να μη το ματιάσω το πουλάκι μου, κυρία Χατζημάρα, αλλά είναι μία χαρά!

Δεν πρόφτασε να αποτελειώση τη φράση της κι' ο Μπούλης, που ήταν ανεβασμένος σε μία καρέκλα και χοροπηδούσε, κατακυλάει και χαπλώνεται κάτω.

— Παναγίτσα μου, το παιδί! φώναζε τριταγμένη η μαμά κι' έτρεξε κοντά στον Μπούλη.

Κι' άφου αντιπλάσε μερικές κουδέντες με την 'Αγγλία, για να την αποφυγή, έκανε ταχά πως ήθελε κατι να πι στον αντρα της που καθόταν στην άλλη άκρη.

— Με συγχωρείς 'Αγγλία μου, να δω μια στιγμή τον Κανελλό! Και σπώκθηκε.

Τη ίδια στιγμή ακούστηκε ένα «κραχί» κι' ένα ολοκληρο κομμάτι από το φουστάνι της έμεινε ακιτριωμένο σ' ένα καρφί.

— Πω! πω, πάει το φουστάνι μου! φώναζε με απελπισία η κυρία Λίτσα.

— Να φύγουμε, 'Αρίσταρχε! Να φύγουμε! είπε τρομαγμένη η συζυγος.

Στο μεταξύ η 'Αγγλία προχωρούσε και χαιρετούσε με εγκάρσιότητα τις οιαφρες κυρίες:

— Καλησπέρα, λίτσα μου! Για να σε δω; 'Αχι! Τί ωραίο φουστάνι, μουρλίσ! χρυσά μου!

— Σκόρρα στο μάτι σου! είπε από μέσα της η κυρία Λίτσα.

Κι' άφου αντιπλάσε μερικές κουδέντες με την 'Αγγλία, για να την αποφυγή, έκανε ταχά πως ήθελε κατι να πι στον αντρα της που καθόταν στην άλλη άκρη.

— Με συγχωρείς 'Αγγλία μου, να δω μια στιγμή τον Κανελλό! Και σπώκθηκε.

Τη ίδια στιγμή ακούστηκε ένα «κραχί» κι' ένα ολοκληρο κομμάτι από το φουστάνι της έμεινε ακιτριωμένο σ' ένα καρφί.

— Πω! πω, πάει το φουστάνι μου! φώναζε με απελπισία η κυρία Λίτσα.

Και γυρίζοντας προς την 'Αγγλία πρόσθεσε, έσφαλτ:

— Μάτι είναι αυτό, πούκεις, χριστιανή μου, η φαρμακωμένη; Όριστε τί μοι κανες!

— Εγώ; απάντησε εκπληκτική η 'Αγγλία; Δεν είμαστε καλά. Έγώ φταιώ, κυρά μου, αν εσύ έσκισες το φορεμά σου;

— Άλλα τώρα η κυρία Λίτσα, έξω φρενών, βαδίζε πη προς την έξοδο με το σύζυγό της, ενώ η 'Αγγλία φουρούσε και ξεφουρούσε:

— Καλέ, ακούστε πράγματα! Αυτή έσκισε το φορεμά της κι' εγώ φταιώ... Ο θεός να σε φυλάει από τ' άδικο! Έτσι δεν είναι, Πόπη μου;

— Ναι... Βέβαια... τα μάσσησε εκείνη.

— Τί έχει, δηλαδή, το μάτι μου; συνέχισε η 'Αγγλία έκνευριμένη.

Ένα τέτοιο ατύχημα μπορεί να συμβη στον καθένα. Ψέματα; — Μα... φυσικά! είπε και πάλι η κυρία.

Και προσπάθησε να γυρίση άλλοι τη συζήτηση να έρθη ο άντρας της.

— Άκόμη να έρθη ο άντρας μου και άρχιζω να άνηπυώ. Έπρεπε να είναι εδώ πρό μιας ώρας...

— Ο Μενέλαος; έκανε η 'Αγγλία συνοφρυωμένη. Λές να του συνέβη τίποτα; Μπας και τον πάτησε κανένα αυτοκίνητο;

— Κουνήσου από τη θέση σου, χριστιανή μου! διαμαρτυρήθηκε η κυρία Πόπη με αγανάκτησι.

— Τί τα θές, χρυσή μου, συνέχισε άπαθής η 'Αγγλία. Γίνονται τόσα δυστυχήματα κάθε μέρα με αυτοκίνητα. Ψέματα;

— Μπα πού να φας τη γλώσσα σου! ούρλιαζε η κυρία Πόπη.

— Γιατί, χρυσή μου; άπαντα έπαθες η 'Αγγλ.α. Το κακό έρχεται εκεί που δεν το περιμένεις. Ψέματα;

Την ίδια στιγμή φούσσε ένα δυνατότερο αεράκι κι' όπως ένα κάδρο ήταν πλημμυρής κρεμασμένο στον τοίχο πέσενε στο κεφάλι της οικοδόποινας ενώ: ού.

— Νά το! Δε στάλανε η 'Αγγλία; ναές θριαυτευτικά η 'Αγγλία.

— Έξω από το σπίτι μου, μα, ναριεύει! ούρλιαζε η κυρία Παπαφίγκου.

— Καλά ντε εά θυνημύ! Μη σπρώχνεις! είπε θυμωμένη η 'Αγγλία.

Και έφυγε με τον 'Αριστόδουλο μουρμουρίζοντας:

— Άντε να χαθίτε σκαμμένες που θα με πάτε έμένα γρουσουζα... Άκούσε εκείνη.

Όσο για την κυρία Παπαφίγκου την άλλη μέρα φώναζε τον παπά κι' έκανε στο σπίτι της ευχέλαιο.

— Τί, πάλι θα πλώγο πιτάει

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

— Να φύγουμε, 'Αρίσταρχε! Να φύγουμε! είπε τρομαγμένη η συζυγος.

Στο μεταξύ η 'Αγγλία προχωρούσε και χαιρετούσε με εγκάρσιότητα τις οιαφρες κυρίες:

— Καλησπέρα, λίτσα μου! Για να σε δω; 'Αχι! Τί ωραίο φουστάνι, μουρλίσ! χρυσά μου!

— Σκόρρα στο μάτι σου! είπε από μέσα της η κυρία Λίτσα.

Κι' άφου αντιπλάσε μερικές κουδέντες με την 'Αγγλία, για να την αποφυγή, έκανε ταχά πως ήθελε κατι να πι στον αντρα της που καθόταν στην άλλη άκρη.

— Με συγχωρείς 'Αγγλία μου, να δω μια στιγμή τον Κανελλό! Και σπώκθηκε.

Τη ίδια στιγμή ακούστηκε ένα «κραχί» κι' ένα ολοκληρο κομμάτι από το φουστάνι της έμεινε ακιτριωμένο σ' ένα καρφί.

— Πω! πω, πάει το φουστάνι μου! φώναζε με απελπισία η κυρία Λίτσα.

Και γυρίζοντας προς την 'Αγγλία πρόσθεσε, έσφαλτ:

— Μάτι είναι αυτό, πούκεις, χριστιανή μου, η φαρμακωμένη; Όριστε τί μοι κανες!

— Εγώ; απάντησε εκπληκτική η 'Αγγλία; Δεν είμαστε καλά. Έγώ φταιώ, κυρά μου, αν εσύ έσκισες το φορεμά σου;

— Άλλα τώρα η κυρία Λίτσα, έξω φρενών, βαδίζε πη προς την έξοδο με το σύζυγό της, ενώ η 'Αγγλία φουρούσε και ξεφουρούσε:

— Καλέ, ακούστε πράγματα! Αυτή έσκισε το φορεμά της κι' εγώ φταιώ... Ο θεός να σε φυλάει από τ' άδικο! Έτσι δεν είναι, Πόπη μου;

— Ναι... Βέβαια... τα μάσσησε εκείνη.

— Τί έχει, δηλαδή, το μάτι μου; συνέχισε η 'Αγγλία έκνευριμένη.

Ένα τέτοιο ατύχημα μπορεί να συμβη στον καθένα. Ψέματα; — Μα... φυσικά! είπε και πάλι η κυρία.

Και προσπάθησε να γυρίση άλλοι τη συζήτηση να έρθη ο άντρας της.

— Άκόμη να έρθη ο άντρας μου και άρχιζω να άνηπυώ. Έπρεπε να είναι εδώ πρό μιας ώρας...

— Ο Μενέλαος; έκανε η 'Αγγλία συνοφρυωμένη. Λές να του συνέβη τίποτα; Μπας και τον πάτησε κανένα αυτοκίνητο;

— Κουνήσου από τη θέση σου, χριστιανή μου! διαμαρτυρήθηκε η κυρία Πόπη με αγανάκτησι.

— Τί τα θές, χρυσή μου, συνέχισε άπαθής η 'Αγγλία. Γίνονται τόσα δυστυχήματα κάθε μέρα με αυτοκίνητα. Ψέματα;

— Μπα πού να φας τη γλώσσα σου! ούρλιαζε η κυρία Πόπη.

— Γιατί, χρυσή μου; άπαντα έπαθες η 'Αγγλ.α. Το κακό έρχεται εκεί που δεν το περιμένεις. Ψέματα;

Την ίδια στιγμή φούσσε ένα δυνατότερο αεράκι κι' όπως ένα κάδρο ήταν πλημμυρής κρεμασμένο στον τοίχο πέσενε στο κεφάλι της οικοδόποινας ενώ: ού.

— Νά το! Δε στάλανε η 'Αγγλία; ναές θριαυτευτικά η 'Αγγλία.

— Έξω από το σπίτι μου, μα, ναριεύει! ούρλιαζε η κυρία Παπαφίγκου.

— Καλά ντε εά θυνημύ! Μη σπρώχνεις! είπε θυμωμένη η 'Αγγλία.

Και έφυγε με τον 'Αριστόδουλο μουρμουρίζοντας:

— Άντε να χαθίτε σκαμμένες που θα με πάτε έμένα γρουσουζα... Άκούσε εκείνη.

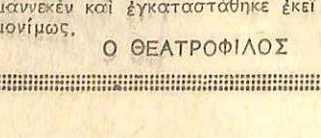
Όσο για την κυρία Παπαφίγκου την άλλη μέρα φώναζε τον παπά κι' έκανε στο σπίτι της ευχέλαιο.

— Τί, πάλι θα πλώγο πιτάει

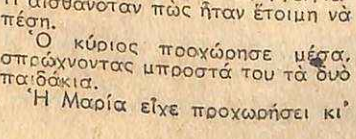
ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Μάλιστα, κύριοι. Όλα αυτά τα δ-
ρακά και διασκεδαστικά πράγματα
συνέβησαν επειδή υοῦ ήρθε ἡ ἀνάπτυ-
ξη ἑνα πρῶτῃ κατέβω δυο στάσεις
πρὶν ἀπὸ τὴν κανονική. Μαύρη ἡ ὥρα...
ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Περικλῆς Βάγιας

ἴγνος ἀέρος· γιατί κι' ὁ ἀέρας εἶναι
 γὰ ὕλικό σῶμα ποὺ μὲ τὴν ἐπαφή τ
 θὰ κατέστρεφε ἀμέσως τὴν «ἀντι-ὕλη»

τί μου εἶπε:
— Θέλω, ἀποκρίθηκε σοδαρά.
Βαρεῖα ὁ πατέρας.
— Μοῦ εἶπε: «Ἄν μποροῦνε
νά με συγχωροῦσιν στὸ σπῆτι
μου, γιὰ τὸ κακό που τοὺς ἔκα-
μα, ἂν θέλουν νὰ με ξαναδοῦνε

Handwritten text at the top of the page, partially obscured by a large, stylized watermark or logo.

13

... γινος αέρος. γιατί κι' ο αέρας είναι
να ύλικο σώμα που με την έπαφή τ

— Σ' άκούμε, παιδί μου, είπε σοβαρά ο πατέρας.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Μέ το κεφάλι σκυμμένο, με φωνή που κοβόταν κάθε τόσο κι' έδειχνε την αγωνία της, άρχισε η Στέλλα τη διήγησή της. Δέ θέλησε να κρύψει τίποτε, δέ θέλησε να δικαιολογήσει τίποτε. Τους είπε όλη την αλήθεια, άν και φοιρόνταν να ντρεπέται άφάνταστα, άν και φοιρόνταν πώς περνούσε αληθινό μαρτύριο μ' αυτή την εξομολόγηση. Έτσι τους διηγήθηκε πώς ή Ρίκα την άφησε ν' άρχισή την άθωα έρωτική περιπέτεια με τόν Ντέμη. Πώς έπειτα ο Ντέμης την παρουςίασε στο Φάνη Πετρίτη, πώς ο Πετρίτης την κατέστρεψε, και πώς έπειτα παρουσιάστηκε ο Ντέμης από μηχανής Θεός. Τους διηγήθηκε με δάκρυα στη φωνή για τόν μαρτύριο της στην κλινική, τότε που θυσιάσε τόν άγνιστο παιδάκι της. Κι' έπειτα για τόν ταξίδι της στη Θεσσαλονίκη, και την τραγική της άποκαλύψη. Δέν τους έκρυψε τίποτε από τόν ταξίδι της στο Παρίσι, από τόν κακόφημο κέντρο στη Μονμάρτρ, από τόν διαπέτευσή της εκεί, κι' από τις σκέψεις της να πέσει στο Σηκουάνα και να γλυτώσει από όλες τις άγωνίες, όλους τους φόβους, όλες τις ταπεινώσεις.

Η μητέρα της, όσο άκουγε, στριφογυρίε τα χέρια της βασιανισμένη, κι' έδινε την έντονη πώς δέν παρακολουθούσε μιάν αφήγησι, αλλά πώς τα ζούσε όλα αυτά πώς έπασχε μαζί με την κόρη της, πώς περνούσε όλα τα μαρτύρια. Ο πατέρας, αντίθετα, έμενε άκίνητος, λες ένα σκοτεινό πέτρινο άγαλμα. Δέν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια της ή Στέλλα να τόν κυττάξει. Κυττάξε τη μητέρα της, κυττάξε την άδελφή της, πού παρακολουθούσε την αφήγησή της με μάτια μεγάλα, και με την άκρη του ματιού έριχνε κάθε τόσο κρυφές ματιές στο Γιαννάκη, πού καθισμένος παράμερα άπέφυγε να την κυττάξει κι' έδινε την έντονη πώς άκουγε παρά τή θέλησή του.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Γύρισα στο δωμάτιο της Άλκης, εξακολουθούσε ή Στέλλα την αφήγησή της. Άφού είχα γλυτώσει από τόν έαυτό μου, από την έλλειψιά μου, ήξερα πώς δέν είχα πιά τίποτα να φοβηθώ. Ήμουν άποφασισμένη να ζήσω. Πώς θά ζούσα όμως, τι θάκανα, δέν ήξερα, δέν είχα ιδέα. Περί-

μενα τόν Φρέντ σαν από μηχανής Θεό.

Δέν άργησε αυτός νάρθη, χαρούμενος, γελαστός όπως πάντα.

— Πώς πέρασες; με ρώτησε.

— Τώρα ζήτησες;

— Κι' εγώ δέν τού άνέφερα για τόν περιπάτο μου, πού παρ' όλίγο θά ήταν κι' ο τελευταίος περιπάτος της ζωής μου.

— Τώρα τί σκέπτεσαι να κάνεις; με ρώτησε.

— Θέλω ν' άρχισω από την άρχή, τού άποκρίθηκα. Θέλω να γίνω καινούργιος άνθρωπος. Ν' αλλάξω και τ' όνομά μου, άν είναι δυνατόν, να έργαστώ τίμια, να κερδίσω με τόν ιδρώτα μου τόν ψαμί μου και τόν δικαίωμα να ζω άνάμεσα στην κοινωνία.

— Έμεινε συλλογισμένος πολλή ώρα, και στο τέλος με ρώτησε:

— Θά ήθελες να πάς στην Άμερικη;

— Κοκκάλωσα. Ήταν κάτι πού δέν τόν είχα βάλει στο νού μου.

— Άν τ' άποφασίσες, μου είπε, έγω τα μέσα να σου ετοιμάσω τόν διαβατήριό σου και να σε στείλω. Θά πάς στη Ν. Υόρκη, σε κάτι συγγενείς μου με μιά συστατική επιστολή. Είναι άνθρωποι σοβαροί και καλοί. Άν έλασθης καλά, θά προκόψεις. Άλλά, πρέπει να πάρεις γρήγορα την άπόφασή. Έγώ φεύγω άπώψε για τόν Λονδίνο. Άν τ' άποφασίσες θά κάνουμε μαζί ένα μέρος τού ταξιδιού.

— Και τ' άποφασίσες; ρώτησε ο Γιαννάκης με θαυμασμό.

— Τ' άποφασίσα! άποκρίθηκε ή Στέλλα.

Ο πατέρας της έκανε μιά κίνηση, πούδειχνε έκπληξη, ίσως κι' άποδοκιμασία.

— Ήταν σάλτο μορτάλε, είπε ή Στέλλα. Άλλά, σκέφθηκα, τού για μένα δέν υπήρχε άλλος τόπος να ζήσω.

— Γιατί δέ γυρίζεις σ' έμάς; βόγγηξε ή μάνα.

Δάκρυα μαζεύτηκαν στα μάτια της νεαφής γυναίκας.

— Πώς θά γυρίσα, μητέρα; Βουτηγμένη στη ντροπή δυστυχισμένη... Θά γυρίσα και θά σάς έδωσα μόνάχα δυστυχία και ντροπή.

— Δέ μάς λυπήθηκες, πού σε κλαίγαμε και σε πενθούσαμε; είπε πάλι ή Μαρία.

— Σας λυπήθηκα πιδ πολύ να σας φέρω τόσο δυστυχία και τόση ντροπή.

— Κι' άν ήταν κανένας κακούργος; ρώτησε ή Θάλεια. Πώς έμπιστεύθηκες;

— Τό πρόσωπό του έδειχνε

πώς ήταν ένας αληθινά καλός άνθρωπος.

— Δέν είχες καή από τόν Ντέμη;

— Σκέφθηκα ότι ένα όπλο μούμενε πάντα: Ο θάνατος. Όταν άποφασισή κανείς πώς ή ζωή του δέν αξίζει, γίνεται δυνατός. Έτσι εγώ είπα εκείνη τη στιγμή, πώς μπορεί να είναι κι' αυτός σωματέμπορος. Μέσα μου όμως τόν ήξερα πώς δέν είναι. Φαινόταν έντελώς αλλοιώτικος από τόν Ντέμη.

— Και τού έδωσες άμέσως άπάντη; ρώτησε ή Θάλεια.

— Τού είπα ότι άφίνω την τύχη μου στα χέρια του. Κι' αυτός τά έτοιμάσε όλα άστραπιαία. Τό ίδιο βράδυ φεύγαμε, με την κόουσα του, για τή Χάδρη. Με φρόντισε με συγκινητική καλωσύνη, λες και με ήξερε χρόνια, λες κι' ήμουν καμιά συγγενής του. Και μ' έβαλε στο υπερκεάνειο. Μου πλήρωσε τά εισιτήρια, μούδωσε μερικά χρήματα «δάνειο» όπως μου είπε, μούδωσε διάφορες οδηγίες, ένα συστατικό γράμμα, και μ' άφησε. Πως μου ετοιμάσε έτσι άστραπιαία τόν διαβατήριό μου, κι' εγώ δέν ξέρω. Ταξίδεψα ως κυρία Βεράκη, όπως μου είχε ετοιμάσει τόν διαβατήριο ο Ντέμης. Προτίμησα να κρατήσω αυτό τόν φανταστικό όνομα παρά να δώσω τόν δικό μου.

— Είναι να τρελλαθή κανείς, ψιθύρισε ή Μαρία.

— Άλλη φορά θά σάς πώ για τόν ταξίδι μου συνέχισε ή Στέλλα. Τώρα θέλω να σας πώ, τι έγινε στην Άμερικη, στη Νέα Υόρκη.

ΑΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΖΥΓΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

— Μόλις έφτασα, συνέχισε ή Στέλλα, πήγα στο ξενοδοχείο πού μου είχε υποδείξει ο Φρέντ. Τά είχα χαμένια από την κίνηση, από τή φασαρία, έρημη στόν ξένο τόπο, και δέν έδλεπα τήν ώρα να πάω να βρώ τούς συγγενείς του. Πραγματικά, τήν άλλη κιόλας ημέρα, ήρθα τόν σπιτί, στη διεύθυνση πού μου είχε γράψει ο Φρέντ. Πήγα, χτύπησα τόν κουδούνι. Δέν άνοιξε ή πόρτα. Ρώτησα τή θυρωρή, κι' αυτή μου είπε, ότι πρό όλίγων ήμερών ή οικογένεια αυτή έφυγε, επειδή είχε συμβή ένα δυστύχημα. Είχε σκοτωθή ο κύριος, κι' ή κυρία με τά παιδιά είχαν φύγει από τή Νέα Υόρκη... Πώς δέν πέθανα από τή λυπή μου εκείνη την ώρα, δέ μπορώ να καταλάβω. Έφυγα σαν τρελή, βρέθηκα πάλι ολόμονη στους δρόμους, και σκέφθηκα πάλι για μιά στιγμή τόν

θάνατο. Άλλά πάλι υπερνίκησα αυτές τις μαύρες σκέψεις. Θυμήθηκα, έκτός από σας, και τόν Φρέντ. Και σας θυμολογώ ότι ή σκέψη του μούδωσε θάρρος να ζήσω.

— Άφού υπάρχουν καλοί άνθρωποι σαν κι' αυτόν, συλλογιστήκα, αξίζει κανείς να ζή. Πώς να ζήσω όμως, από πού ν' άρχισω;

ΦΤΩΧΕΙΑ

— Μάνα, συνέχισε ή Στέλλα... ή ιστορία μου είναι μεγάλη και τώρα δέν έχω καιρό να σας τά πώ όλα λεπτομερώς. Τό μόνο πού σας λέω, είναι ότι δυό μήνες άγοπηθαινα από τήν πείνα. Τα λίγα χρήματα πού μου είχε δώσει ο Φρέντ, τά φύλαγα σαν κόρη οφθαλμού, για να πληρώσω τόν δολμάτιό μου στο ξενοδοχείο. Μετά λίγες ημέρες ήρθα ένα φθινό ταπεινό ξενοδοχείο, αλλά κι' εκεί έπρεπε να πληρώσω. Για τόν φαγητό μου δέν έδωσα σχεδόν τίποτα. Πως πέρασα, πώς έζησα, κι' εγώ δέν ξέρω. Έδωσα με τόν σταγονόμετρο τά λεφτά πού μου είχε δώσει ο Φρέντ. Δέν είχα τή διευθυνση του για να τού γράψω. Άλλά, κι' άν τήν είχα, τί να τού γράφα; Δέν ήθελα να ζητιανέψω. Έτσι προσπαθούσα να βρώ δουλειά. Πότε έδω, πότε εκεί. Συνήθως έπλενα πιάτα στο εστιατόριο για ένα κομμάτι ψωμί. Άλλά πολλές φορές δέν εύρισκα τέτοια δουλειά. Τότε σκουπίζα τούς δρόμους. Κι' έτσι κατώρθωσα να ζήσω.

— Κι' άγαπηθήκατε; ρώτησε ή Θάλεια.

— Ναι, ή αγάπη μας φούντωσε μέσα σ' εκείνη τή φτώχεια, σ' εκείνη τή δυστυχία. Έγώ ήμουν θλιμένη, φοβισμένη. Δέν έδλεπα κανένα μέλλον μπροστά μου. Αυτός αντίθετα, άπόλυτα αισιόδοξος, προσπαθούσα να μου δώση θάρρος. Και μιά μέρα, μου πέταξε στ' άστια:

— Άν όρθοδοδήσω, τότε... τότε θά σου κάνω έρωτική εξομολόγηση!

Γέλασα κι' εγώ, αλλά κατάλαβα πώς τόν αγαπούσα. Και δέν άργησε να όρθοδοθήσει. Μιά μέρα, μου άνήγγειλε τρελλά από τή χαρά του, ότι είχε βρή κάποιον φίλο τού πατέρα του, ήλικιωμένο άνθρωπο. Τόν είχε συναντήσει τυχαία, εκεί πούψαχνε για μιά καλύτερη και μόνιμη εργασία. Ο φίλος αυτός τού πατέρα του είχε ένα μικρό, ταπεινό εστιατόριο. Άναγκαζόταν όμως να υπή για δυό μήνες στο νοσοκομείο, για μιά δύσκολη έγχείρηση. Και δέν ήξερε σε ποιόν ν' αναθέσει τήν διεύθυνση τού εστιατορίου του σ' αυτό τόν διάστημα. Ο Θόδωρος τού παρουσιάστηκε σαν από μηχανής Θεός. Έκλεισαν άμέσως τή συμφωνία.

— Θάβηδες κι' έσύ εκεί να εργαστή, μου είπε, να με βοηθήσεις. Να δούμε τι θά καταφέρουμε. Με τή ένθουσιασμό πιάσαμε κι' οι δυό μας τή δουλειά, δέ μπορώ να σας περιγράψω. Καλύτερα παρά άν ήταν δική μας ή επιχείρηση. Δουλεύαμε δεκάρες ώρες τόν εικοσιτετράωρο, άρχίζαμε χαράματα και κλείναμε τόν μαγαζί τά μεσάνυχτα. Ο Θόδωρος σκεπτόταν διάφορα πράγματα για ν' αύξηση τήν πελατεία, τόν βοηθούσα κι' εγώ με τή φαντασία μου. Έτσι, ενώ τις πρώτες ημέρες πού μπήκα ο καίμινος ο γέρος στο νοσοκομείο, έκοψε λιγάκι ή πελατεία, λίγο λίγο έωγαίνε. Στο τέλος δέν ξέραμε πού να τούς βά- λουμε.

Σε δυό μήνες, όταν βγήκε από τόν νοσοκομείο ο νεοεισερχόμενος, άγρόσσα τόν δολμάτιό μου, άγρόσσα τόν δικό του, τώσα ο γέρος ήταν σκοτειός. Και φτωχικά, υάς κρατή- κοντά του. Πέρασαν έτσι κι' άλλοι δυό μήνες. Σ' αυτό τόν διά-

με κέφι. Κι' έτσι δέν κατάλαβα τήν κούρσα εκείνο τόν μεσημέρι. Όταν, επί τέλους, τελειώσαμε τή δουλειά, μου πρότεινε να πάρουμε ένα καφέ μαζί, εκεί στο ίδιο εστιατόριο. Δέχθηκα, και πιάσαμε φίλια.

— Ήταν ο άντρας σου; ρώτησε ή Θάλεια τυπομένα.

— Ναι, άποκρίθηκε ή Στέλλα, και στο πρόσωπό της ζωογραφίστηκε έκφραση άπειρης τρυφερότητας. Ήταν ο άντρας μου!

— Έτσι φτωχός;

— Έτσι φτωχός... Πηγαίναμε κάθε μέρα και πλέναμε τά πιάτα σ' εκείνο τόν εστιατόριο και μου διηγήθηκε τήν ιστορία του. Ήταν γιος μετανάστου, κι' είχε άνατράφη καλά, πλούσια. Μά α, έαφνα, πέθανε ο πατέρας του, κι' ή επιχείρησή τους καταστράφηκε. Αυτός βρέθηκε στην φτώχεια. Ήταν, λοιπόν άκρίβως αυτή ή στιγμή, πού δέν είχε συνέλθει ακόμα από τόν χτύπημα, δέν ήξερε πώς ν' άρχισή, από πού ν' άρχισή. Ήταν όμως ή αισιοδοξία προσωποποιημένη.

— Δέ με νοιάζει, μούλεγε. Κι' ο πατέρας μου έτσι είχε έρθει, χωρίς δεκάρα στη τσέπη, κι' όμως απέκτησε πλούτη. Άδιόφορο άν τάχα από μιά κακή τύχη. Κι' εγώ κάπου θά γαντζωθώ και κάτι θά κάνω.

ΑΓΑΠΗ

— Κι' άγαπηθήκατε; ρώτησε ή Θάλεια.

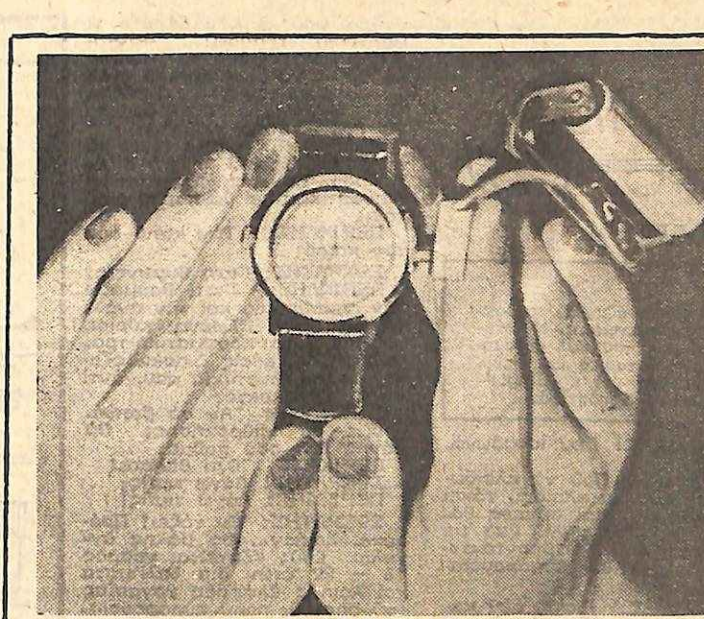
— Ναι, ή αγάπη μας φούντωσε μέσα σ' εκείνη τή φτώχεια, σ' εκείνη τή δυστυχία. Έγώ ήμουν θλιμένη, φοβισμένη. Δέν έδλεπα κανένα μέλλον μπροστά μου. Αυτός αντίθετα, άπόλυτα αισιόδοξος, προσπαθούσα να μου δώση θάρρος. Και μιά μέρα, μου πέταξε στ' άστια:

— Άν όρθοδοδήσω, τότε... τότε θά σου κάνω έρωτική εξομολόγηση!

Γέλασα κι' εγώ, αλλά κατάλαβα πώς τόν αγαπούσα. Και δέν άργησε να όρθοδοθήσει. Μιά μέρα, μου άνήγγειλε τρελλά από τή χαρά του, ότι είχε βρή κάποιον φίλο τού πατέρα του, ήλικιωμένο άνθρωπο. Τόν είχε συναντήσει τυχαία, εκεί πούψαχνε για μιά καλύτερη και μόνιμη εργασία. Ο φίλος αυτός τού πατέρα του είχε ένα μικρό, ταπεινό εστιατόριο. Άναγκαζόταν όμως να υπή για δυό μήνες στο νοσοκομείο, για μιά δύσκολη έγχείρηση. Και δέν ήξερε σε ποιόν ν' αναθέσει τήν διεύθυνση τού εστιατορίου του σ' αυτό τόν διάστημα. Ο Θόδωρος τού παρουσιάστηκε σαν από μηχανής Θεός. Έκλεισαν άμέσως τή συμφωνία.

— Θάβηδες κι' έσύ εκεί να εργαστή, μου είπε, να με βοηθήσεις. Να δούμε τι θά καταφέρουμε. Με τή ένθουσιασμό πιάσαμε κι' οι δυό μας τή δουλειά, δέ μπορώ να σας περιγράψω. Καλύτερα παρά άν ήταν δική μας ή επιχείρηση. Δουλεύαμε δεκάρες ώρες τόν εικοσιτετράωρο, άρχίζαμε χαράματα και κλείναμε τόν μαγαζί τά μεσάνυχτα. Ο Θόδωρος σκεπτόταν διάφορα πράγματα για ν' αύξηση τήν πελατεία, τόν βοηθούσα κι' εγώ με τή φαντασία μου. Έτσι, ενώ τις πρώτες ημέρες πού μπήκα ο καίμινος ο γέρος στο νοσοκομείο, έκοψε λιγάκι ή πελατεία, λίγο λίγο έωγαίνε. Στο τέλος δέν ξέραμε πού να τούς βά- λουμε.

Σε δυό μήνες, όταν βγήκε από τόν νοσοκομείο ο νεοεισερχόμενος, άγρόσσα τόν δολμάτιό μου, άγρόσσα τόν δικό του, τώσα ο γέρος ήταν σκοτειός. Και φτωχικά, υάς κρατή- κοντά του. Πέρασαν έτσι κι' άλλοι δυό μήνες. Σ' αυτό τόν διά-

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΡΟΛΟΪ ΧΕΡΙΟΥ

Στη μεγάλη διεθνή έκθεση χρυσοχοΐας και ώρολογιοποιίας, πού άνοιξε πρό ήμερών στο Λονδίνο, έπιδείχτηκε μεταξύ άλλων και τόν ρολοΐ, πού έλέγε- τε στη φωτογραφία μας. Πρόκειται για ένα ρολοΐ τού χειριού, πού έχει τήν ιδιότητα να είναι... ηλεκτρικό. Άρκει μιά έπαφή λίγων ώρών με μιά μικροσκοπική ηλεκτρική σπλή, για να λειτουργήσει ένα δολάριο χρόνο, χωρίς καμιά άλλη επέμβαση εκ μέρους τού κατόχου του.

στη μιά μέρα στην άλλη πλουτί- σαι. Άγοράσαμε ένα ώραίο σπι- τί, τόν έπιπλώσαμε μοντέρνα, πή- ραμε τήν κούρσα μας... Στο με- ταξύ άποκτήσαμε και τόν δεύτερο παιδάκι μας...

— Και γιατί δέ μάς έγραφε- ρε τότε όταν έγινες τουλάχιστον ευ- τυχισμένη; ρώτησε με παράπονο ή μητέρα.

Η Στέλλα έσκυψε τόν κεφάλι της:

— Ντρεπόμουν. Ναι, ντρεπό- μουν. Άλλη δικαιολογία δέν έ- χω. Ο Θόδωρος μ' έρωγε κάθε μέρα να σας γράψω. Μούλεγε πώς ήταν άπάνθρωπο αυτό πού- κανα να σας άφίνω σε άγανία. Έγώ τούλεγα ν' αφήσω ακόμα λί- γον καιρό. Κι' έτσι πέρασε πολύς καιρός. Μαμά... Τώρα πού σας τά είπα όλα, δέ μου φαίνεται πια τόσο φοβερό. Άλλά... ο πατέρας δέ μπορεί να με συγχωρήσει, τόν βλέπω.

Ο Νικοκλής στεκόταν πάντα άκίνητος, σκοτεινός.

— Θά σ' συγχωρήσει κι' ο πα- τέρας σου, είπε ή Μαρία με δά- κρυα και με γέλια μαζί.

Ο Νικοκλής κυττάζε επί τέ- λους τήν κόρη του: Ή φωνή του ακούστηκε βαρεία:

— Στέλλα, συλλογίζομαι, συλ- λογίζομαι πολλά...

Μη συλλογίζεσαι τίποτα μπαμπά, φώναξε ή Θάλεια. Τό μόνο πού πρέπει να συλλογίζε- σαι είναι, ότι έχουμε κοντά μας τή Στέλλα μας πάλι, κι' ότι είναι ευτυχισμένη τώρα.

Ευτυχισμένη τώρα, επανέ- λεβε ο Νικοκλής. Άν όμως, μάς είχε γυρίσει δυστυχισμένη, κι' θ- κι' τιμημένη... Άν είχε γυρίσει έ- να κομμάτι σωματικό και ήθικό; — Πάλι θά της άνοιγα τήν άγκαλιά μου, φώναζε ή Μαρία.

Και σκεκόθηκε, για να πιά ν' άγκαλιάσει τή μεγάλη της τήν κόρη.

Έπειτα, πρόφερε κυττάζοντας τόν άντρα της με μάτια άστρα- φερτά:

— Έγω τόν παιδί μου, Νικο- κλή. Τή στείγω στην άγκαλιά μου... Είναι ζωντανή. Άλλο τίπο- τα δέ θέλω.

Δέ τόν γράζει τόν υαλό μου, είπε ο πατέρας με πικρία. Ή κό- ρη μου, ή Στέλλα μου, τόν καυά-

ρι μου... Πώς είναι δυνατόν να τόν πιστέψω ότι αυτή τά πέρασε όλα αυτά; Ότι δέν ήταν όπως πι- στευα ότι είναι; Αυτή ή σκέψη με φαραμακώνει. Δέν ξέρω άν θά μπο- ρέσω ποτέ να τήν υπενικήσω... δέν ξέρω άν θά μπορέσω ποτέ να τή συγχωρήσω. Και δέ θέλω να τή ψάξω, ότι τή συγχωρώ. Θέ- λω ή συγγνώμη μου να βνή μέσα από τήν καρδιά μου.

— Πατέρα, φώναξε μισοαστεία μισοσοβαρά ο Γιάννης, ο Θεός τή συγγνώμη και τής έδωσε τόσο ευτυχία. Έσύ θά είσαι πιδ αυ- στέρως από τόν Θεό.

Ο Θεός μάς έστειλε σήμε- ρα τόν Παράδεισο στο σπιτί μας, είπε ή μάνα. Κι' εμείς θά κλει- σουμε τήν πόρτα μας; Άντρα μου, άνοιξε τις πόρτες και τά πα- ράδωρα της ψυχής σου διάπλατα, να δειχθώ την ευτυχία.

— Ηοθατέ γιά να έγκαταστα- θήτε εδώ; ρώτησε ο πατέρας.

— Όχι. Κάνουμε τόν ταξίδι υά- νο και μόνο για να σας δώ και γιά να με συγχωρήσετε άποκρί- θηκε ή Στέλλα.

Η Θάλεια πήρε τήν άδελφή της από τόν χέρι, τήν έφερε μπροστά στον πατέρα. Βάσταξε ακόμα μιά στιγμή ο διαταγμός τού Νικοκλή, έπειτα άνοιξε κι' αυτός τήν άγ- καλιά του.

Σε λίγο, όταν γύρισαν οι δυό άντρες, ο Θόδωρος με τόν Ντίνο, έβδαν τά γέλια, καθώς είδαν τή Στέλλα άγκαλιασμένη με όλους. Κι' ο Νικοκλής δέ χόρτασε να τήν κυττάξει. Και δέν συλλογιζό- ταν πια να κρύψουν τή συγκίνησή τους.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΡΙΚΑΣ

— Τί ξέρετε για τή Ρίκα;

Η έρώτησι έκαινε στα χείλη της Στέλλας πολλή ώρα τώρα. Ήθελε όμως να τελειώσει με τή δική της ιστορία, πριν ρωτήσει.

— Δέν ξέραμε τίποτα, άποκρί- θηκε ή μητέρα.

— Δέν τή βλέπετε;

— Έχει έξαφανιστή.

— Χάθηκε;

— Όχι, είπε ή Θάλεια. Δέν πι- στεύω να χάθηκε. Άλλά ή ιστο- ρία της μου φαίνεται πολύ θλι- μένη. Έφυγε από τόν σπιτί της, δέ βάσταξε τήν άπονία της μη- τριάς της και τις ερωτήσεις τού κόσμου... Λεπτομέρειες δέν ξέρω. Δέσφια έξαφανίστηκε.

— Τί λέει ή μητέρα της;

— Ποιός τή βλέπει; Δέν έχο- με ούτε καλήμερα σχεδόν. Άκού- σα όμως πώς λέει ότι ή Ρίκα κλειστώκε σε μοναστήρι.

— Σε μοναστήρι ή Ρίκα; φώ- νασε ή Στέλλα, πηδώντας στην καρέκλα της.

— Ναι, έτσι λέει ή μητέρα της.

— Όχι, δέν τόν χωρεί τόν μυα- λό μου, είπε ή Στέλλα σταθερά.

— Κι' όμως, φαίνεται πώς εί- ναι αλήθεια.

— Τήν είδε κανένας;

— Όχι. Άλλά, για να τόν λή- η μητέρα της κάτι θά είναι α- λήθεια.

— Θάβηδα νά τήν δώ, πρόφερε με πόνο ή Στέλλα.

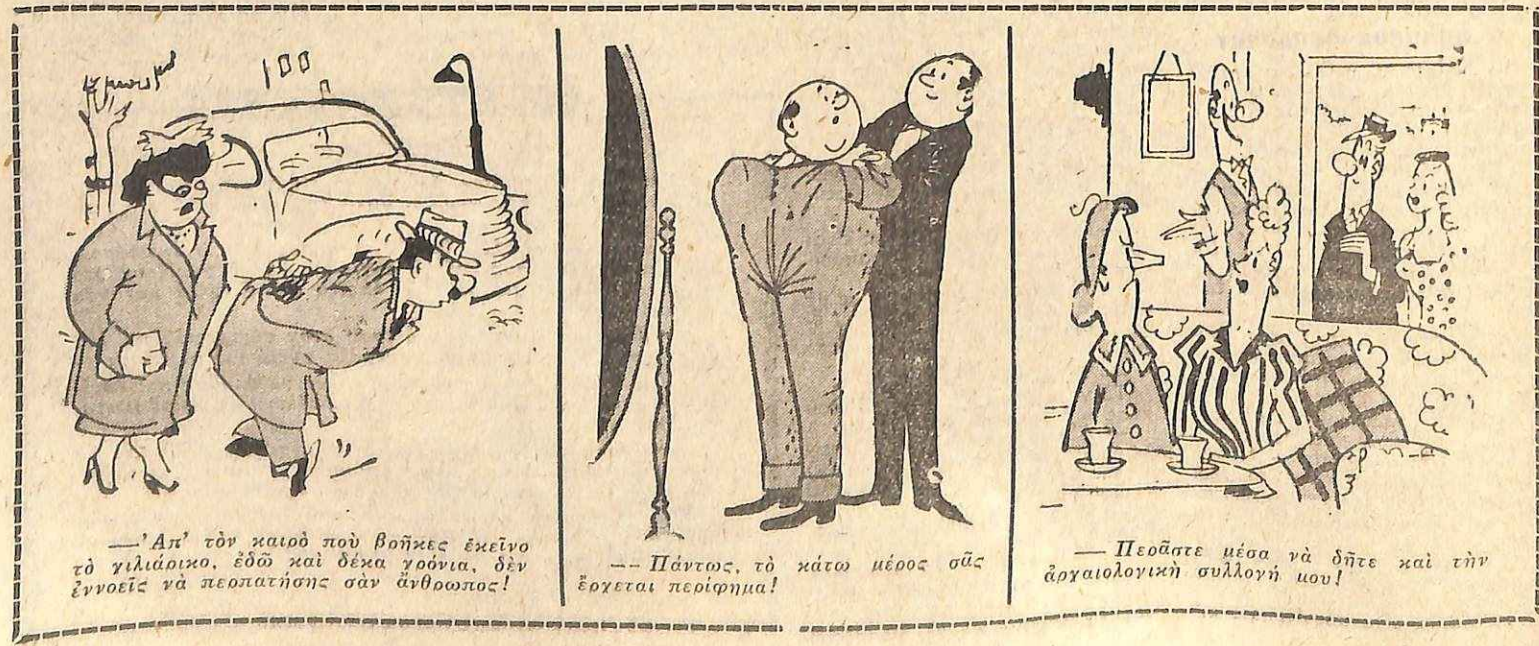
— Δέν ξέραμε σε ποιό μονα- στήρι είναι...

Μπορούμε να τόν μάθουμε, φώναξε με τόν ζωηρό του ύφε ο Γιαννάκης. Τό μαθαίνω εγώ αύριο τόν πρωτό.

— Πως θά τόν μάθεις;

— Έλα, καμμένη, δύσκολο πράγμα! Θα συναντήσω στο δρο- μο καμιά από τις παλιές σας συμμαθήτριες, θά τής πιάσω κομ- δίντα κι' άν έσθον τίποτα θά μου τά ξεραμύνη.

— Κατάλαβε; γέλασε ο Ντί- νος. Θά τής πη κανένα γλυκό λο- γάκι, και θά μάθω τά νέα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τέ τέλος

— Άπ' τόν καιρό πού βοηθες εκείνο τόν γιλιόμιο, έδώ και δέκα χρόνια, δέν έγνωεις να πεοπατήσης σαν άνθρωπος!

— Πάντως, τόν κάτω μέρος σάς έρχεται περίφημο!

— Πεοάτε μέσα να δήτε και τήν άρχαιολογική συλλογή μου!

ΜΙΚΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πενιτάρης, τρομοκρατημένος σύζυγος, πειθαρχικός και υπατακτικός, «αρχηγός της οικογένειας». Άνωτερος υπάλληλος. ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Συνάδελφός του και συνομήλικος που διασκεδάζει με πλαστογραφικές ιστορίες και «δουλέματα». ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Τρίτος συνάδελφος. Η Κ. ΕΥΤΕΡΠΗ: Μέγιστη ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στο καφενείο)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (Ότανει κατακόκκινος και ξεφουσκωμένος). Ούφ! Καλοπέρασας. ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καλοπέρα. Τι έχεις; Ζεσταίνεσαι; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δε ζεσταίνω. Είμ' έξω φρενών! ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Γιατί; Γκρίνιασε πάλι η κυρία Εύτερπη; Αυτό πιά... είναι μέσα στο πρόγραμμά της της ημέρας. Δεν έχεις συνήθειες; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μά η γκρίνια ή σημερινή δεν ήταν απ' τις συνήθειές μου; ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Είχε πρωτοτυπία. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και μεγάλη μάλιστα. Η γυναίκα μου γκρίνιαζε χωρίς λόγο. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Όλες οι γυναίκες το ίδιο κάνουν. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η δική μου περισσότερο. Άλλα, τούτη τη φορά παραδόξως είχε δική! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Είχε δική; Μπά; Τις έκανε τίποτα; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έγώ όχι. ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τότε λοιπόν, πώς είχε δική; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί της κάνανε φάρμακ' απ' το τηλέφωνο. Δεν ξέρω ποιος άτιμος έβαλε κάποιο παληκόριτσο και τηλεφώνουσε να μου πουν πως με περιμένει στις έξη εκεί που ξέρω!... Λύσσαζε η Εύτερπη. (Βγάζει το καπέλλο του). Το βλέπεις αυτό το σημάδι; ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Το βλέπω. Είναι αρκετά... εύλωτο! Πιάτο είναι ή ποτήρι; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πιάτο. ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Κύριε Περι- κλή, στο τηλέφωνο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η Εύτερπη είναι. Θέλει να δ' αν είμαι στο καφενείο. (Σηκώνεται). ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Δεν μάς υποπτεύεται καθόλου. ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εύτυχες. Κράτα σοβαρό στόχο. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (Υψίζει). Να μην κουνηθώ από δω, λέει. Κι' αν θέλω να πάω στην «τομαρέττα» να μην πάω!... «Ε, δεν είναι υποβολική; ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μάλλον! ΣΚΗΝΗ 2α
(Στο γραφείο)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τρομερό!... Τρομερό!... Χαλάει ο κόσμος απ' το τηλεφώνημα στο σπίτι! Άχ, αν μπορούσα να τον ανακαλύψω αυτό τον άτιμο, θάκανα φόνο! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι συνέβη δηλαδή; Άλλη φάρμα; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Φάρμα; Τραγωδία!... Έβαλαν άγγελια στην εφημερίδα! «Ζητείται δεσποινίς, νεαρά, λιαν ευπαιδευμένη, μόρφωμένη και πολιτισμένη, άνευ οικογενειακών υποχρεώσεων, ως προσωπική γραμματέας νέου κυρίου, κατέχοντος εξαιρετικής θέσιν. Μισθός λιαν ικανοποιητικός και ώραι ασχολήσεως ελάχιστοι. Τηλέφωνον...» το δικό μου στο υπουργείο! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Άν το δ' η κυρία Εύτερπη... ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι να το δ' η; Τό είδε! Ο παλιάνθρωπος έβαλε πάλι κάποια σουλιτάρια και τηλεφώνησε πως απ' το γραφείο είπαμε να πάρουμε το σπίτι! ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Ά, ναί! Έγώ το είπα! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έσύ; Και γιατί; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Που να φαντασθώ εγώ πως είναι φάρμα; Δε μου είπε για άγγελια. Μια δεσποινίς σε ζητούσε προσωπικά. Τις λέω: (Δεν ήθελε άκόμα και κάποιο άργει. Πάρτε το σπίτι του!) ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ηλίθιε! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι τον βρίζεις; Λαίλει αυτός έπειδή σε «δουλεύουν» έσένα; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Με συγχωρείτε, βρέ παιδιά! Έχουν πάθει το

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Δεν κλειδωνόσονται. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Που να κλειδωνόσονται; Όλα τα κλειδιά, τάχει κλειδωμένα. Και σήμερα έχουμε τα ίδια πάλι. Δύο με τεσσάρων ή και πέντε (άλλοι εννοούν οτι «άλλοι υπάρχουν»).

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Γιατί δεν κατεβάσεις βρέ άδερφέ το τηλέφωνο; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί δε με άφηνει η Εύτερπη. Το παίρνει για να με κάνει ρεζίλι. Λέει: «Ε, δώ, δεσποινίς είναι το σπίτι του κυρίου Περικλή Περικλή του διευθυντού β' τάξεως του υπουργείου του ρουμολίτσου και θέλει νεαρή φεικνάδα και πρόκειται να τον κλείσουμε στο Δρομοκαίτειο!».

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Καλά, δεν της λες ότι δεν είναι δυνατόν να βάλεις εσύ την άγγελια; Τον άρτιμο του σπιτιού σου δαδά, ζες για να το μάθω αμέσως; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Το βρίσκει φυσικό! Βλάκας είμαι, λέει, βλάκας έκανα! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Κι' εσύ καμμένε, δεν έβασες το τηλέφωνο στο γραφείο; Καλύτερα θα ήτανε!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όποτε κι' εσύ πιστεύεις ότι εγώ δημοσιεύσα την άγγελία; ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ού! Καλά είσαι! Από μένα κρύβεται; Έ, κανεις βλάκας! Δικό έχει η γυναίκα σου! ΠΕΡΙΚΛΗΣ:..... Φοβάμαι πως πραγματικά θα μ'ω στο φρενοκομείο!...

ΣΚΗΝΗ 3η
(Στο καφενείο)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τα μάθατε τα νέα; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Τι έγινε πάλι; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπήκε άλλη άγγελια!... Με το τηλέφωνο του γραφείου! Σήμερα δημοσιεύτηκε και γι' αυτό άρχισαν να χτυπάνε!... Όριστε! (Διαβάσει) «Ζητείται νεαρά δεσποινίς ή κυρία μονή, χήρα ή χωντοχήρα λιαν ευπαιδευμένης, μόρφωμένη και πολιτισμένη, άνευ οικογενειακών υποχρεώσεων, ως προσωπική γραμματέας νέου κυρίου, κατέχοντος εξαιρετικής θέσιν. Μισθός λιαν ικανοποιητικός και ώραι ασχολήσεως ελάχιστοι. Τηλέφωνον...» το δικό μου στο υπουργείο! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Άν το δ' η κυρία Εύτερπη... ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι να το δ' η; Τό είδε! Ο παλιάνθρωπος έβαλε πάλι κάποια σουλιτάρια και τηλεφώνησε πως απ' το γραφείο είπαμε να πάρουμε το σπίτι! ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Ά, ναί! Έγώ το είπα! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έσύ; Και γιατί; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Που να φαντασθώ εγώ πως είναι φάρμα; Δε μου είπε για άγγελια. Μια δεσποινίς σε ζητούσε προσωπικά. Τις λέω: (Δεν ήθελε άκόμα και κάποιο άργει. Πάρτε το σπίτι του!) ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ηλίθιε! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι τον βρίζεις; Λαίλει αυτός έπειδή σε «δουλεύουν» έσένα; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Με συγχωρείτε, βρέ παιδιά! Έχουν πάθει το

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Οχι. Πάρε μα, χαίρι και με κυνήγαγε να με σφάξω!... Έβαλα τις φωνές κι' ήρθε ο γείτονας μου, ο Γεράσιμος ο φαρμακοποιός και με πήρε σπίτι. Τις έδωσε και χάπια και κοιμήθηκε. Άλλά εγώ δεν κοιμήθηκα. Φοβόμουν να μ'ήψη ξυπνήση την νύχτα και μου κόπη το λαρύγγι.

νεύρα μου!... Δεν ξέρετε τι μαρτύριο τραβάω!... Οταν σ'όχιτε πως σήμερα το μεσημέρι ήρθε να τηλεφωνήσει στον υπουργό να του π' να διαβάσει την άγγελία!... Σκεπτόσαστε να πάω τέτοιο ρεζίλι; ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αυτό είναι το λιγότερο. Μπορεί και να σ' άφαισαν. Θα π' πως έπαθες διανοητικές και θα πάρης σύνταξη!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τον κακό σου τον καιρό!... ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Γιατί θυμώνεις; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί θαυμάζω την παχυδερμία και την ανολυγσία σου! Έμένα, κύριε, μου συμβαίνει πραγματική τραγωδία! Κι' εσείς διασκεδάζετε με τη δυστυχία μου, αντί να με βοηθήσετε; ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Άν σε βοηθήσουμε, θα πειραχόσας; Θα κάνεις ό,τι σου πούμε; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ό,τι θέλετε! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Λόγω τιμής; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λόγω τιμής! ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Έν τάξει! Πρόσεξε, λοιπόν... Θα βάλω άγγελία εσύ! «(Ζητείται νεαρός 18 - 22 ετών δια θέληματα και λοιπών έλαφρών εργασιών του σπιτιού, πολυ ευπαιδευμένος, άντα να φοιτά ε'ς νύκτος. Δύναται να μιλά ε'ς ικατερόν σκολειόν. Μισθός ικατερόν σκολειόν. Καν Εύτερπη, νοποικίος...» και τα λοιπά... και θα τις κάνεις ζωπρές σκληρές! Έκλειν θ' άρνείται, εσύ θα έπιμηνς!... Και θα ζήτας διαζύγιο!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μωρέ ώρα! Ιδέα είναι αυτή! ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Όραία; Μεγαλοφυΐα! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπράβο, Σωκράτη! Να μου ζήσης!

ΣΚΗΝΗ 4η
(Στην εφημερίδα)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: (Διαβάζει το χειρόγραφο της άγγελίας). Ποιά είναι η κυρία Εύτερπη; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η γυναίκα μου. ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Και γιατί δεν έρχεται αυτοπροσώπως; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Τι σημασία έχει; ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Περιμένετε μια στιγμή. Πως λέγεσθε εείς; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Περικλής Περικλής. ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Και αυτό είναι το τηλέφωνό σας; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μάλιστα. ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Περιμένετε μια στιγμή.

ΣΚΗΝΗ 5η
(Στο τηλέφωνο)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Δεν ντρέπεσθε; Άνωτερος υπάλληλος; Να μεταχειρίζεσθε μία σοβαρή εφημερίδα, ως όργανον νεολογίων συζυγικών πεισμάτων; Λυπούμαι πολύ! Εισθε υπό κράτην. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (Όρκος, κάτω χρος). Γιατί; ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Γιατί η κυρία δεν είχε κακόν άπατή, να κάνατε μία κακόν άπατή. Έως και ιδιοτελής! Την πράζιν θα κρατήσας ο κ. Εισαγγελέας. Και θα σ' έζε- φούσε! ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Διατάξτε. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Στο κρατητήριο να πάει ο κύριος. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: (Ψιθυρίζει). Και να β'ω χειρότερα! Θα σκοτώσω και την Εύτερπη και το Σωκράτη!... (Αύλεια) ΕΦΙΛΟΝ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ... Ένας Σκωτσέζος διηγείται στην παρθεά του τα άπιαστα κατορθώματά του. Κάποιος θα ρωτάει να άκούη τις τερατολογίες του και του λέει για να τον κόψη. Άν υπάρχει και τίποτα που να μην μπορείς να το κάνεις εγώ. Έυχαριστώ πολύ, άπανταί χαροδύνατο ο Σκωτσέζος. Δεν μπορεί να πληρώσω το λογαριασμό.

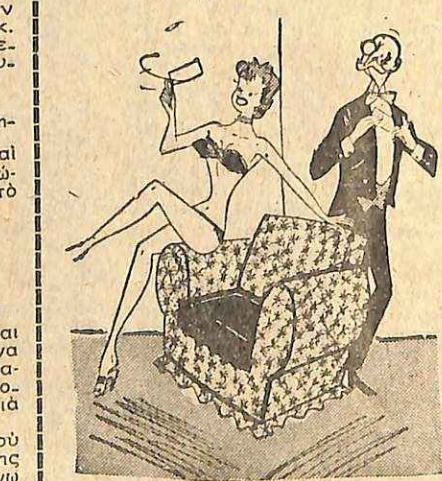
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Οχι. Πάρε μα, χαίρι και με κυνήγαγε να με σφάξω!... Έβαλα τις φωνές κι' ήρθε ο γείτονας μου, ο Γεράσιμος ο φαρμακοποιός και με πήρε σπίτι. Τις έδωσε και χάπια και κοιμήθηκε. Άλλά εγώ δεν κοιμήθηκα. Φοβόμουν να μ'ήψη ξυπνήση την νύχτα και μου κόπη το λαρύγγι.

— Δεν περιμένουμε, λέω εγώ, τίς εκπαιδεύσεις, μαμά;

— Δίνα, θα είναι άσφαλως εκείνος ο νεοπαλός νέας για τον οποίο μου μίλησες!...

— Δουτών αυτό το μικρό χαρτάκι... άόρεσι περισσότερα από τη μεγαλύτερη άνθοδέση με τριαντάφυλλα!...

ΟΤΑΝ ήρθε στην Έλλάδα, για να πολεμήσ, ήταν μόλις είκοσι δύο ετών. Ήλός, έσθός, με ευνενκτικά χαρακτηριστικά και λεπτούς τρόπους, έκανε αμέσως έντονη ο' όλους τους τραγείς εκείνους πολειστές, που τον περισσότερο καιρό τους τον πέρασαν άναμεσα στα θούνα και στα κατασάρακα. Γόνος παλιάς Σκωτσέζικης οικογένειας, ο Τζώρτζ Άπλερυ Χάν, ήταν φοιτητής της Ιατρικής κι' ένας από τους π'όρους κληρονόμους στην πατρίδα του. Παρ' όλα αυτά, θερμός λάτρης του άσφαλου και του νεώτερου έλληνικού πνεύματος, προτίμησε να έγκαταλείψη τις άνάσεις του και νάσθ στην τόπο μας, σαν τον τελευταίο στρατιώτη. Ο Τζώρτζ Χάν, έσπασε στο Μεσολόγγι λίγους μήνες πριν από τη μεγάλη πολιορκία και την ήρωική του έξοδο, με το ψευδώνυμο Τζόνθαν Λάγκαστερ.

Η άλήθεια είναι πως ο Έλληνας, δε μπορούσαν να αντισταούν τον παρό αυτό να πολεμή. Ήταν τόσο λεπτοκαμωμένος, ώστε δεν πίστευαν πως ήταν δυνατόν ν' άνδρει στις κακογίες. Γι' αυτό, σαν φοιτητής της Ιατρικής που ήταν, τ'ό πρότειναν ν' αναλάβη υπηρεσία στο χειρουργείο. Έκείνος όμως κούνησε άνηκτικά το κεφάλι του.

Τό να προσέρη κανείς τη βοήθειά του στους άρρωστους και στους πληγμένους, είναι καθήκον Ιερό, είπε. Άλλά γιατροί υπάρχουν πολλοί άμέσως στους Φιέλληνες. Έγώ ήρθα εδώ για να πολεμήσω και να πολεμήσω. Κανείς δεν πρόκειται να μου άλλάξη τη γνώμη.

Ένα από τα παρευρισκόμενα παλληκάρια που τον άκουσε, ο Γκίκας Ρούσος — άνημμος το Γκίκας Μπάταση — γαυγόλασε ειρωνικά. Τον είδε ο Χάν και κατάλαβε τη δυσπιστία του. Χωρίς να θυμώσει διόλου, έσυρε τότε την πιστόλα του και πυροβόλησε στον άέρα. Τό βόλι πήνε και έσχε κατευθείαν ένα περιστερί που πετούσε ψηλά. Σ' ένα δευτερόλεπτο, τό πουλί έπεσε στα πόδια των πολειμιστών, που τον κυτούσαν ξαφνιασμένοι. Ο Χάν ζώωσε ύστερα ένα φουσταελλοφόρο, τον παρακάλεσε να τ'ό δανείσει το γιατάχνη του και γυρίζοντας στο Γκίκας Ρούσο, τ'ό πρότεινε:

— Έλα να γυμνηθούμε. Όχι σαν έχθροί, μά σαν φίλοι. Άν μ' άγγιξει έστω και έλαχιστα με τη σπάθ σου, τότε όχι μόνο δεν κάνω για πολειμιστή, μά θα φύγω μπρός π'ω για την πατρίδα μου. Ο Γκίκας έσθέθηκε σε δόσκολη θέσι. Ή φιλική έκλειν πρόκληση, τ'ό Σκωτσέζος, ήταν κάτι που δεν τό περίμενε. Ο Ρούσος, που σμιόταν για την καταπληκτική εγύναρεα που είχε τό σπαθί, δεν ήθελε να γλη άτυχία να ντροπιάσει τ'ό Χάν. Γι' αυτό, θέλοντας ν' άποσύνη τη ρήξη, τ'ό είπε:

— Δεν πειράζει, Τζόνθαν. Πε ικατόντες σου μάς τις άπέδεις με την πιστόλα. Δεν είναι άνάγκη να γυμνηθούμε χωρίς λόγο. Ο εγύνης έγνος γαυγόλασε. Μά δεν πρόκειται να γυμνηθούμε, άποκρίθηκε. Γιατί είμαι θέσιος ότι εσύ δε θα κατορθώσεις να μ' άγγιξης. Έγώ εγώ δε θα θέλσω να σε χτυπήσω.

Αυτό πιά πήγαμε πολύ. Ο Ρούσος έσυρε τό γιατάχνη του κι' έκανε μερικά θύματα πέσας. Την ίδια στιγμή, φάνηκε να τρέχ προς τό μέρος τους μία πεντάμορφη νέα, σ'ωάνοντας: — Μή, Γκίκας, μή! Για ποιά λόγο θέλετε να σκοτωθήτε μεταξύ σας; Γύρισε ο Χάν, είδε την τρουαγμένη κοπέλλα να πλησιάζει και τό χέρι του γαυγόλασε άνασάσθητα. Ήταν ή πρώτη φορά που έβλεπε στη ζωή του μία τέτοια καλλονή κι' ή καρδιά του γύτθηκε με φούρια. Ο Γκίκας γαυγόλασε σνεδόν τρυφερά.

— Μή φοβάσαι, Άνθούλα, τίς είπε. Ο έγνος με παρακάλεσε να τ'ό δείλω πως πολειμούν με τό γιατάχνη. Αυτό είναι δίλο. Η κοπέλλα άπάντησε με άνακούφισι. Γύρισε και κούταξε τό Τζώρτζ και, χωρίς να θέλη, κοκκίνισε άς τους κροτάσους. Ο Σκωτσέζος έκανε μία υπόκλιση υποστάς τις.

— Ή άδελφή μου, τ'ό τη σύστησε ο Ρούσος, Τρόμαζε, γιατί νόμισε πως μάθασα. Έμπρός, λείβ'ν τη μου! Έλα να σου μάθω πόσα άπίδια θάξει ο σάκκος. Οί σπάδες διασπορώθηκαν. Για λίγες στιγμές μέσα τό ήρεμο πραινό, που τό φάνιζε ένας νεαρός άνοσιέτατος ήλιος, δεν άκούγονταν παρά οί γρήγορες άπάνσεις των δύο άντιπάλων και οί κλαγγές των άσφαλών που συναντιόντουσαν. Όλόγυρά τους, είχαν συγκεντρωθή ένα πλήθος φουσταελλοφόροι, που παρακολούθωναν τον παρόξενό εκείνο άγώνα. Σαόνικά ο Τζώρτζ γλύστρεσε πάνω σε μία τούφα χαμομήλια, ικατά άκούη από την πραινή δροσιά. Ο άντιπαλός του γύθηκε τότε να τον γυπνή. Άλλά μία γρήγορη, άπότομη κίνηση, τ'ό νονατισμένο Σκωτσέζο, έστειλε δέκα μέτρα μακριά τό σπαθί του. Για μερικά δευτερόλεπτα έγινε μία βαθεία, άπόλυτη σιγή. Όλοι τους τότε περιέμεναν ν' άνοιγιά, να δούν τί θα έκανε ο Γκίκας. Ο Γκίκας, τό π'ό σμιόμένο σπαθί τ'ό Μεσολογγισιό! Άκούη κι' ή Άνθούλα έλεινε άκίνητη, με μία άόριστη τρέμουλα στα γέλη.

Ο Ρούσος έκανε μερικά θύματα σαν μεθυσμένος. Κι' άκάσας, άπλώνοντας τα δύο του γέλια, άγκάλασε με ελκρινία τό Τζώρτζ Χάν. — Ήθελα να σου δώσω ένα καλό μάθημα και μου τό έδωσες εσύ! είπε συγκινημένος. Συγχώρα με

ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

κι' άς γίνουμε δύο άληθινοί φίλοι. Οί θεατές χειροκρότησαν. Και, από τη στιγμή έκλειν, τα δύο παλληκάρια έγιναν άχώρια. Ο Χάν έγκαταστάθηκε στο σπίτι τ'ό Γκίκας. Στην άρχή προσπάσας ν' άποσύνη όσο περισσότερο υπορούσε την Άνθούλα. Είχε καταλάβει πως την είχε έρωτευθή και για κανένα λόγο δεν ήθελε να προδώσει τό αισθημά του. Ήθελε πως τό ν' άναπαί μία νυνάικα στην Έλλάδα — την έποχή εκείνη θεάσαι — ήταν κάτι χειρότερο κι' από άσάστημα. Φαινόταν όμως ότι ή σόλγα της πεντάμορφης νέας, που τον είχε άγαπήσει κι' αυτή, ήταν άκούη πιο δυνατή και πιο μεγάλη. Έτσι, όταν ένα θράδυ δρέθηκαν τυχαία οι δύο τους μόνον, ή Άνθούλα άκούησε τό κεφάλι της στον ώμο του σαν παιδί.

Είπατε έτοιμοι να πέσουμε στη φωτιά για ά σόσουμε τό σύντροφό μας, τ'ό είπαν. Άλλά για ποιά λόγο πρέπει να πληρώσουμε γι' αυτό; Γιατί δε να μάς ικατούν την περιουσία σου; Ο νεαρός Σκωτσέζος, δεν ήθελε τί ν' άπάντηση στο δικαιολογημένο έρώτημά τους.

— Δεν ξέρω γιατί τό είπα αυτό. Έκανε επί τέλους, Έσας όμως γιατί αισθάνομαι την άνάγκη να τα χάσω όλα, άκούη και τα ρούχα που φορώ. Άν σ'ας πρόσβαλα, συγχωρέστε με. Ψατόσο, αν είσαστε άποφασισμένοι να με βοηθήσετε, άς μην άργούμε. Άπόψε κιάλα πρέπει να φύγωμε, για τ'ό Λάφιν.

Κανείς δεν είχε άντίρρηση. Μά πάντα που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ο Γκίκας Ρούσος έκανε την έμφάνισή του. Είχε κατορθώσει να δραπέτευση μαζί με έφτα άλλους Έλληνες από τό έθνικό στατόπεδο και γύριζε τώρα στο Μεσολόγγι, για να συνεχίσει τον άγώνα του. Όταν είδε την πρωτοβούλια εκείνη

ήρθε τό μικρό μίνυμα: Τό παλληκάρι είχε σ'αυτή από τον έθρο, που τον κρατούσε αιχμάλωτο από στατόπεδο της Δάφνης. Ή τραγική αυτή είδοσι άναστόλασε την Άνθούλα, που έπεσε θραειά άρρωστη. Φυσικά, γιατρός της έγινε ο Τζώρτζ Χάν, που άνακάλυψε έσάνου ότι ή κοπέλλα θα νινόταν υπέσας. Μήτερα τό παιδίού του!

Σαν τρέλλος τότε πήρε μία μεγάλη άποφασι: Καλεσε άμέσως τα πιο ταπεινά παλληκάρια τ'ό Μεσολογγισιό, τ'ός είπε τό άληθινό του θούνα και προσέφοντάς τους έγγράφως δόλωση την περιουσία του, τ'ός πρότεινε να πάνε να έλευθερώσουν τό Γκίκας. Οί Έλληνες τον κύτταζαν ξαφνιασμένοι.

Είπατε έτοιμοι να πέσουμε στη φωτιά για ά σόσουμε τό σύντροφό μας, τ'ό είπαν. Άλλά για ποιά λόγο πρέπει να πληρώσουμε γι' αυτό; Γιατί δε να μάς ικατούν την περιουσία σου; Ο νεαρός Σκωτσέζος, δεν ήθελε τί ν' άπάντηση στο δικαιολογημένο έρώτημά τους.

— Δεν ξέρω γιατί τό είπα αυτό. Έκανε επί τέλους, Έσας όμως γιατί αισθάνομαι την άνάγκη να τα χάσω όλα, άκούη και τα ρούχα που φορώ. Άν σ'ας πρόσβαλα, συγχωρέστε με. Ψατόσο, αν είσαστε άποφασισμένοι να με βοηθήσετε, άς μην άργούμε. Άπόψε κιάλα πρέπει να φύγωμε, για τ'ό Λάφιν.

Κανείς δεν είχε άντίρρηση. Μά πάντα που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ο Γκίκας Ρούσος έκανε την έμφάνισή του. Είχε κατορθώσει να δραπέτευση μαζί με έφτα άλλους Έλληνες από τό έθνικό στατόπεδο και γύριζε τώρα στο Μεσολόγγι, για να συνεχίσει τον άγώνα του. Όταν είδε την πρωτοβούλια εκείνη

Ο Σκωτσέζος πρότεινε στα παλληκάρια να πάνε να έλευθερώσουν τον Γκίκας.

και τ'ός δύο να φουτάρουν και να χάσουν τον κόπο. Άπαλά, κούλησαν σ' ένα γαυγόλιτσο. Κι' ύστερα από λίγο, όλα έγιναν τελειώς. Ή Άνθούλα ήταν πιά γυναίκα. Τότε όμως κατάλαβαν και τό σφάλμα τους. Ψαχή άκούη ή νέα, έσπασε σ' ένα θουδό, πικρό κλάμα. Είθε τα δάκρυά της ο Τζώρτζ κι' έγινε άλλος άνθρωπος. Τά γέλια του άνοιξαν να τρέμουν.

— Άνθούλα, τίς είπε έσωνικά. Θες να παντρευτούμε; Αυτό που έγινε, ήταν ή άρχή της εγύναρας μας. Από δω και πέρα θα σου γνωρίσω έναν κόσμο, που δεν τον άναισθησες ποτέ.

Ή κοπέλλα κοκκίνισε τό κεφάλι της. — Πως μπορεί να γίνη αυτό; τ'όν ρώτησε. Δε συλλογίζεται τό Γκίκας.

— Ο Γκίκας είναι άδελφός μου κι' εσύ είσαι γυναίκα μου.

— Κι' αν δε θέλεις να μάς παντρεύη; — Ο Τζώρτζ την κύτταζε έμφορως.

— Γιατί; έκανε με κινημένη σ'αλή. Γιατί να μη θέλη να μάς παντρεύη;

Ή Άνθούλα άναόκασε τ'ός θύσε της. — Δεν ξέρω, είπε. Αισθάνομαι όμως ότι ή καρδιά μου εσύ ούσως γονύνα.

Ο Σκωτσέζος της φίλησε τα γέλια. — Μή φοβάσαι, την καθήγγασε. Θα μίλησω στο Γκίκας κι' όλα θα πάνε καλά. Έστω αν δε θέληση να σε δώση σ'ε μένα, όπωσεί ο κ' άλλος δρόμος. Θα σε κλέψω και θα φύγωμε για την Άγγλία.

Στό σημείο αυτό συνωδύνισαν και οι δύο. Μά πέρασαν μερικά μέρες και ή εύκαρσία που έσπασε ο Τζώρτζ για να μίληση στον άδελφό της άπαισθητός, δε δρισκόταν. Γιατί ο Ρούσος έλειπε τον περισσότερο καιρό με είδικές άποστολές. Κι' ένα θράδυ

του Τζώρτζ, να πάν να τον έλευθερώσει. τον άγκάλασε δακρυοκίνητος και τ'ό είπε: — Ήθελα να σε είνα γυναίκα.

— Τότε δεν έχεις, παρά να μου δώσης γυναίκα την Άνθούλα, άποκρίθηκε εκείνος. Έτσι θα γίνουμε άληθινοί άδελφοί.

Αυτό ήταν. Ο γάμος τους έγινε έπειτα από μία θουάδα. Ο Χάν κι' ή Άνθούλα, έζησαν ευδύνισμένοι μερικάς μήνες. Όσοις έγινε ή τρυφερό πολιορκία τ'ό Μεσολόγγιού και ή ήρωική έξοδος του. Μαζί με τ'ός άλλους άθλητές τότε, έπεσε πολειμιστάς και τό έρωτευμένο ζευγάρι. Οί, αυτό τό π'όστατικό τ'ό άνασάσει ο Μεντελσον Μπαταλάνι, στο τέλος που έξωσσε, για να υπακούσας την ιστορία του, την ε' ιστορία της Έλληνικής Έπανάστασης.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο «ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ»

Μία ιασηγορία άρρώστια έχει έμφανιστή μεσά εδ των ίσθωνών της Νέας Γουίνεας κι' έχει πάσει τη υορή έπιδημία. Την έχουν άρπασει άελαστο θάνατος, γιατί προκαλεί στο θύμα της άκατόνστα ύστερικά γέλια, που συνεχίζονται άσπον να γάπη τελείως τις θούμεις του και να έλευσθή. Ο έπιστήμονες είναι άδύνατοι να την έξηγήσουν και να την καταπολεμήσουν. Η άρρώστια αυτή προσβάλλει πολύ περισσότερες γυναίκες, παρά τους άντρες. Γι' αυτό, ο έσώτερος μεταναστεύουν σ' άλλα μέρη, για να έσωσουν σ'αυτούς, κι' έτσι μεταδίδουν την άρρώστια.

18

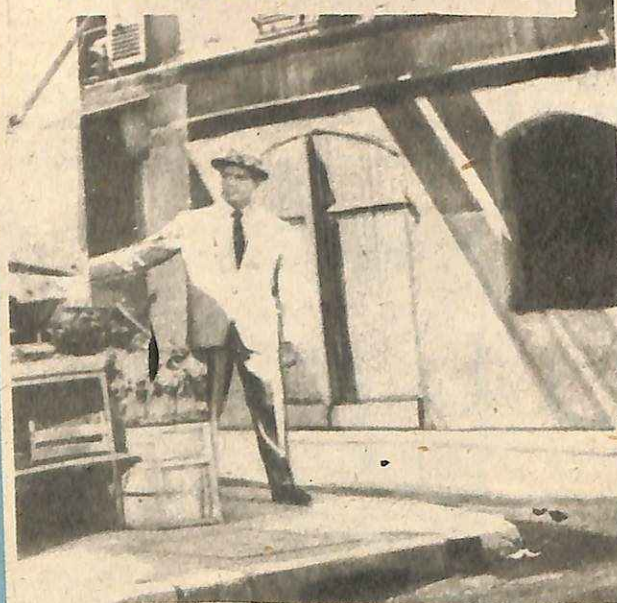
Στη γωνιά του δρόμου, ο Φρέντ πέφτει πάνω σε μια ωραία ξανθούλα και χρησιμοποιεί το πιο γοητευτικό του χαμόγελο, για να μη την δει εκείνος, που παρακολουθεί.

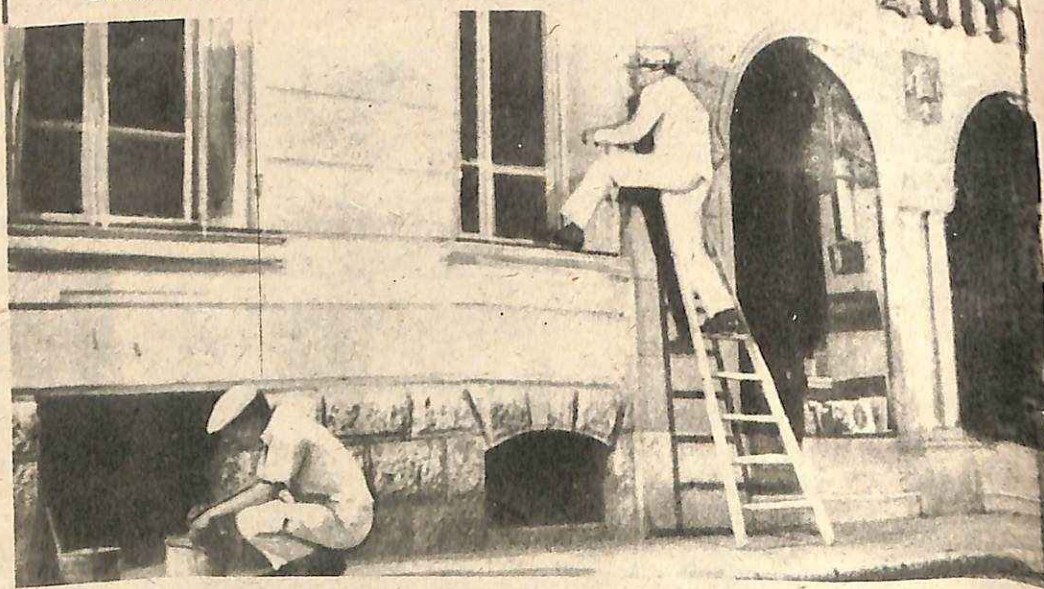
Ο ηλικιωμένος κύριος ανεβαίνει σ' ένα λεωφορείο και κατεβαίνει μερικές στάσεις πιο κάτω...

Ο Φρέντ, που είχε παρακολουθήσει το λεωφορείο μ' ένα ταξί, φροντίζει να μη τον γάση από τα μάτια...

Τέλος ο ηλικιωμένος κύριος μπαίνει σ' ένα σπίτι, που βρίσκεται πλάι σ' ένα βιβλιοπωλείο. Ο Φρέντ επωφελείται της εορμίας του δρόμου και μίας σκάλας, που είχε αφήσει εκεί κάποιος εργάτης, για να μη στο διαμέρισμα από το παράθυρο...

Ο Φρέντ θέλει να εξακριβώσει αν ο άγνωστος του είχε πη την αλήθεια...

Δέκα λεπτά αργότερα ο Φρέντ βγαίνει από την πόρτα καθισμασμένος. Ο ηλικιωμένος κύριος του είχε πη την αλήθεια και μόνο. Πράγματι η έγγραφη του είχε εξαφανιστεί, και ασφαλώς θα βρισκόταν τώρα στα χέρια κάποιος συμμορίσας. Η δική του κορούλα, η Κάτυ δε βρισκόταν όμως εκεί. Ο Φρέντ πάντως ορκίστηκε στο γέρο πως θα εύρισκε όπουδήποτε την Έλεν και θα του την ξανάφερνε πίσω.

Η Έλβιρα περιμένει τον Φρέντ στην είσοδο του ενοστασίου.

Μήπως χρειάζεστε τη βοήθειά μου;

Προς το παρόν όχι. Θα ξαναπαύω όμως αύριο.

Αφού έφυγε όλος ο κόσμος, ο Φρέντ πιγαίνει στην αίθουσα συσκευασίας των αρωμάτων. Χιλιάδες φιαλίδια βρίσκονται πάνω στα τραπέζια, έτοιμα να μπουν στα κουτιά τους. Δε βρίσκει τίποτα το ύποπτο και αναρωτιέται, αν ο άγνωστος δεν είχε κάνει λάθος.

Ύστερα ο Φρέντ ανοίγει ένα από τα κιβώτια, που ήταν έτοιμα για αποστολή. Στη βιασύνη του ένα μπουκαλάκι πέφτει καταγής, σπάει και εκτός από το άρωμα, μια άσπρη σκόνη ξεχύνεται στο πάτωμα...

Ξαφνικά όμως ακούγεται κάποιος θόρυβος... Είναι η Έλβιρα.

Μήπως ανακαλύψατε τίποτα;

Ναι και θα το πω μόνο σε σένα. Σου έχω εμπιστοσύνη και θέλω να με βοηθήσεις.

Λίγα λεπτά αργότερα ο Φρέντ φεύγει με το δέμα για τη Νίκαια. Προορίζονταν για μια δεσποινίδα Νίκυ, η οποία έχει εκεί ένα κατάστημα με παλιά κομωτεχνήματα.

Ο Φρέντ अनुπομονεί να δράση και δεν έχει καμιά διάθεση ν' ανακατέψει την αστυνομία σ' αυτή την υπόθεση. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί βρίσκεται στην αίθουσα συσκευασίας.

Έβαλα χτες ένα σημάδι στο δέμα, που περιείχε το φιαλίδιο με το ναρκωτικό. Θα το πάρω και θα το πάω εγώ ο ίδιος στον προορισμό του.

Μια χαριτωμένη νέα που το πρόσωπο της θυμίζει Άπω Ανατολή, τακτοποιεί διάφορα βάζα σε μια βιτρίνα.

Τί επιθυμεί ο κύριος;

Να 'δω τη δεσποινίδα Νίκυ και να της μιλήσω.

Μία άλλη πωλήτρια πλη-
σιάζει εκείνη τη στιγμή.

— 'Η δεσποινίς Νίκυ ά-
ναπαύεται. 'Αν έρχόσαστε
για να μάς παραδώσετε
κάποια παραγγελία, μπο-
ρείτε να τη δώσετε σε
μένα.

— Λυπούμαι πολύ, αλλά πρέπει
να δώ την ίδια.

— 'Εσείς κύριε Μπάακερ: Τί εύχά-
ριστη έκπληξη! 'Από πότε παραδίνετε ο
ίδιος τις παραγγελίες στους πελάτες
του έργοστασίου σας;

— Θέλησα να έπω-
φελθώ μιάς εύκαιρί-
ας για να κάνω τη
γνωριμία σας.

— Σας έφερα ο ίδιος αυτό το δέμα,
για να σας πώ πως ο λογαριασμός εί-
ναι αυτή τη φορά πιο φουσκωμένος...
'Ανέθηκε βλέπετε, στην άνοδα ή τιμή
των ναρκωτικών...

— Καί τί δουλειά
έχω εγώ με τα ναρ-
κωτικά;

'Η πωλήτρια φεύγει και ξαναγυρίζει ύστερα από
μερικά λεπτά.

— 'Η δεσποινίς
Νίκυ σας περιμέ-
νει.

— Πάνε πολλά χρόνια,
πού είμαι τακτική σας πε-
λάτισσα. Δεν έτυχε όμως
ποτέ να γνωριστούμε, παρ'
όλον ότι περνά συχνά από
το έργοστάσιο, για να δώ-
σω τις παραγγελίες μου.

— 'Ο Φρέντ άνοίγει
το δέμα του και δίνει
στη Νίκυ ένα φυαλίδιο
με το περίφημο άρω-
μα «Νέκταρ του 'Ο-
λύμπου». Τό σπάζει
στο κάτω μέρος...

— Μή μου κάνετε την ά-
θάα... Τη βλέπετε αυτή τη
σκόνη;...

— Είναι ναρκωτι-
κό... Καί τί γυρεύει
μέσα στα άρώματά
μου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΜΕΤΑ τη μάχη της Χαλκιδέας, ο Φίλιππος ο 2ος
της Μακεδονίας, θέλοντας να κολακεύσει τους
ήττημένους, έστειλε το γιό του 'Αλέξανδρο στην
'Αθήνα, για να συνοδεύσει την τέτρατη των 'Αθηναίων,
που είχαν βρή το θάνατο στο πεδίο της φονικής
συγκρούσεως, και για να διαπραγματευθεί τους ό-
ρους της ειρήνης.

— 'Ο 'Αλέξανδρος, που ήταν τότε μόλις δέκα έννέα
χρόνων, είχε εξοικειωθεί από μικρός στην ελληνική
παιδεία. Δεν αποχωριζόταν ποτέ την 'Ελλάδα, είχε
εμβαθύνει στην ελληνική φιλοσοφία με τη βοήθεια
του μεγάλου δασκάλου του, του 'Αριστοτέλη, και
μελετούσε με πάθος τους τραγικούς των 'Αθηνών.
'Αλλά τόσο βρισκόταν σ' άμση επαφή με το ίδιο
το ελληνικό πνεύμα και μπορούσε να τό χαρή σ'
όλες τις εκδηλώσεις της. 'Η συγκίνησή του ήταν
μεγάλη κι' ο θαυμασμός του άπείρατος. 'Ετσι, πα-
ραμέρισε για λίγο τα φιλόδοξα όνειρά του. Μέσα
στην ψυχή του είχε μιλήσει ή θρησκεία της ομορφιάς

Η ΕΤΑΙΡΑ ΠΟΥ ΠΥΡΠΟΛΗΣΕ ΤΗΝ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙ

με την πιο άπόλυτη και πιο δολοφωμένη έκφραση
της.

Στην 'Αθήνα, ο 'Αλέξανδρος συναναστράφηκε
τους μεγάλους φιλοσόφους και κουβέντιασε με τους
ποιητές. 'Ενας ίδιος άπ' αυτούς, του έκαμε εξαί-
ρετική έντύπωση, ο Μένανδρος.

— 'Ο Μένανδρος ήταν ποιητής ως τα κατάβαθα της
ψυχής του. Ζούσε μόνο για την τέχνη του και τα
πολιτικά πράγματα της πατρίδας του τον άφηναν ά-
διάφορο. 'Από τό άλλο μέρος, δεν προσάθεσε ποτέ
να κολακεύσει τα ταπεινά γούστα του πλήθους. Τό
ήταν άρκετή ή επίδοκιμασία των λίγων, των έκλε-
κτών. 'Ετσι, σπάνια γικούσε στους δραματικούς ά-
γώνες. 'Ενώ ο ανταγωνιστής του, ο Φίλιππος, που
ήξερε να μιλάει στα κατώτερα ένστικτα του πλήθους,
κερδίζει τις περισσότερες νίκες. Κάποτε, έπειτα από
έναν τέτοιο αγώνα, ο Μένανδρος του έλεγε:

— Πέρ μου, μά τους θεούς, ο Φίλιππος, δεν κοι-
κινίζει από ντροπή, κάθε φορά που με νικάς;

— 'Ο 'Αλέξανδρος, δέχτηκε τη φιλοξενία του Με-
νανδρου στην πολυτελή έπαυλή, που ο 'Αθηναίος
ποιητής είχε στον Πειραιά και συμμερίστηκε τη χα-
ρούμενη κι' άμέριμη ζωή του.

Εκεί, γνώρισε επίσης τις δύο φίλες του ποιητή,
τη Γλυκεία και τη Θαΐς, που ήταν έακουσμένες
όχι μόνο για την ομορφιά, αλλά και για τη μεγάλη
μόρφωσή τους. 'Οταν, άργότερα, ο 'Αλέξανδρος έ-
φυγε για να γυρίσει στη Μακεδονία, πήρε μαζί του
και τη δεύτερη άπ' αυτές, που τον είχε γοητεύσει
και που ο Μένανδρος του την παραχώρησε με με-
γάλη προθυμία.

— 'Η Θαΐς ήταν, σ', αλήθεια, καταπληκτική γυναί-
κα. Καί κατάφερε γρήγορα ν' αποκτήσει τόση έ-
πιρροή, που ο 'Αλέξανδρος δέ μπορούσε πια να
κάμει χωρίς αυτήν. Τόν είχε συγκινήσει όχι μόνο
με την ασύγκριτη ομορφιά της, αλλά έασης με τό
σπιγνερικό πνεύμα της, τη λεπτή καλλιτεχνική
της διάθεση, τη σίγουρη κρίση της και τις μεγα-
λόπνοες εξάρσεις της.

Μετά τη δολοφονία του Φίλιππου, ο 'Αλέξανδρος
βρέθηκε στην ανάγκη να πολεμήσει ένα σαρδ' έ-
θνός, που ξεπρόβαλαν στα βόρεια και τα βοραιο-
δυτικά σύνορα του κράτους του, για να μπορέσει
να στερεώσει το θρόνο του. Οι κυρία και τις Θή-
κες πόλεις, με έπικεφαλής την 'Αθήνα και τις Θή-
κες, συναποτίσθηκαν τότε για ν' αποτινάξουν τη μα-
κεδονική κυριαρχία. 'Αλλ' ο νεαρός βασιλιάς της
Μακεδονίας κατατρόπωσε γρήγορα τους έχθρους του
'Αλλά, σάν τιμωρός, οι Θηβαίοι προσάθεσαν να
του άντισταθούν. 'Αλλά κηρύχθηκαν κατά κράτος και
6000 άπ' αυτούς βρήκαν το θάνατο στις φονικές συγ-
κρούσεις, που έγιναν μπροστά στα τείχη και μέσα
στην ίδια την πόλη τους.

— 'Ο νικητής δεν ίκανοποιήθηκε, όμως, με τό σκλη-
ρό μέτρο, που είχε δώσει στους άποστάτες. Σύμ-
φωνα με τις έπιταγές του, τό συνέδριο των έλλη-
νικών πόλεων, που συλήθηκε στην Κόρινθο, ψηφισε
την δολοφονική καταστροφή των Θηβών. Κι' ο
'Αλέξανδρος έγινε ο εκτελεστής αυτής της αποφά-
σεως. 'Η πρωτεύουσα της Βοιωτίας μεταβλήθηκε σε
σαρώ από έρείπια. 'Ορθοί έμειναν μόνο οι ναοί.
'Ο νεαρός βασιλιάς έκαμε εξαίρεση επίσης για τό
σπίτι του Πινδάρου, που τό ποιημάτα του τον εί-
χαν συγκινήσει έλωτε.

Οι 'Αθηναίοι είχαν πανικόβλητη. 'Η καταστροφή
των Θηβών ήταν σίγουρα ο πρόάγγελος του άφαν-
ισμού και της δικής τους πόλεως. Πώς, άραγε, θα
κατάφερναν να έξυμηνίσουν τό νικητή; 'Αλλά δέ
χρειάστηκε να ταπεινωθούν μπροστά του. Γιατί είχαν
τόν καλύτερο σύλληγο στο πόδαπο της Θαΐδος.

— 'Οταν ειρηνεύσει την 'Ελλάδα, που θα δρέψης
τις καινούργιες πολεμικές δάφνες σου, ο άγαπη-
μένος γιός το μεγάλο 'Αρη; ρώτησε μία μέρα τον
'Αλέξανδρο.

— Τό ξέρεις, όμορφη Θαΐς, της άπάντησε. Τό
όνειρο του πατέρα μου θα τό πραγματοποιήσω εγώ.
Θα περάσω με τό στρατό μου στην 'Ασία.

— Για να χτυπήσεις τους Πέρσες;

— Για να τιμωρήσω για όλα τα κακά, που
έπείρασαν οι 'Ελληνες έξ αιτίας τους.

— Θα πιάς, λοιπόν, σάν εκδίκης των 'Ελλήνων;
— Μήπως δέ με ανακηρύξαν άρχιστράτηγό τους

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

στον πόλεμο έναντιόν των Περσών.

— Αυτό είναι αλήθεια, έλεγε ή Θαΐς. Οι 'Ελλη-
νες διψάνε πάντα εκδίκης. Μ' όλο που μισούσαν
τόν πατέρα σου, δέχτηκαν πρόθυμα να πολεμήσουν
μαζί του έναντιόν των Περσών. Καί τώρα που έ-
κείνος πέθανε, στήριξαν τις έλπίδες τους σε σένα.
Μιλώσες άργα, τονίζοντας κάθε λέξη της. 'Ο 'Α-
λέξανδρος παραξενεύτηκε.

— Δέ φαίνεται να πιστεύεις, ότι μπορώ να πραγ-
ματοποιήσω τον πόθο σου, της έλεγε. Με βρίσκεις,
λοιπόν, κατώτερο άπ' αυτό τό έργο;

— 'Η Θαΐς γέλασε.

— Όχι, άπάντησε. Βρίσχω μόνο πως αυτό τό
έργο είναι κατώτερο από σένα. Σάν εκδίκης, θα

— 'Η χαρά του εκδίκης είναι μικρή κι' ή ίστα-
ρία μιλάει μ' άποτροπισμό για τό έργο του, συνέ-
χισε ή Θαΐς. Τό έργο αυτό θα ήταν καλό ίσως για
τόν πατέρα σου. 'Αλλά σ' δέ μπορείς ν' άναμώ-
σης τη δόξα σου, σκορπίζοντας τό θάνατο και την
καταστροφή γύρω σου.

— Θέλεις, λοιπόν, να μ' άποστήσεις άπ' αυτή την
έκστρατεία; ρώτησε με όργη ο 'Αλέξανδρος.

— Κάθε άλλο, άπάντησε ή Θαΐς, χωρίς να τα-
ραχτεί. Κι' αν άκόμη όλοι προσπαθούσαν να σ' ά-
ποτρέψουν, εγώ θα ήμουν εκείνη που νύχτα και
μέρα θα σου φώναζα αδιάκοπα, ότι πρέπει να την
τολήσεις. Στην 'Ασία δέ θα πιάς, όμως, σάν εκδι-
κήτης. Αυτό πολλοί θα μπορούσαν να τό κάνουν.
'Αλλά μόνο σ' μπορείς να μεταφέρεις και να μετα-
λαμπαδέψεις εκεί τό μεγάλο πολιτικό της αιώνας
'Ελλάδος. Στην 'Ασία θα πιάς σ' ά δημιουργός κι'
έκπολιτιστής κι' όχι σάν εκδίκης κι' εξολοθρευ-
τής.

Τό πρόσωπο του νεαρού βασιλιά φατίστηκε από
χαρά και τα μάτια του έλαμψαν.

— Θαΐς, ήσουν πάντα τό καλό μου άστρο, φώ-
ναξες μ' ένθουσιασμό. Μοδεύεις σήμερα τό δόμο,
που πρέπει ν' ακολουθήσω.

— 'Αλλά τό βλέμμα του, ξαφνικά, σκοτεινίαισε.

— Πρίν ξεκινήσω, όμως, για την 'Ασία, πρέπει
να ξεκαθαρίσω τά πράγματα στην 'Ελλάδα, έλεγε.
Οι Θηβες δέν υπάρχουν πια. 'Αλλ' οι 'Αθηναίοι
μπορούν να ξανασηκώσουν αύριο τό κεφάλι.

— Σκέφτεσαι, λοιπόν, να μεταφέρεις την εκδίκη-
τική μαχία σου στην 'Αθήνα; ρώτησε ή Θαΐς.

— Δέ μπορώ ν' άφισω άτιμωρητους τους 'Αθη-
ναίους, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος.

— 'Η Θαΐς σκηώθηκε και πήγε κοντά του.

— Αν καταστρέψης την 'Αθήνα, τί θα μείνει από
την 'Ελλάδα; του έλεγε. Θα μωρέσεις, βέβαια, να

— 'Αν καταστρέψης την 'Αθήνα τί θα μείνει από την 'Ελλάδα; του έλεγε ή Θαΐς.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Δεν πρέπει να παίρνωμε τίποτα
τραγικά, αλλά να τα βλέπουμε όλα με
σοοδό ματι.

* 'Από τό στωικό λείπουν πολλά, από
τό φιλάργυρο όλα.

* Κανένας δέν πλούτισε γρήγορα
παραμένοντας δίκαιος.

* 'Οταν προπορεύεται τό χρῆμα ο-
λοι οι όδοι είναι άνοιχτοί.

* 'Η άπειρία είναι τό τέλος των
μυρών.

* 'Ενα ζευγάρι στένα παπούτσια
μπορούν να σε κάνουν να δεχόσαι ο-
λα σου τά βάσανα και τις λύπες.

— 'Αλ. Δουμάς, υίός

έφυγε κατόπι του ήρωος για την 'Ασία. 'Αλλά
δέν θα έσαι παρά ο άφάριστος του όλέαρου και της
συμφοράς. Γιατί δέ θα έχεις πια τό δικαίωμα να μι-
λάς για την 'Ελλάδα και τον πολιτισμό της, που θα
τά έγνε άφαντοί, καταστράφοντας την πόλη της Πα-
λάδος. 'Ετσι, σ' άκηρύχης τους Πέρσες, ή νίκη σου
θα είναι χωρίς αξία.

Τά λόγια της έκαμαν βαθιά έντύπωση στον 'Α-
λέξανδρο, που, από εκείνη την ήμερα, δέν έαναμί-
λησε πια για την 'Αθήνα. Σε λίγα, άλλωστε έφυγε
για την 'Ασία. 'Η Θαΐς τον συνοδεύσε στην περί-
λαμπρη έκστρατεία του, που ήταν τό μεγαλύτερο εκ-
πολιτιστικό έργο που έγινε ποτέ από την αρχαιο-
τητα ως σήμερα. Κι' εκεί κάτω, στην Περσέπολι,
όπου βρισκόταν οι τάφοι των βασιλέων της Περ-
σίας, ή 'Αθηναία έταίρα έδωσε με μία συμφορική
πράξη της, τό καλύτερο νόημα της. Στο συμπόσιο
των έπιγυμίων, άκούσε έναν άναμένο ποσό κι' έ-
λάσε φωτιά στο άνακτορο των βασιλέων της Περ-
σίας. Μία καταιγίδα και παντοφύρα αστραπών
έγινε καταιγίδα κι' ή φωτιά έπρεπε να έσφραγίσαι και
τά τελευταία χρόνια της. Άπ' όλη της δέ φωνάζαν
τότε υπέρμαχοι κι' ακατάλυτοι, ο πολιτισμός της
Αρχαίας 'Ελλάδος.

Ε. ΞΑΝΘΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι δύο φίλες του 'Αρισταίου.

ήταν λαθρέμποροι. Ή έκαναν υπο-
πιτες δουλειές, που δε θάπρεπε γιά
κανένα λόγο να δούν το φώς της
ήμέρας.

— Άλλ' οι "Άγγλοι έχουν μια πε-
ρίεργη ικανότητα. Άκόμη κι' όταν
είναι οι χειρότεροι κακοποιοί, ένω-
νουν να ζούν και να αείωνονται σαν
τζέντλεμαν. Έχουν ακόμη το χάρι-
σμα να κόβονται γιά την αρετή,
την ήθικη και διάφορα άλλα ώραία
πραγμάτια, ενώ ταυτόχρονα κάνουν
τίς πιο ανήθικες και βρωμέρες
πραξεις. Άκόμη κι' όταν έχουν τα
χέρια τους βαμμένα στο αίμα κι'
όλη τους η ζωή δεν είναι παρά μία
αδιόκοπη παράδοσι και των πιο
στοιχειωδών νόμων του ανθρώπι-
σμού, υποκρίνονται πως είναι άνω-
γοι, φιλόδημοι και μεγαλόθυμοι.
Ή υποκρισία τους δεν έχει όρια.
Κι' ενώ στον έαυτό τους έπιτρέ-
πουν τα πάντα, είναι άμελιτικοί
γιά τους άλλους.

— Έτσι, οι τυχοδιώχτες, που εί-
χαν συγκεντρωθ' στο Μακάο, εί-
δαν την έντυπσι πώς ήταν οι πιο
έντιμοι άνθρωποι του κόσμου. Κι'
είχαν μεταφέρει εκεί όλες τις συνή-
θες της πατρίδας τους: το άνω-
γο ντύσιμό τους, τα αγαπημένα
τους παιχνίδια, την τυπικότητα
στις συζητήσεις και στις συνα-
στροφές τους, τη θρησκευτική ε-
λάβεια γιά τις όρες του ταγαίου,
το αγέροχο ύφος τους και την ά-
ριστοκρατική εμφάνισι τους. Ή
συννοκία τους, που την είχαν ά-
ποκαλέσει Βιττόρια, πρὸς τιμήν
της βασίλισσας τους, άστράφτε
από καθαριότητα κι' ήταν αληθί-
να κομψοτέχνημα. Έκείνος, που έ-
μπαινε σ' αυτήν, είχε την έντυπσι
πως βρισκόταν σ' ένα καινούριο
περιβάλλον, που τα κυριότερα χα-
ρακτηριστικά του ήταν ο πλούτος,
ή πολυτέλεια κι' η άνεσι.

— Τό σπiti του Πέρκινς ξεχώριζε
ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα αυτής της
άριστοκρατικής συνοικίας. Στο
σπiti αυτό είχε καλέσει το δικα-
στή Τσάνγκ γιά να φάνε μαζί.

Ο άξιολάτρευτος μανδρινός, πα-
ρά τις περιπέτειές του της προη-
γούμενης νύχτας, δεν παρέλειψε να
πάη σ' αυτό το ραντεβού. "Ήθελε,
πρώτα-πρώτα, να κάμει γνωστό
στον "Άγγλο φίλο του, ότι είχε ά-
νοκαλύψει το δολοφόνο του Λίνγκ-
Τά-Λάνγκ. Κι' άνυπομονούσε, έξ
άλλου, να μάθι γιά ποιά λόγο εί-
χαν άφαιρέσει ένα πτώμα και τί
θα το έκαναν.

— Άλλά δε βρήκε τον "Άγγλο πλοι-
αρχο στο σπiti του. Οι υπηρέτες
του του είπαν, ότι ο κύριός τους
είχε βη από πολύ ένωρίς κι' ότι
δε θα γύριζε παρά το βράδυ.

— Περιέργοι! είπε ο Τσάνγκ. Κι'
δμως, είχαμε συμφωνήσει να δούμε
μαζί την έκτελεσι των πειρατών.

Οι υπηρέτες πρόσθεσαν, ότι εί-
χαν έντολη από τον κύριό τους να
περιποιηθούν τον άξιολάτρευτο μαν-
δρινό σά να ήταν ο ίδιος εκεί.

— Όλο το σπiti βρίσκεται στή
διάθεσί σας, του είπαν. Και θα
είναι μεγάλη χαρά γιά μάς να έκ-
τελέσουμε κάθε διαταγή σας.

Ο δικαστής Τσάνγκ εστιάθηκε,
λοιπόν, σέ μία αναπαικτική πολυ-
θρόνα, στή βεράντα, κάνοντας τή
σκέψι πώς δεν είχε προσωπικά κα-
νένα λόγο γιά να παραστή στήν
έκτελεσι των πειρατών.

Λίγη ώρα αργότερα, ο μάγειρος
του Πέρκινς του σερβίρισε ένα έκ-
λεκτό γεύμα, που συνοδεύονταν κι'
από εξαιρετα κρασιά. Ο Τσάνγκ,
που ήταν κοιλιόδουλος, τά έσχασε
τότε όλα και ρίχτηκε στο φαγο-
πότι.

Τό πρωί εκείνο, τό Μακάο πα-
ρουσίαζε άσυνήθιστη κίνησι. Πλή-
θη κόσμου έτρεχαν στον τόπο που
επρόκειτο να γίνη η έκτελεσι των
πειρατών.

Άλλά στο μέρος αυτό έπικρα-
τούσε άπόλυτη ηρεμία. Δεν υπήρ-
χαν εκεί ούτε στρατιώτες, ούτε
κά, άγχόνες.

Τό πλήθος είχε άρχισει ν' άνω-
πομονή.

Μαθεύτηκε, τέλος, ότι η έκτελε-
σι δε θα γινόταν τό μεσημέρι, ό-
πως είχε όριστή άρχικά, αλλά με
τή δύσι του ήλιου. Ή έξηγησι που
δινόταν γι' αυτή την καθυστέρησι

ήταν, ότι ο δήμιος είχε πάρει ά-
γιά τή διαταγή κι' ότι δεν είχε
προφτάσει να κάμει τις άπαραίτη-
τες προετοιμασίες.

Κι' αυτή η έξηγησι ήταν σωστή.
Τό μεσημέρι, ο Ρουμί κι' οι βοη-
θοί του προσπαθούσαν ακόμη να
συναρμολογήσουν τα έζλα, γιά να
φτιάσουν τις άγχόνες. Γιατί, την
τελευταία στιγμή, ο δήμιος είχε ά-
νακαλύψει, ότι τα περισσότερα από
τα έζλα, που είχε στή διάθεσί του,
ήταν ακατάλληλα, κι' έτσι χρειά-
στηκε να προμηθεύη καινούργια.

Αυτή την παρατήρησι θάπρεπε,
φυσικά, να την είχε κάμει από
πρωτύτερα. Άλλά, τό κάτω-κάτω,
κανένας δεν είχε διάθεσι ν' άνα-
κατεύη στή δουλειά του δημίου.

Ή δαήθεια, όμως, ήταν όλότελα
διαφορετική.

— Όπως είδαμε, ο Πέρκινς κι' ο
δικαστής Τσάνγκ είχαν έπισκεφθ' το
Ρουμί στο σπiti του, γιά να
τάν πείσουν να τους παραδώσει το
πτώμα του Πεί-Χό, μετά τόν άπαγ-
χονισμό.

— Άλλ' έπειτα άπ' αυτή την έπί-
σκεψι, ο Πέρκινς ξαναπήγε στο σπι-
τι του δημίου. Καί, πρώτο άνοι-
ξη τό στόμα του, του πέταξε πά-
νω στο τραπέζι ένα σακκούλακι με
χρυσά νομίσματα.

— Ο Ρουμί τά μέτρησε άργά, σάν
άνθρωπος, που δεν έχει λόγο να
βιάζεται.

— Τί έπιθυμεί ο άφέντης μου;
ρώτησε έπειτα.

— Τό σακούλακι αυτό περιέχει
έκατό πιάστρες, άπάντησε ο Πέρ-
κινς. Τό μόνο που σου ζητώ γι'
αντάλλαγμα, είναι να καθυστέρησις
την ώρα της έκτελέσεως.

— Πόσο;
— Ή έκτελεσι έχει όριστή γιά
τό μεσημέρι. Ο κόσμος θα είναι
πολύς και τό φώς δυνατό αυτή την
ώρα... Δε θα μπορούμε να κάμουμε
εύκολα τή δουλειά μάς.

— Και πότε πρέπει να γίνη η
έκτελεσι;

— Τό σούρουπο... Τό πλήθος δε

θα μπόρσει να δη πολλά πράγμα-
τα αυτή την ώρα.

— Δύσκολο ν' άναβάλουμε την
έκτελεσι τόσες όρες.

— Ο' άνακαλύψης, εσφινικά, πώς
τά έζλα δεν είναι γερά...

— Άλλ' οι άγχόνες είναι κιό-
λας έτοιμες.

— Θα ξεχωρίσης κάμποσες και
θα πής πώς είναι ακατάλληλες. Θα
στείλεις κατόπιν να προμηθεύης
άλλα έζλα και θα βάλης τους βοη-
θούς σου να φτιάσουν καινούργιες
άγχόνες... Θα κανονίσης με τέτοιο
τρόπο τά πράγματα, ώστε οι άγ-
χόνες να στήθούν λίγη ώρα πρίν
από τό σούρουπο.

— Κι' άν καταλάβουν την ά-
πάτη;

— Ποιός θα τολμήσ' ν' άμφι-
σβήτηση την καλή πίστι του δη-
μίου; είπε ειρωνικά ο Πέρκινς.

Και, ταυτόχρονα, έσπρωξε πρὸς
τό μέρος του και δεύτερο σακού-
λακι με χρυσά νομίσματα.

Αυτή τή φορά, ο Ρουμί πείσθη-
κε και υποσχέθηκε, ότι θα συμμο-
ρφώνταν με την έπιθυμία του "Άγ-
γλου πλοιάρχου.

Τό πλήθος δυσανεκτήθηκε γι' α-
τή την άναβολή. Άλλ' οι περιστά-
τεροι έφυγαν, με την άπόφασι να
ξαναγυρίσουν, γιά να μη χάσουν τό
μακάβριο θέσμα.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Τό βράδυ της προηγούμενης ή-
μέρας από εκείνην, που είχε όρισθ' η
γιά την έκτελεσι, ο Πέρκινς, ο ζεϋ
Αρθουρ Μούρραϊν κι' ο γιατρός
Κλίφτον, είχαν παρουσιάσθ' στο
διευθυντή της φυλακής, γιά να τόν
παρακαλέσουν να τους έπιτρέψ' να
έχουν μία ιδιαίτερη συνομιλία με
τον Πεί-Χό. "Ήθελαν να του ζητή-
σουν πληροφορίες γιά όρισμένα έγ-
γώσασα, που βρισκόταν πάνω στις
δυο κανονισμούς, που είχαν βυ-
θίσει: οι πειρατές, του είπαν.

Ή δικαιολογία ήταν κομική,
άλλ' ο διευθυντής της φυλακής, που
δεν ήθελε να δυσανεκτήσει τους
"Άγγλους, τους έδωσε πρόθυμα την

άδεια και τους άδήςπασε ο ίδιος
στο κελλί του Πεί-Χό.

Με την έλπίδα, ότι ο άρχηγός
των πειρατών θα μπόρουσε να κά-
μει άποκαλύψεις, τόν είχαν βάλει
σε ιδιαίτερο κελλί, ξεχωριστά από
τους άλλους, και τόν περιποιόνταν
σά να ήταν πρόσωπο περιωπής.

Τόν είχαν έμπιστευθ' έξ άλλου,
στις φροντίδες ενός έξυπνου δε-
σμοφυλάκα, που του κρατούσε όλες
τις άρες συντροφιά και κουβέντια-
ζε μαζί του, γιά να μπόρσει να
του πάρη κάτι.

Άλλ' όλες αυτές οι προσπάθειες
δεν έφεραν αποτέλεσμα. Ο Πεί-Χό
κουβέντιασε πρόθυμα με το δεσμο-
φυλάκα κι' έπαίε μαζί του χαρτιά,
γιά να τόν περάσ' η ώρα, αλλά
δεν του έφευγε λέξι από τό στόμα
του γιά τό όρμητήριο των πειρα-
τών, τους πράκτορες και την όρ-
γάνωσί τους. Μόνο δυο ή τρεις φο-
ρές, όταν τόν ρώτησαν γιά τόν άρ-
χηγό των πειρατών, που άπάντησε
έκτακτα, έπαιε με τήν έπιθυμία του

Αυτή τή φορά, ο Ρουμί πείσθη-
κε και υποσχέθηκε, ότι θα συμμο-
ρφώνταν με την έπιθυμία του "Άγ-
γλου πλοιάρχου.

Τό πλήθος δυσανεκτήθηκε γι' α-
τή την άναβολή. Άλλ' οι περιστά-
τεροι έφυγαν, με την άπόφασι να
ξαναγυρίσουν, γιά να μη χάσουν τό
μακάβριο θέσμα.

Ο Πεί-Χό, άλλωστε, άδιαφορούσε
όλότελα γιά την τύχη του και πε-
ρίμενε την τελευταία του ώρα με
την περιφρόνησι, που ο Κινέζος,
σ' όποιαδήποτε κοινωνική τάξι κι'
άν ανήκουν, δείχνουν γιά τό θά-
νατο.

Με την ίδια άδιαφορία ύποδε-
χτηκε τούς τρεις νυχτερινούς έπι-
σκέπτες του. Στύλωνε μόνο τό
βλέμμα του πάνω τους, σά να
προσπαθούσε να μαντέψ' το σκο-
πό, που είχε η έπίσκεψί τους, άλ-
λά δεν μετακινήθηκε από την ψάθα,
όπου ήταν έαπλωμένος.

Ο Πεί-Χό είχε ήράκεια άνάστη-
μα. Τό πρόσωπό του φαινόταν σά
σκαλισμένο πάνω σε γρανίτη και
τά χαρακτηριστικά του έδειχναν έ-
ξυπνάδα κι' άποφασιστικότητα.

Ο Πέρκινς έκαμε ένα νεύμα στο
δεσμοφυλάκα, που άφηρε το φανάρι
του σε μία γωνιά και βγήκε από
τό κελλί.

Ο Κλίφτον πήγε τότε κοντά στον
κατόικο.

— Πεί-Χό, ξέρεις πώς αύριο θα
σε κρεμάσουν; τόν ρώτησε.

— Αυτό ήρθατε να μου πής; ά-
πάντησε ειρωνικά ο Πεί-Χό. Άδικο
τότε κάματε τόν κόπο.

— Θέλεις να ζήσης;

— Γιά ποιά λόγο να ζήσω; Τί
να κάμω;

— Αυτό είναι δική σου δουλειά...
Ίσως έχεις κάποιον που αγαπάς,
ή κάποιον που τόν μισείς και πού
θέλεις να τόν εκδικηθής... Στήν ή-
λικία σου, οι άνθρωποι αγαπάνε ή
μισούν κάποιον.

Τά μάτια του Πεί-Χό έλαμψαν
γιά μία στιγμή. Άλλά δεν είπε τί-
ποτα.

— Άκουσε, συνέχισε ο γιατρός.
Ύπομεινες τά βασανιστήρια, χωρίς
να βγάλης την παραμικρή κραυγή
και, μ' όλο που σου υποσχέθηκαν
πως θα σου χάριζαν τή ζωή, δεν
άνοιξες τό στόμα σου. Γιά ποιά
λόγο;

— Δεν ήθελα να προδώσω τους
συντρόφους μου, άπάντησε ο Πεί-
Χό.

— Αυτοί, όμως, όπως ξέρουν έ-
λοι, σε προδωσαν και σ' άφησαν να
συλληφθής.

— Αυτό είναι άλλο ζήτημα.

— Ο "Άγγλος πρόεδρος σου
πρόσφερε χίλιες πιάστρες και τήν
υπόσχεσι πως θα πετύχαινε τή χά-
ρι σου, αν τα τούδινες μερικές χρή-
σιμες πληροφορίες...

— Ποιές ήταν αυτές οι πληρο-
φορίες;

— "Ήθελε να μάθι ποιός σ' άν-
τικατέστησε στην άρχηγία των πει-
ρατών, σε ποιά από τά νησιά, που
είναι σκορπισμένα στο πέλαγος του
Μακάο, βρίσκεται τό όρμητήριο
τους και ποιές είναι οι σχέσεις
τους με τις κινεζικές άρχές.

— Βλέπω, ότι είσαστε καλά
πληροφορημένοι. Είπε ο Πεί-Χό.

— Κι' όμως άρνήθηκες.

— Τί άλλο έπρεπε να κάμω;

— Θέλεις να σου πω γιά ποιά
λόγο άρνήθηκες;

— Είμαι περίεργος να τόν
μάθω...

— Άρνήθηκες γιαντί φοβήθηκες
μήπως ο "Άγγλος πρόεδρος δεν ή-
ταν ειλικρινής.

— Δε μούτυχε ποτέ ως σήμερα
να συναντήσω έναν "Άγγλο, που να
είναι ειλικρινής.

— Εύχαριστώ γιά τό φιλοφρό-
νημα, είπε ο γιατρός. Όμολόγησε
πως αυτός ήταν ο λόγος.

Ο Πεί-Χό άνασήκωσε τους ώ-
μους του.

— Ήταν κι' αυτός ένας λόγος,
άπάντησε.

— Φοβήθηκες ακόμη, μήπως ο
"Άγγλος πρόεδρος δεν ήταν σε θέ-
σι να τήρησ' τις υποσχέσεις του.

— Όχι, άπάντησε ο Πεί-Χό.
Φοβήθηκα μόνο μήπως τό συμφέρον
του ήταν να τις ξεχάσθ.

Ο Κλίφτον στύλωνε τά μάτια
του πάνω στο συνομιλητή του.

— Έ, λοιπόν, είπε, θα σου
προσφέρω έναν τρόπο που θα σ' ά-
σφαλισή άπόλυτα, ότι δεν πρόκει-
ται να βγής γελασμένος.

— Ποιός είναι αυτός ο τρόπος;

— Θα μιλήσης μόνο μετά την
έκτελεσί σου.

Ο Πεί-Χό, γούρλωσε τά μάτια
του. Μήπως δεν είχε άκούσει καλά;

— Μετά την έκτελεσί μου; είπε.
Δεν καταλαβαίνω.

— Θα μιλήσης, άφου σε κατε-
δάσουν από τό αγινί.

— Άλλά πώς θα μπόρσω να μι-
λήσω, άφου θα είμαι πεθαμένος;

— Θα σου έξηγήσω. Αύριο, ό-
πως ξέρεις, θα σε κρεμάσουν. Θέ-
λεις να μόν' όρκισθής, στή μνήμη
των γονέων σου, ότι θα μάς φανε-
ρώσης εκείνο που έπιθυμούμε να μά-
θωμε, άφου σε κατεδάσουν από την
άγχονη, δηλαδή άφου σε κρεμάσουν;

— Μετά τό θάνατό μου;

— Ναι.

Τό ήταν άδύνατο να φαντασθ',
ότι οι τρεις αυτοί άνθρωποι, με
τις ασυτηρές φυσιογνωμίες, ήθελαν
ν' άστείωνθούν μαζί του και μάλι-
στα γιά ένα πράγμα τόσο τρομε-
ρό. Τους κύτταξε, ώστόσο, πότε
τόν ένα και πότε τόν άλλο, με την
έλπίδα, ότι θα κατάφερνε από την
έκφρασι που είχαν τά πρόσωπά
τους να μαντέψ' τους σκοπούς
τους.

— Θα μιλήσης άφου σε κατεδά-
σουν από την κρεμάλα, ξαναείπε ο
γιατρός Κλίφτον.

— Άλλά θέ... μπόρώ; ρώτησε ο
Πεί-Χό.

— Αυτό είναι δική μάς δουλειά.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Άκουσε. του είπε ο Κλίφτον.
"Ετσι ή αλλιώς, πρόκειται να πε-
θάνης, δεν ε'ί' αλήθεια;

— Αλήθεια είναι.

— Τί σε δυσκολεύει, λοιπόν, να
δεχτής τήν πρότασί μου; Μήπως
έχεις να κινδυνεύσης περισσότερο;

— Όχι, βέβαια.

— Γιατί τότε διστάζεις;

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο
Πεί-Χό. Τέλος πάντων, τί ζητάτε
από μένα;

— Ο γιατρός Κλίφτον έβγαλε ένα
μπουκαλάκι από την τσέπη του.

— Τό μόνο, που σου ζητώ εί-
ναι να πής τό ύγρο, που βρίσκε-
ται μέσα σ' αυτό τό μπουκαλάκι,
άπάντησε.

— Κι' άν πεθάνω;

— Ο γιατρός γέλασε.

— Άς υποθέσουμε, ότι θέλωμε
να σε σκοτώσουμε, είπε. Τί αξία
έχει γιά σένα τό άν θα πεθάν-
εις, πριν ή μετά τό μεσημέρι... Κι',
άλλωστε, ξέρω πώς ο θάνατος δε
σε τρουάει.

— Κι' όταν πιά αυτό τό ύγρο
τί θα γίνη;

— Θα κοιμηθής...

— Κι' έπειτα;

— Αύριο ο δήμιος θα σου πε-
ράσ' τή θηλειά στο λαιμό και θα
σε κρεμάσθ... Άλλά δε θα πεθα-
νής.

— Δε θα πεθάνω;

— Ναι, άν βέβαια, βελήσης
να μάς δώσης τόν δοκό, που σου ζή-
τησα.

— Πρέπει, δηλαδή, να έμπιστευ-
θώ την τύχη μου στα χέρια σας;

— Αυτό είναι τό συμφέρον σου.

— Κι' είπατε ότι σε θα πεθα-
νω, μ' όλο που θα με κρεμάσουν;

— Ναι... Βλέπεις, ότι δεν έχεις
να χάσης. Διφορετικά, αύριο τό
μεσημέρι θα τελειώσουν όλα γιά
σένα.

Ο Πεί-Χό έκρυψε τό πρόσωπο με
τά χέρια του κι' έμεινε σ' αυτή
τή στάσι κάμποση ώρα. Μιά τρο-
μερή πάλη γινόταν μέσα του. Τό
ότι θα ζούσε, όπως του υποσχόν-
ταν αυτοί οι άνθρωποι, δεν είχε
μεγάλη σημασία στα μάτια του.
Τό κυριότερο ήταν, ότι θα μπο-
ρούσε να εκδικηθ'.

— Όταν κατέβασε τά χέρια του,
τό πρόσωπό του ήταν όλότελα ή-
ρεμο. Είχε πάρη την άπόφασί του.

— Έστω, είπε. Δέχομαι.

— Δέχεσαι να μάς πής δ,τι θέ-
λωμε να μάθουμε; ρώτησε ο Κλίφ-
τον.

— Ναι.

— Και να κάμης δ,τι σου ζη-
τήσουμε;

— Ναι.

— Όρκίσσου.

— Όρκίζομαι στή μνήμη του
πατέρα μου, ότι, αν έπιζήσω από
την κρεμάλα, θα σάς πω όλα όσα
θέλετε να μάθετε και θα κάμω δ,τι
μού ζητήσετε.

— Και τώρα πιές.

Ο Πεί-Χό πήρε τό μπουκαλάκι
και, χωρίς τόν παραμικρό δισταγ-
μό, τό έφερε στο στόμα του κι' ή-
πιε όλο τό περιεχόμενό του.

Πέντε λεπτά αργότερα, σωριαζό-
ταν βαρύν πάνω στην ψάθα, που
του χρησίμευε γιά κρεβάτι. Είχε
κλείσει τά μάτια του και φαινό-
ταν σά να κοιμάται βαθιά.

Ο πλοιάρχος Πέρκινς, ο δρ "Αρ-
θουρ Μούρραϊν κι' ο γιατρός Κλίφ-
τον έφυγαν έπειτα από κάμηση
ώρα. Τα πρόσωπά τους έδειχναν,
ότι ήταν εύχαριστημένοι από τό
έργο τους.

Άλλά τό άλλο πρωί ξαναγύρι-
σαν. Ήθελαν να παροστήσουν στήν

άφύπνισι του καταδίκου.

Ο Πεί-Χό είχε συνέρθει τώρα
από τή νάρκη του και φαινόταν ο-
λότελα ήρεμος.

— Βλέπεις, ότι η πρόθεσί μας
δεν ήταν να σε σκοτώσωμε, του εί-
πε γελώντας ο Κλίφτον. Τό φάρ-
μακο, που ήπιες, σούδωσε έναν εύ-
χάριστο ύπνο... Έπειδή, όμως, η
έκτελεσι θα γίνη τό σούρουπο, άν-
τι γιά τό μεσημέρι, πρέπει να
πής ακόμη μία μικρή δόσι.

Και τό πρόσφερε ένα καινούρ-
γιο μπουκαλάκι.

Ο Πεί-Χό, χωρίς να διστάση, ή-
πιε τό περιεχόμενό του, όπως και
την πρώτη φορά.

— Αυτό τό φάρμακο θα σε κρα-
τήσθ ως τό βράδυ στην κατάστα-
σι, που θέλωμε, του είπε ο Κλίφ-
τον. Όταν θ' άνεβής στην κρεμά-
λα, οι μύς του λαιμού σου θα εί-
ναι σκεδόν παράλυτοι κι' έτσι η
θηλειά δε θα μπόρσει να σου κά-
μει τίποτα σχεδόν.

Ο Πεί-Χό δεν άκουσε τά τελευ-
τάτα του λόγια, γιάτι είχε βυθιστή
κιάλας σε νάρκη.

Η ΑΝΑΒΟΛΗ

Φεύγοντας από τή φυλακή, οι
τρεις "Άγγλοι, πήγαν στον τόπο
όπου θα γινόταν η έκτελεσι.

Πλήθη κόσμου είχαν άρχισει να
συγκεντρώνονται όλόγυρα. Άλλά
τά κάρρα με τά έζλα γιά τις άγ-
χόνες άφησαν κάμηση ώρα να
φανούν. Μαζί έφτασε κι' ο Ρουμί
με τους βοηθούς του.

Ο δήμιος πέρασε μπροστά από
τόν Πέρκινς, χωρίς να δείξθ, ότι
τόν είχε αναγνωρίσει. Άρχισε ύ-
στερα να δίνη διάφορες διαταγές
στούς ανθρώπους του.

Οι άγχόνες, που βάφτιαναν θα
είχαν σχήμα Τ. Σε καθεμία θα κρε-
μούσαν δυο καταδίκους, έναν στον
κάθε βραχίονα της άγχόνης. Γι' α-
υτό, τά έζλα της έπρεπε να προσ-
αρμολογούν με μεγάλη προσοχή και
να είναι πολύ γερά γιά ν' άνθε-

— "Α, ήρθατε, είπε. Σας πε-
ριμένα με μεγάλη άνυπομονή!

— Πέρκινς χαμογέλασε ειρωνικά.

— Έλπίζω να μην κουρασθήκατε
περιμένοντάς με, άπάντησε. Έπρε-
πε να κάμω πολλά πράγματα σήμε-
ρα τό πρωί...

— Έχω εύχάριστα νέα, είπε ο
Τσάνγκ. "Α, είσαστε σίγουρα μά-
γος!

— Από τί τό συμπέρανεις;

— Οι προβλέψεις σας βήκαν
σωστές σχετικά με τή δολοφονία
του Λινγκ-Τά-Λάνγκ.

— "Α, αυτό είναι πολύ ένδια-
φέρον.

— Ανακάλυψα τό δολοφόνο. Εί-
ναι ένας γείτονας της κυρίας Που-
Γι, κάποιος Τσέου-Φου, που είχε
χασάπικο στην όδδ των Χρυσόχο-
ων... Είναι πιά πολύ γνωστός με
τ' όνομα Κόκκινη Άράχνη.

— Βλέπετε, ότι είχα δίκιο, εί-
πε ο Πέρκινς. Ποιός σας έδωσε
αυτές τις τόσο ένδιαφερόντες πλη-
ροφορίες;

— Ή ίδια η κυρία Που-Γι.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το φάρμακο που θεραπεύει την νευρική εξάντληση

Οι καταπληκτικές ιδιότητες του «τοφρανίλ»

Η νευρική εξάντληση είναι μια από τις πιο διαδεδομένες ασθένειες της εποχής μας. Οι επιστήμονες διακρίνουν δύο είδη νευρικής εξάντλησης:

Η πρώτη, που μπορεί να εκδηλωθεί σε οποιαδήποτε ηλικία, προσβάλλει τα άτομα που έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα και που για το λόγο αυτό δε μπορούν να αντιδράσουν στις αντιδράσεις ή στα δυσάρεστα περιστατικά της ζωής (απόλυση ενός αγαπημένου όντος, αίσθηματική απογοήτευση, οικονομικά προβλήματα κτλ.).

Η δεύτερη εμφανίζεται ανεξάρτητα από οποιοδήποτε περιστατικό και προσβάλλει τις μέν γυναίκες μετά τα 45, τους δε άνδρες από τα 50—60 (ή και πρωτότερα). Η εμφάνιση της νευρικής εξάντλησης συνδέεται εδώ με την διακοπή των εμμήνων στις γυναίκες (εμμηνολογία) και με την ελάττωση ή την εξαφάνιση της γενετήσιου όρεξης στους άνδρες. Ο οργανισμός στερείται τότε από ωρίμασες ορμόνες που ενώ είναι απαραίτητες και αντιδρά σε αυτή την στερήσει με τρόπο εξαιρετικά έντονο.

Η δεύτερη μορφή της νευρικής εξάντλησης εμφανίζεται με μεγαλύτερη συχνότητα στις γυναίκες. Πολλές γυναίκες, κατά την περίοδο αυτή, περνούν μία κρίση, που τις καταβάλλει σωματικά και ψυχικά και που κάνει δύσκολη και κάποτε αδύνατη τη ζωή εκείνων που βρίσκονται γύρω τους. Οι άντρες, τουναντίον, φαίνεται ότι περνούν ευκολότερα αυτή την κρίσιμη περίοδο.

Οποιαδήποτε κι' αν είναι η αιτία, που την προέκλεσε, τα κυριότερα χαρακτηριστικά της νευρικής εξάντλησης είναι: αίσθημα γενικής καχεξίας, έντονος κόπας και στην πιο μικρή προσπάθεια, αδιαφορία για τους ανθρώπους και τα πράγματα, ανικανότητα αντίδρασης στα διάφορα περιστατικά της ζωής, μελαγχολία, λυπηλασία.

Ο ασθενής καταλαβαίνει την κατάσταση του, ξέρει πως δε χρειάζεται παρόν ή αντίδραση λίγο για να γίνει καλά, αλλά δεν έχει τη δύναμη ούτε τη θέληση να το κάνει.

Στα συμπτώματα που αναφέραμε μπορούν να προστεθούν κάποτε και άλλα, που είναι απότομα των πρώτων: άνορεξη που μπορεί να φτάσει μέχρι άρνησης του ασθενούς να βάλει οποιαδήποτε τροφή στο στόμα του, γαστρεντερικές διαταραχές, ίλιγγοι, κεφαλαλγίες, άγχος κτλ.

Η επιστήμη δεν διέθετε ως προχτές κανένα άλλο μέσον για τις περιπτώσεις αυτές εκτός από τη «σεισοθεραπεία», που δεν είναι τίποτα άλλο από το «ηλεκτροσόκ». Αλλά το «ηλεκτροσόκ», απέδιδε κυρίως ικανοποιητικά αποτελέσματα μόνο στις περιπτώσεις της καταθλιπτικής μελαγχολίας, ενώ δεν είχε επίδραση στις άλλες μορφές της νευρικής εξάντλησης, χωρίς να λογαριάζουμε ότι, και σε περίπτωση επιτυχίας, τα αποτελέσματά του δεν ήταν σταθερά. Η λέξη αυτή, άλλωστε, τρομάζει πάντοτε όχι μόνον τους ασθενείς, αλλά και το περιβάλλον τους.

Γι' αυτό, οι επιστήμονες προσπάθησαν να βρουν ένα χημικό μέσον που να δίνει τα ίδια αποτελέσματα με το «ηλεκτροσόκ», χωρίς να έχει τα μειονεκτήματά του. Οι προσπάθειες αυτές οδήγησαν στην ανακάλυψη του «λαογκάκιλ». Αλλά και το «λαογκάκιλ» δεν έδεικναι τις έλξεις, που είχαν στηριχθεί σ' αυτό. Έτσι, οι έρευνες συνεχίστηκαν και σήμερα η επιστήμη κατέχει ένα νέο φάρμακο, το «τοφρανίλ». Το φάρμακο αυτό ήταν γνωστό από μερικά χρόνια. Αλλά χρησιμοποιείτο δοκιμαστικώς σε ωρίμασες μόνον κλινικές. Σήμερα, όμως, ξέρουμε με βεβαιότητα ποιά είναι τα αποτελέσματά του.

Το «τοφρανίλ» δεν είναι ηρεμιστικό, ούτε διεγερτικό φάρμακο του νευρικού συστήματος. Έπιδρα στις βαθύτερες ρίζες της ζωής, δίδοντάς της μεγαλύτερη, ανανυγκροτεί τις δυνάμεις και επανασταλεί την ισορροπία, που έχει διαταραχθεί. Δεν προκαλεί, εξ άλλου, έθισμα. Σε περίπτωση ύστερης, έπιδρα το ίδιο αποτελεσματικά όσο και την πρώτη φορά.

Σε μερικά άτομα, όμως, μπορούν να εμφανισθούν διάφορες ενοχλήσεις, που είναι, άλλωστε, πολύ ελαφρές: ερυθρότητα του στόματος, ελαφροί ίλιγγοι, παροδικές κεφαλαλγίες, δυσκοιλιότητα, σχετική αϋπνία. Οι ενοχλήσεις αυτές μπορούν να εξαλειφθούν με την ταυτόχρονη χορήγηση γκαρτενάλ, λαογκάκιλ και άλλων ηρεμιστικών φαρμάκων.

Τα αποτελέσματα του «τοφρανίλ» δεν εκδηλώνονται αμέσως, αλλά έπειτα από 10—15 ημέρες. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί τότε επί δύο μήνες ή και περισσότερο, για να αποφευχθεί ο κίν-

ΝΕΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥΣ

Ο νέος αυτός οδοντιατρικός τροχός κινείται με πιεσμένο αέρα, που του επιτρέπει να πραγματοποιήσει 200 με 250 χιλιάδες στροφές το λεπτό. Χάρη στην ταχύτητα αυτή θα καταργηθεί στο μέλλον ο πόνος, που δοκίμαζε ο ασθενής κατά την θεραπεία των δοντιών του, η οποία γινόταν και γίνεται ακόμη με την επέμβαση των μέχρι σήμερα γνωστών και βραδυκινήτων τροχών. Ο νέος τροχός έχει στα εσωτερικά του ένα μικροσκοπικό διαμετρήματος σωλήνα, μέσω του οποίου εκτοξεύεται στο δόντι, κατά τη διάρκεια της επεξεργασίας, κρύο νερό. Έτσι ώστε να ψύχεται αμέσως και να μη αισθάνεται ο ασθενής τις συνέπειες της θερμότητας, που αναπτύσσεται στην επιφάνεια του δοντιού του από τη μεγάλη τριβή.

δυνος υποτροπής.

Το «τοφρανίλ», όμως, δεν είναι ένα είδος ασιρίων, που μπορεί να το πάρει οποιοσδήποτε ή αποδεχθεί. Μόνο ο ειδικός γιατρός είναι σε θέση να αποφασίσει σε ποιες περιπτώσεις ενδείκνυται και να κανονίσει τις δόσεις. Το φάρμακο αυτό, άλλωστε, χορηγείται μόνον με ιατρική συνταγή.

Αλλά η ευεργετική επίδραση του «τοφρανίλ» δεν περιορίζεται μόνον στη νευρική εξάντληση. Να μερικές άλλες από τις κυριότερες ενδείξεις του:

1) Στις άρχες του τρέχοντος έτους, ο Γάλλος στοματικός οδοντίατρος Βαράι έθεσε πολλούς ασθενείς από έλκος του δωδεκαδακτύλου με «τοφρανίλ» σε μικρές δόσεις, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. (Οι θεραπείες αυτές ενισχύουν τη θεωρία για τη νευρική προέλευση του έλκους).

2) Ένας άλλος Γάλλος έπι-

σθήμων, ο δόκτωρ Σινγκβάλντ, έθεσε με «τοφρανίλ» ή έδελτίωσε σημαντικά την κατάσταση πολλών ασθενών, που έπασχαν από τη νόσο του Πάρκινσον.

3) Το «τοφρανίλ», χορηγούμενο σε μικρές δόσεις, ξαναβρίσκει στους γέροντες ένα μέρος από τις διανοητικές λειτουργίες τους και τους κάνει να ξαναενδιαφεθούν για τη ζωή.

4) Το «τοφρανίλ» μπορεί να θεραπεύσει τους αλκοολικούς, όταν υποβληθούν συστηματικά σε θεραπεία με το φάρμακο αυτό.

5) Το ίδιο αποτέλεσμα δίδεται και με «τοφρανίλ» σε περιπτώσεις ασθενών που υποφέρουν από τραύματα του κρανίου και που παρουσιάζουν σημαντικές αλλοιώσεις του χιαστικού.

6) Το «τοφρανίλ» εξαφανίζει επίσης τους μεγάλους πόνους. Οι Γάλλοι καρδιολόγοι το χρησιμοποιούν αντί για τη μορφίνη.

Μικρά επιστημονικά νέα

διεγερσι, ώσπου να κοιμηθεί και να πάψει να συσπάζεται. Πήραν ύπνο το ύπνο εκείνο, το κατεργάστηκαν με κατάλληλο τρόπο κι' έκαναν ενέσεις με αυτό σε καρκινώματα ποντικού. Παρά το γεγονός ότι σταματούσε η αύξηση των καρκινωδών όγκων, «Ένα πα- έλπιον παρασκευάσμα, από μέρους οδοντιατρικών, δεν είχε καμία επίδραση στους όγκους.

Πιστεύεται ότι η μυοπρωκτική οδός είναι ένα είδος ενσωλήνωσης, που κάνει τα φυσιολογικά κύτταρα να καταναλώνουν περισσότερο οξυγόνο του αίματος, έτσι ώστε τα καρκινώδη κύτταρα να μην έχουν τροφή.

Για τους καρδιακούς

Οι Αμερικανοί καρδιολόγοι συνιστούν στους καρδιακούς που υπεβλήθησαν σε θεραπεία, να ξαναγυρίζουν κατόπιν στη δουλειά τους και να κοιράται όπως και πριν αρρώστησαν. Το ζήτημα όμως και πριν αρρώστησαν, οι ασθενείς, οι οποίοι, οι υπερβολικές προσπάθειες, τους κάνουν κακό, αντί να τους ωφελούν.

Μία άλλη παρατήρηση είναι ότι η δίαιτα με γάλα, που εφαρμόζεται για το έλκος του στομάχου, πειράζει κάποτε την καρδιά, γιατί το γάλα περιέχει πολύ λίπος και ασβέστιο.

Με τη μέθοδο της φύξης

Ο Αμερικανός δόκτωρ Γουέσλεϊ

Ουάτσον, στη Βοστώνη, παρατήρησε ότι, όταν ένας άρρωστος του, που έπασχε από πολλαπλή σκλήρυνση, δοτούσε ένα παρασκευάσμα, μέλος του σε κρύο νερό, μπορούσε ύστερα να το κινήσει καλύτερα. Δοκίμασε ύστερα τη μέθοδο αυτή τις πύξες — με κρύο αέρα ή με νερό — σε 8 πάσχοντες και παρατήρησε σε όλους υποχώρηση των συμπτωμάτων της σκλήρωσης. Δεν πρόκειται όμως για θεραπεία, αλλά για προσωρινή καλλιτέρευση, που διαρκεί μονάχα όσο και η ψύξη. Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν άρκει μία άπλη έκθεση στο κρύο. Πρέπει να ελαττωθεί τρανταχτικά η θερμοκρασία του σώματος.

Οι γυναίκες ενεργούνταν πιο πολύ από τους άνδρες

Κατά το Γάλλο καθηγητή Μπουαλιέρ, όλες οι γυναίκες θέλουν να περπατούν γρήγορα (εκτός από κείνα που φτάνουν στα 50νια τους), ενώ τα 16,5% των ανδρών κοιμούνται χωρίς να θέλουν να περπατήσουν. Αλλά και τα δύο προγράμματα είναι λανθασμένα. Τα συμπεράσματα αυτά δίδονται σε παρατηρήσεις που έγιναν με τον ηλεκτροεγκεφαλόγραφο. Το θάνατο αυτό συλλαβάνει τα κύματα του εγκεφάλου που εκπέμπονται όταν ο άνθρωπος ενεργεί και τα καταγράφει με ιδιαίτερο τρόπο.

Η επιστήμη εδάμασε την όστρακιά

Οι ύπουλες μορφές, όμως, είναι πάντοτε επικίνδυνες

Η ΟΣΤΡΑΚΙΑ οφείλεται στον αιμολυτικό στρεπτόκοκκο. Ο παθογόνος αυτός κόκκος ελαφρώς στη μύτη και το φάρυγγα, όπου δημιουργεί έναν τοπικό ερεθισμό. Αλλά εκτός από αυτόν τον τοπικό ερεθισμό, προκαλεί και μία αντίδραση ολόκληρου του οργανισμού. Αν ο στρεπτόκοκκος παρέμεινε στο φάρυγγα, η αντίδραση που θα προκαλούσε θα ήταν ασήμαντη και δε θα διέφερε από εκείνην μιας συνηθισμένης κρυάδας. Αλλά ο στρεπτόκοκκος αυτός εκκρίνει τοξίνες, που διασκορπίζονται σ' ολόκληρο τον οργανισμό.

Η όστρακιά, παρά την επικρατούσα αντίληψη, είναι λιγότερο μεταδοτική από πολλές άλλες μολυσματικές ασθένειες της παιδικής ηλικίας (λαρόα, παρωτίτιδα, κοκκύτη κλπ.). Τα γενόμενα πειράματα, εξ άλλου, έδειξαν ότι η μετάδοσι γίνεται απ' ευθείας με τις μικρές σταγονίτσες σιέλου του ασθενούς, που διασκορπίζονται στον αέρα. Η μετάδοσι από ένα αντικείμενο, π.χ. ένα παιχνιδι, δε φαίνεται πιθανή, γιατί το λόγο ότι οι τοξίνες του στρεπτόκοκκου δεν είναι τόσο ανθεκτικές, ώστε να μπορούν να επιζήσουν.

Η μεγαλύτερη μεταδοτικότητα παρατηρείται κατά την περίοδο, που προηγείται από την εμφάνιση του εξανθήματος, δηλαδή κατά τις πρώτες ώρες της ασθένειας.

Υπάρχουν φορείς παθογόνων κόκκων, που είναι οι ίδιοι υγιείς. Αναμφισβήτητα να Τα άτομα αυτά έχουν τον αιμολυτικό στρεπτόκοκκο στο φάρυγγα τους και διασκορπίζουν τις τοξίνες του στον αέρα με το βήχα ή την ομιλία, χωρίς τα ίδια να παθαίνουν τίποτα. Η μετάδοσι της όστρακιάς, λοιπόν, να γίνει κι' από τα άτομα που περιβάλλουν τον ασθενή. Γι' αυτό οι οικείοι του θάνατος να υποβάλονται σε μία θεραπεία με αντιβιοτικά, που είναι αρκετή να αποστειρώσει τους παθογόνους κόκκους. Έτσι, δε θα είναι επικίνδυνοι για τους άλλους.

Η όστρακιά εισάλλει με τρόπο κε-

ραυνοδόλο. Ο πυρετός φτάνει ταχύτατα στους 40 βαθμούς και συνοδεύεται από ρίγη, πονοκέφαλο, έμετους και σπασμωδικά διαφύματα. Ολόκληρη η κοιλότητα του στομάχου, εξ άλλου, έχει ένα σκοτεινό κόκκινο χρώμα, ενώ η γλώσσα είναι λευκή, σά να την είχε περάσει κανείς με άσπρη μπογιά. Το εξάνθημα εμφανίζεται έπειτα από 24—36 ώρες μετά τα πρώτα ρίγη, άρχικά στην περιοχή των βουβώνων, έπειτα στην κοιλιά και ακολουθώντας ολόκληρο σχεδόν το σώμα. Τα άκρα των ποδιών και των χεριών παραμένουν συνήθως ανέπαφα. Το πρόσωπο προσβάλλεται τελευταίο.

Παλαιότερα, ο πυρετός της όστρακιάς, διαρκούσε οκτώ ημέρες, ή δε α- πολείπει άρχισε μία έβδομάδα μετά την εμφάνιση του εξανθήματος και συνεχίζονταν επί 4—6 βδομάδες. Γι' αυτό, η απομόνωση του ασθενούς παρατεινόταν επί 40 τουλάχιστον ημέρες. Σήμερα, οι προσβολές έχουν συντομευθεί, χωρίς στα αντιβιοτικά.

Ο μεγάλος κίνδυνος της όστρακιάς είναι οι επιπλοκές της, που κι' αυτές, άλλωστε, έχουν καταστή σπανιότερες, έπειτα από την ανακάλυψη των αντιβιοτικών. Οι κυριότερες είναι:

1) Μία επέκτασι της μολύνσεως στα αυτιά (ωτίτιδες), στο λυμφάδιο άντρο (λυμφοαδενίτις) και στα γάγγλια του λαιμού (αδενίτιδες).

2) Η όστρακιά νεφρίτις, που είναι και η σημαντικότερη. Εκδηλώνεται με νέα άνοδο του πυρετού, με ισχυρούς πόνους στην κοιλιά και την οσφυϊκή χώρα και με άνωμαλίες στην ούρηση (δυσουρία, έπαισμος, οδρα σκούρα).

3) Η όστρακιά ρευματισμού της όστρακιάς, που μπορεί να απειλήσουν την καρδιά. Χάρη στα μέσα που διαθέτει σήμερα η επιστήμη, η όστρακιά δε έχει πια την ίδια σοβαρότητα όπως άλλοτε. Το κυριότερο είναι να εφαρμοσθεί εγκαίρως η απαιτούμενη θεραπευτική αγωγή. Οι πιο επικίνδυνες μορφές είναι εκείνες που εξελίσσονται ύπουλα και που μπορεί να παραπλανήσουν το γιατρό.

Μία πάθησι της σπονδυλικής στήλης

Έχει άγνωστα αίτια και σοβαρές συνέπειες

Αν κυττάμε μια εικόνα της σπονδυλικής στήλης, δε παρατηρούμε ότι ο κάθε σπονδύλος σχηματίζεται από δύο μέρη που ένα τόξο, που περιβάλλει το νωτιαίο μυελό και τα νεύρα που βγαίνουν από τη σπονδυλική στήλη. Κάποτε όμως, στην αρχή ακόμη του σχηματισμού του έμβριου, προκαλείται κάποια άνωμαλία, και ένας ή περισσότεροι σπονδυλοί μένουν άπλετοι, χωρίς αυτό το τόξο, άνοιχτοι στο πίσω μέρος τους.

Κάποτε, η άνωμαλία αυτή συνοδεύεται και από ένα παρόμοιο ελάττωμα των μυών του μέρους εκείνου, των μυών των λωτών, σπασμωδικά δε και του δέρματος. Σχηματίζεται τότε ένα πρήξιμο, πάνω απ' την τρύπα των σπονδύλων, που περιέχει τις μεμβράνες που σκεπάζουν το νωτιαίο μυελό, ή και τον ίδιο το νωτιαίο μυελό μαζί με μερικά νεύρα. Στην πρώτη περίπτωση η πάθησι λέγεται «μυελινοκήλη» και στη δεύτερη «μυελινομυελόκηλη». Μπορεί μάλιστα να υπάρχει και μία μικρή τρύπα του δέρματος, που επικοινωνεί με το εσωτερικό της σπονδυλικής στήλης και φέρνει να ξεφεύγει εγκεφαλονωτιαίο υγρό.

Συνήθετερα όμως δεν υπάρχει ούτε τρύπα του δέρματος ούτε πρήξιμο, αλλά μόνο μία τούφρα τριχών ή ένας σκούρος λεκές στο δέρμα του μέρους εκείνου. Μπορεί ακόμα να μην υπάρχει ούτε κι' αυτό το εξωτερικό σημείο, να είναι μικρό το ελάττωμα — περιωρισμένο σε ένα — δύο σπονδύλους — και να διακριθεί μόνο με την ακτινοσκόπηση.

Είναι άγνωστη η αιτία της άνωμαλίας αυτής. Πάντως, εμφανίζεται συχνότερα στα παιδιά που η μητέρα τους έπαθε έρση κατά τους τρεις πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης. Δεν παρουσιάζει δε κληρονομικό χαρακτήρα.

Σε μικρά παιδιά, περιπτώσεων, ίδιως προκείμενων για μυελινομυελόκηλη, το βρέφος είναι τελείως άνικανο να κοιμηθεί τα πόδια του, δε ζή δε παρά λίγες βδομάδες ή μήνες. Συχνά υπάρχει συγχρόνως και υδροκεφαλία (νερό

μέσα στον εγκέφαλο), ή ελαφρώς μικρότερο από την τρύπα του δέρματος και προκαλούν μυελινοκίττα. Σπάνια το παιδί έπιζη, όταν η άνωμαλία βρίσκεται στους σπονδύλους του τραχήλου ή του θώρακος.

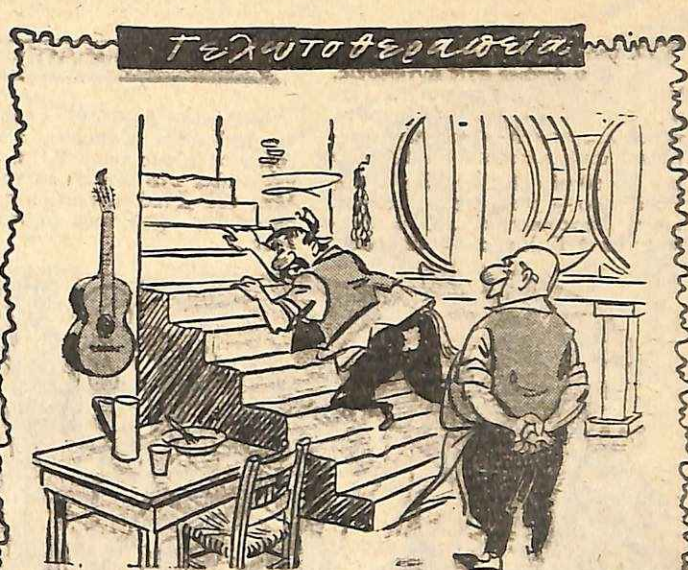
Συνήθετερα όμως υπάρχει στο κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης. Τότε το παιδί φαίνεται φυσιολογικό τους πρώτους μήνες, ύστερα όμως αρχίζει να παρουσιάζει αδυναμία, παράλυσι και αναισθησία των ποδιών και άνωμαλίες συγκρατήσεως των ούρων και των κοπράνων.

Στις ήπιες μορφές, τα συμπτώματα αυτά είναι περιορισμένα, τόσο που μπορεί ο πάσχων να μη τα αντιληφθεί καθόλου σ' όλη του τη ζωή. Νοιώσει μονάχα κάποιο μούδιασμα στις κνήμες και έχει συχνουρία ή δυσκολία στην ούρηση.

Η θεραπεία εξαρτάται από την περίπτωση. Προκείμενων για μυελινομυελόκηλη, δε χωρεί έγχείρηση, παρά μόνο για το κλείσιμο της τρύπας του δέρματος ώστε να μη συμβεί μόλυνση. Αν όμως το πρήξιμο περιέχει μόνο μεμβράνες (μυελινοκήλη) μπορεί κάποτε να αφαιρεθεί απ' το χειρουργό, όταν μεγαλώσει κάπως το παιδί.

Όταν δεν υπάρχει πρήξιμο, δε χωρεί έγχείρηση, εκτός αν έχει σχηματισθεί ένας ινώδης ιστός που πιέζει τα νεύρα και πρέπει να κοπεί (ή να περιεπαιστεί όμως αυτές είναι σπάνιες). Αν δε γίνει έγχείρηση, ο πάσχων περιορίζεται στο να μάθει να περπατά μεταχειριζόμενος όσο το δυνατόν καλύτερα όσους των κινήσεων περιπτώσεων γούν κανονικά. Σε μερικές όμως ώφέλει η φυσιοθεραπεία. Πολλοί όμως πάσχοντες δε μπορούν να περπατήσουν άσχετως όλη τη ζωή τους σε μία και περπάτησε, με πολυθρόνα. Καταγράφουν να συγκρατούν τα χέρια, να μάθουν να συγκρατούν τα πόδια και τα κόπρανα.

Πολλή προσοχή χρειάζεται αν υπάρχει ο πάσχων, κυρίως κνήμες, γιατί τότε έγκαιρα χωρίς αυτές επουλώνονται πολύ οι πληγές, κάποτε, σε τέτοιες περιπτώσεις, επεβάλλεται ο ακρωτηριασμός του ενός ή και των δύο ποδιών.

Γιατί δεν τοποθετείς κι' εσύ κίνο - Χαράλαμπε, «κλυόμενος», σαν της Όμονοιας;

Διάλεγμα δακτυλογράφου!... (Του Β. Χριστοδούλου)

«Ελα, καλέ μαμά τώρα! Δε μας ξαναεί ο σωφέ!»

Χωρίς λόγια

A vintage illustration in a classic style, possibly a woodcut or a colored engraving. It depicts a scene in a natural setting. In the foreground, a man and a woman are seated on the ground, leaning against a large, leafy bush. The man, on the right, is wearing a light-colored shirt and dark trousers, looking towards the background. The woman, on the left, is wearing a light-colored dress and is also looking in the same direction. In the background, a man stands near a rocky outcrop, wearing a cap, a vest over a shirt, and trousers. He appears to be gesturing with his right hand. A small child is visible standing near the man in the background. The overall style is that of a 19th-century book illustration.

24

#

ΔΟΚΙΜΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΑ τριάντα πέντε χρόνια του, ο μηχανικός Ροζέ Μπερνάρ δεν ήταν, βέβαια, παιδί. Κι' ωστόσο, είχε φορτί σαν παιδί. 'Εκείνο το καλοκαίρι, είχε πάει για να ξεκουραστεί στο Μπιαρρίτς κι' εκεί γνώρισε τη Βέρα Λευκράν. Μερικές εβδομάδες αργότερα, την έκανε γυναίκα του. 'Ως εκείνη τη στιγμή, το μόνο που ήξερε ήταν ότι την αγαπούσε σαν τρελλός. 'Αλλά, μετά το γάμο του, αναρωτήθηκε, ξαφνικά, αν κι' η Βέρα τον είχε αγαπήσει. Συνειπαρμένος από τη δική του αγάπη, νόμιζε αυτό το πράγμα σαν αυτονόητο και δεν είχε ζητήσει ποτέ να το μάθει. 'Αλλά τώρα αυτή η σκέψη τον απασχολούσε.

Η Βέρα ήταν ένα εξαιρετικό πλάσμα. 'Εκθαμβωτικά όμορφη, είχε μια ξεχωριστή χάρι σε κάθε τι που έλεγε ή που έκανε. 'Αλλά, οι εκδηλώσεις της ήταν πάντα συγκρατημένες. 'Ακόμη και στις πιο τρυφερές στιγμές, δεν άφηνε τον εαυτό της να ξεχασθή ολόκληρα στην αγκαλιά του. 'Ηταν ψυχρή; Κάθε άλλο. 'Αλλά πολλές φορές τούδινε την εντύπωση πως έβαζε ή ίδια κάποιο χαλινό στην όρμη της, σαν να μετάνοιωνε γι' αυτήν.

«Μου ανήκει με το κορμί της, αλλά, όχι με την ψυχή της», σκεφτόταν ο Ροζέ.

Πολλές φορές, τούρχόταν η επιθυμία να την πιάσει από τους ώμους, να στύλωσει τα μάτια του μέσα στα δικά της και να τη ρωτήσει ώμα:

— Βέρα, μ' αγαπάς;

— 'Αλλά, την τελευταία στιγμή, μετάνοιωνε. "Αν τούλεγε όχι," ή αν τούλεγε ναι με τα χείλη της, ενώ τα μάτια της βάλεγαν όχι; Δε θα ήταν τότε καλύτερο να μη μάθει την αλήθεια;

— 'Αλλ' από τ' άλλα μέρη, αυτή η αβεβαιότητα τον σκότωνε. Γιατί εξακολουθούσε πάντα να την αγαπάει σαν τρελλός. 'Ισως, μάλιστα, να την αγαπούσε πιο πολύ από πριν, αν, βέβαια, αυτό ήταν δυνατόν.

Την δικαιολογούσε κάποτε ή τουλάχιστον προσπαθούσε να ε-

— Δε θα πᾶς απόψε με τη χο-
ρεύτριά σου; τὸν ρώτησε ἡ Βέρα

Εξηγήσε τη στάση της. 'Η μητέρα της ήταν από τις Ρωσίδες, που είχαν έρθει στο Παρίσι μετά τη μπολσεβίκικη επανάσταση. 'Ισως, λοιπόν, το ρωσικό αίμα που έτρεχε στις φλέβες της Βέρας να της είχε δώσει αυτά το ονειροπόλο βλέμμα και την αινιγματική έκφραση, που τον γοήτευαν, αλλά που ταυτόχρονα δημιουργούσαν σαν μιαν άβυσσο ανάμεσά τους.

— 'Η Βέρα μ' αγαπάει, αλλά δε βρίσκει τα κατάλληλα λόγια για να μου το πῇ, σκεφτόταν τότε.

— 'Αλλοτε, όμως, δεν εύρισκε καμιά δικαιολογία στη στάση της. — 'Αν μ' αγαπούσε θα έβρισκε τον τρόπο να μου το πῇ και να μου το φανερώσει, σκεφτόταν.

— 'Ανίκανος ν' άνθῃ περισσότερο, αποφάσισε, στο τέλος, να καταφύγει στα μεγάλα μέσα. Με κάθε δυσία, έπρεπε να εξακριβώσει αν η γυναίκα του τον αγαπούσε ή όχι.

— 'Αλλάσε άμέσως τακτική. 'Αρχισε ν' άρνη τα βράδια με διάφορες προφάσεις κι' οι εκδηλώσεις του έγιναν τυπικές σχεδόν. 'Επειτα, ένα πρωί, η Βέρα πήρε ένα άνωμένο γράμμα, που ήταν γραμμένο στη γραφομηχανή. Το γράμμα αυτό έλεγε:

«'Η όμορφη Βέρα Μπερνάρ είναι τόσο σίγουρη για τον άντρα της ή άδιαφορεί γι' αυτόν; 'Ας άνοιξη λίγο τα μάτια της... Θά μάθῃ τότε μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα κι' ίσως σκεφτεί πως δεν της επιτρέπεται να μοιράζεται τον άντρα της με μιὰ χορεύτρια του καμπαρέ.

Μιά ειλκρινής φίλη».

Εκείνη την ήμέρα, η Βέρα έκλαψε από απελπισία και λύπη. 'Αλλ' όταν ο Ροζέ ξαναγύρισε στο σπίτι, ήταν πολύ ήρεμη.

Αυτή η ήρεμία τον τράμασε.

— «'Η θύελλα δεν είναι μακριά», σκέφτηκε.

Και, πραγματικά, η θύελλα ξέσπασε μετά τὸ φαγητό.

— 'Ο Ροζέ είχε πάει στο γραφείο του, λέγοντας πως ήθελε να εργαστεί. 'Αλλ' η Βέρα τον άκολουθούσε εκεί.

— Δε θα πᾶς απόψε με τη χορεύτριά σου; τού εῖπε.

— 'Ο Ροζέ σήκωσε τὸ κεφάλι του και τὸ πρόσωπό του πήρε ειρωνική έκφραση.

— Ζήλεψες; τὴ ρώτησε.

— Δε θέλω να μου παίρνουν εκείνο που είναι δικό μου, απάντησε η Βέρα.

— 'Ο Ροζέ γέλασε. Κατὰ βάθος, ήταν πολύ εύχαριστημένος.

— Είμαι δικός σου, λοιπόν; ρώτησε.

— Είχα την άνοησία να τὸ πιστέυω, απάντησε η Βέρα. Θέλω να φαντάζομαι, ωστόσο, πως αυτή η ιστορία με τη χορεύτρια ήταν ένα παραστικό καπρίτσιο...

— Κι' αν ήταν ένα μεγάλο, ένα πολύ μεγάλο αἰσθημα;

— Τα μάτια της Βέρας έλαμψαν.

— Θά σᾶς σκάτωνα τότε και τὸς δύο, απάντησε.

— 'Ο Ροζέ ήταν άποφασισμένος να παίξῃ τὸ παιχνίδι του ως τὸ τέλος. 'Ανοίξε τὸ συρτάρι του, πήρε τὸ περιστρόφο του και τὸ απόθεσε πάνω στο τραπέζι.

— 'Αρχισε, λοιπόν, από μένα, εῖπε.

— 'Εγινε τότε κάτι που θά τὸυ ήταν αδύνατο να τὸ προβλέψῃ.

— 'Η Βέρα άρπαξε τὸ πιστόλι και γύρισε πρὸς τὸ μέρος του την κάννη.

— Εἶναι αλήθεια, λοιπόν, πως αγαπάς τὴ χορεύτριά σου; ρώτησε.

— Θά σοῦ ἐξηγήσω, Βέρα, απάντησε ὁ Ροζέ, συνεχίζοντας τὸ παιχνίδι του. Σε εἶχα αγαπήσει και σῆα αἰώτα...

— 'Εγώ, όμως, σ' αγαπάω πάντα! φώναξε η Βέρα.

Και, χωρίς να σκεφτῇ περισσότερο, πίεσε τὴ σκανδάλη. 'Ο Ροζέ έκαμε να φυλαχτῇ, αλλ' η σφαῖρα τὸν βρήκε στὸν άριστερό ώμο και τὸ πουκάμισό του βρόμῃσε κόκκινο από τὸ αίμα.

Τὴν ίδια στιγμή, η Βέρα σωριάστηκε λιπόθυμη.

Τὸ τραῦμα τοῦ Ροζέ δεν ήταν σοβαρό. Χρειάστηκε, ωστόσο, να μείνῃ μερικές ήμέρες στο νοσοκομείο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, η Βέρα δεν έφυγε ούτε στιγμή από τὸ προσκέφαλό του.

— 'Ο Ροζέ, όταν συνήλθε, τῆς ἐξηγήσε τὸ παιχνίδι του. Καί, για να τὴν πείσῃ, τῆς εῖπε να ψάξῃ μέσα στο πορτοφόλι του, όπου βρισκόταν τὸ πρωτότυπο τοῦ γραμματος που εἶχε γράψῃ κατόπιν στη γραφομηχανή και τῆς εἶχε στείλει.

— 'Αλλά μπορούσα να σε σκοτώσω, εἶπε η Βέρα.

— Θά πῆθαινα εύτυχισμένος, γιατί θά εἶχα τὴ βεβαιότητα πως μ' αγαπούσες, απάντησε ὁ Ροζέ.

— Πᾶς μπορέσες να φανταστῇς ὅτι δε σ' αγαπούσα; εῖπε.

— Μικρὴ μου Βέρα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ που αὐτὴ ἡ λέξι βγαίνει από τὸ στόμα σου, απάντησε ὁ Ροζέ. 'Αν ήξερες με πόση άγωνία τὴν περίμενα...

— 'Εχεις δικιο, εἶπε ἡ νεαρή γυναίκα. Φοβόμουν πάντα πως δεν ήμουν παρὰ ένα παιχνιδάκι για σῆνα. Κι' αὐτὸ μ' έκανε διαστακτική... Τώρα, όμως, μπορῶ να σου φωνάξω ὅλη τὴν αγάπη μου. Κι' ὅσο σκέφτομαι πως λίγο εἶπες να σε σκοτώσω!

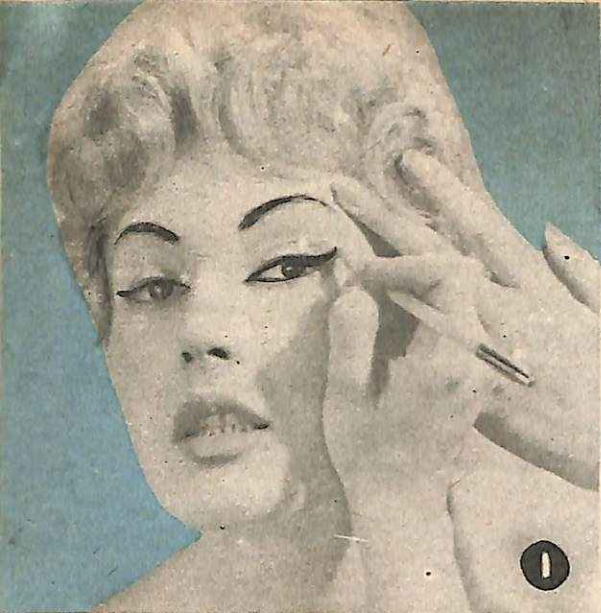
— Αυτὴ ἡ δοκιμὴ ήταν άποσπαστική, απάντησε ὁ Ροζέ. Σ' αγαπούσα τόσο, που ήμουν άποφασισμένος να τὰ παίξω ὅλα.

— Εἴμαστε κι' οἱ δύο άνῆτοι, εἶπε η Βέρα γελώντας ανάμεσα στα δάκρυά της.

— Θέλεις να τῆς εύτυχισμένοι, διώρθωσε ὁ άντρας της.

Κι' αγκαλιάζοντας τὴν με τὸ γερό του χέρι, τὴν έσφιξε πάνω στο στήθος του.

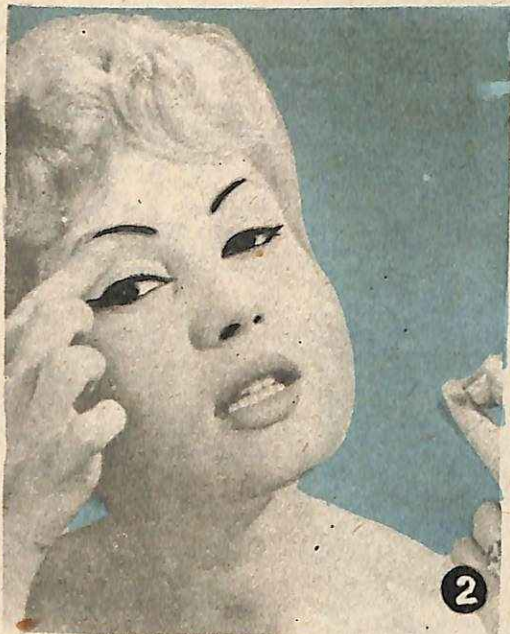
ΛΙΖΑ ΛΑΜΑΡ

Οι ελλείψεις του προσώπου

Όλες μπορούν να διορθωθούν

Θα βάλετε λίγο φτιασίδι στο κάτω βλέφαρο, γύρω στη ρίζα των μαυτοσίνορων.
Για να φανίτε πιο νέα: Θα βάλετε λίγο ρουζ προς το έξω μέρος του τόξου των φουδιών.
Για να προεκτείνετε το μάτι σας προς τα πλάγια: Βουρτσίζετε τα μαυτοσίνορά σας προς τα πάνω και πλάγια.
Τα 6 λ έ φ α ρ α. — Πορημένα: Θα περάσετε μ' ένα σκούρο φτιασίδι το διωγκωμένο μέρος και θα βάλετε ανοιχτό φτιασίδι στο αύλακι που σχηματίζεται δόλγυρα.

ΚΑΝΕΝΑ πρόσωπο δεν είναι τέλειο. Κι' η πιο όμορφη γυναίκα πρέπει να κρύψει κάποιες ατέλειες ή ν' απομακρύνει την προσοχή από μια άλλη. Άλλα πρέπει να ξέρει πώς θα το επιτύχει, γιατί, αν δεν προσέξει, το αποτέλεσμα μπορεί να είναι αντίθετο απ' αυτό που επιδιώκει. "Αν το μακιγιάζ απαιτεί εξαιρετική προσοχή, η τεχνική της διορθώσεως των ατελειών μας είναι πολύ πιο δύσκολη—παρατηρεί η γνωστή Γαλλίδα αισθητικός Ζοζέτ Λυόν που δίνει σχετικά μ' αυτό το ζήτημα τις ακόλουθες συμβουλές:

Τα μάτια. — Χωμένα βαθειά μέσα στις κόγχες: Θα βάλετε ανοιχτό «φόν ντε τέν» ανάμεσα στην εσωτερική άκρη του ματιού και τα φουδία.

Με μαύρους κύκλους δόλγυρα: Θα βάλετε ανοιχτό «φόν ντε τέν» κάτω από τα μάτια. Μακριά το ένα από το άλλο: Κάμετε μια διακριτική κραγιονιά προς το μέσα μέρος των φουδιών, για να τα φέρετε πιο κοντά. "Ετσι κι' η απόσταση μεταξύ των ματιών σας θα μειωθεί.

Πολύ κοντά το ένα με το άλλο: Θα βγάλετε μερικές τρίχες από το μέσα μέρος των φουδιών, για να μεγαλώσετε τη μεταξύ τους απόσταση. "Αν το επάνω μέρος της μύτης έχει τρίχες, θα το καθαρίσετε επίσης. Θα περάσετε, έξω αλλου, το κάτω μέρος των ματιών μ' ένα ανοιχτό φτιασίδι.

Πολύ μεγάλα, πολύ στρογγυλά ή που προεξέχουν πολύ: Θα χρησιμοποιήσετε ένα φτιασίδι κάτω σκούρο και θα περάσετε μ' αυτό δολάκιλο το βλέφαρο. Θα προεκτείνετε, έξω αλλου, την εξωτερική γωνία των ματιών προς τα πάνω, μ' ένα κραγιόν καστανό ή σκούρο. Μπορείτε ακόμη να περάσετε μ' ένα ανοιχτό φτιασίδι την εσωτερική κόγχη των ματιών ως τα φουδία.

Πολύ μικρά: Θα περάσετε την άκρη των βλέφαρων μ' ένα ανοιχτό φτιασίδι. "Η θα βάλετε το φτιασίδι στη μέση περίπου του βλέφαρου και θα το απλώσετε προς τα έξω. Μπορείτε ακόμη να προεκτείνετε την εξωτερική γωνία του ματιού. Θα χρησιμοποιήσετε, όμως, γι' αυτό το σκοπό ανοιχτόχρωμο κραγιόν.

Για να ζωπρέψετε τη λάμψη των ματιών σας: Θα βάλετε μια ιδέα πολύ ελαφρού ρουζ στην εσωτερική κόγχη των ματιών με διεύθυνση προς τη ρίζα της μύτης.

Για να κάμετε το βλέμμα σας πιο ζωπρό:

1) "Αν τα μάτια σας είναι πολύ μεγάλα ή πολύ στρογγυλά ή πετάγνται προς τα έξω, θα προεκτείνετε την εξωτερική γωνία τους προς τα πάνω μ' ένα κραγιόν καστανό ή σκούρο. 2) "Αν τα μάτια σας είναι πολύ μικρά, θα βάλετε το φτιασίδι στη μέση περίπου του βλέφαρου και θα το απλώσετε προς τα έξω. 3) "Αν έχετε μαυτοσίνορα πολύ λεπτά, θα πάρετε ένα ειδικό σκούρο κραγιόν και θα περάσετε μερικές ανάλαφρες κραγιονιές, που θα τις σβύσετε κατόπιν με το δάκτυλο. 4) Τα μαυτοσίνορά σας θα φανούν πιο μεγάλα αν τα βουρτσίζετε προς τα έξω και λοξά.

Πολύ ανοιχτόχρωμα: Θα τα περάσετε μ' ένα ελαφρό σκούρο φτιασίδι και θα τα πουδράρετε όπως και τα μάγουλα.
Πολύ σκούρα: Θα πρίπει να τα ξεφοίξετε. "Αν δεν χρησιμοποιήτε φτιασίδι, θα βάλετε ένα ελαφρό στρώμα βαζελίνης.

Τα μαυτοσίνορα. — Πολύ λεπτά: Θα πάρετε ένα ειδικό σκούρο κραγιόν και θα περάσετε μερικές ανάλαφρες κραγιονιές, που θα τις σβύσετε κατόπιν με το δάκτυλο. Μην κάνετε συνεχή γραμμή, γιατί έτσι θα σκληρύνετε την έκφραση των ματιών σας. "Αν είσαστε αχρόζανθη, θα προτιμήσετε ένα κραγιόν ανοιχτόχρωμο. "Αν είσαστε καστανή θα χρησιμοποιήσετε ένα κραγιόν σκούρο μαρόν. "Αν έχετε πολύ μαύρα μαλλιά (σαν του κόρακα), θα βάλετε κραγιόν μαύρο, αλλά πολύ ανοιχτό. "Αν είσαστε κοκκινόξανθη, το πράσινο κραγιόν θα δημιουργήσει μια όμορφη αντίθεση.

Πολύ ανοιχτόχρωμα: Θα τα σκουρύνετε με λίγο μασκαρά.

Πολύ ξανθά: Θα τα περάσετε με λίγο μασκαρά, που θα τον διαλέξετε αρκετά σκούρο. "Απορύνετε το μαύρο μασκαρά.

Πολύ άραια: Μην διατάξετε να τα περνάτε με μασκαρά κάθε μέρα. "Όταν η άκρη τους είναι ανοιχτόχρωμη, φαίνονται περισσότερο

άραια. Γι' αυτό πρέπει να τα περνάτε με το μασκαρά ως την άκρη.

Πολύ κοντά: Βουρτσίζετε τα με προσοχή και δώστε τους λοξή κατεύθυνση.

Μην ξεχνάτε ότι υπάρχουν για τα φουδία και τα μαυτοσίνορα ειδικές βαφές, που τα χρωματίζουν για μερικές εβδομάδες.

Σ α γ ό ν ι. — Διπλοσάγονο: Θα βάλετε ανοιχτό φόν ντε τέν στο λαιμό και σκούρο στο σαγόνι, που θα το ανεβάσετε κατά μήκος του όστου της κάτω σιαγόνας, ως τη ρίζα των αυτιών.

Προς τα μέσα: Θα το περάσετε με ανοιχτό φόν ντε τέν.

Που προεξέχει: Θα το περάσετε με σκούρο φόν ντε τέν.

Η μύτη. — Πολύ κοντή ή πλακουτσή: Θα βάλετε ανοιχτόχρωμο φόν ντε τέν μόνο στο επάνω μέρος της ραχοκοκκαλιάς της μύτης. Θα τονίσετε επίσης το τόξο του επάνω χειλίου.

Πολύ μακρυνή: Θα βάλετε σκούρο φόν ντε τέν στη «γέφυρα» που χωρίζει τα δυο ρουθούνια.

Πολύ πλατιά ή με πολύ ανοιχτά ρουθούνια: φόν ντε τέν σκούρο στα πλάγια, ανοιχτό στη ραχοκοκκαλιά.

Πολύ λεπτή: φόν ντε τέν ανοιχτό στα πλάγια και σκούρο στη ραχοκοκκαλιά. Θα προ-

σπαθήσετε, έξω αλλου να σμίξετε τα φουδία σας όσο το δυνατόν περισσότερο.

Πολύ κοντή: Θα βάλετε φόν ντε τέν πιο σκούρο παρ' ότι στο υπόλοιπο πρόσωπο. Θα απομακρύνετε έξω αλλου, τα φουδία σας όσο το δυνατόν περισσότερο.

Πολύ κοντή και με διεύθυνση προς τα κάτω: Θα σχεδιάσετε το επάνω χείλος σας όσο το δυνατόν πιο ίσιο και θα προσπαθήσετε να ξεαφανίσετε το μικρό αύλακι που βρίσκεται στη μέση. Θα κάμετε το ίδιο όταν η απόσταση ανάμεσα στο επάνω χείλος και τη μύτη είναι πολύ μεγάλη.

Το μέτωπο. — Μικρό και χαμηλό: Τα φουδία πρέπει να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο ίσια, με μια ελαφρή κλίση προς τα επάνω στην εξωτερική άκρη.

Τα μάγουλα. — Που προεξέχουν: Θα τα περάσετε με ρουζ, φτιάχνοντας ένα τρίγωνο που θα προσπαθήσετε να βρίσκεται όσο το δυνατόν πιο ψηλά. Μπορείτε ακόμη να μη βάλετε καθόλου ρουζ στα μάγουλά σας.

Βαθουλωμένα: Δε θα βάλετε ρουζ στο γούδιασμα, αλλά μόνον στις άκρες.

Φθινόπωρο!

Φθινόπωρο! Έμυρσε το γοτισμένο χρώμα, ψιλόρεξε, πλημυρσε από χυμούς το σώμα, από τα μπάνια δροσερό κι' όλο ζωή και σφαιρός νοιώθει στο φθινοπωρινό, το χαδι, κάποιο ρίγος χλιαρό, γλυκό κι' ανάλαφρο, που λες ότι γιατρεύει, σα γυναικεία αναπνοή που νύχτα σε ραϊδώνει.

Φθινόπωρο! Αδειάζουνε, άργα κι' οι ξεχασμένες κι' αν κάποιες άραιες βοήχες κι' αδειάζουν ειν' αϊτία ως τόσο έχουνε κι' αυτές, μια κάποια γοητεία. Μα κείνο που όπωσδήποτε γάοι μεγάλη έχει είναι που άρχίζει ξαφνικά κι' αποδοτικά να βοήχει κι' όλοι μαζί όπου βρίσκονται τρέχουν να στεγασθούνε σε μαγαζιά κι' ύποστεγα για να προφυλαχθούνε και σου παρουσιάζονται μεγάλες ευκαιρίες, για να φανής ιπποτινός σε νεαρές κυρίες. Με όσοι τόλμης ελαφράς και αναίδειας λίγη της ρίχνεις κάτι στα μαλλιά κι' ανοίγοντας την αγκαλιά με το μισό σακκάκι σου αμέσως την τυλίγεις! Προσποθείς, όμως, αυτό γάγης και οικειότητα και άντσι στο χειρισμό, να κι' επιτηδεύτητα, γιατί αν φερθής αδέξια ή αν δεν είσθες φίλοι μπορεί να πάθης τη ζημιά να φας αποδοτικά καρδιά, κι' έτσι να σουρθη άξαρνα ο ουρανός σποντύλι. Γιατί αν είναι άγνωστη βγάξεις την γκαμπαντίνα και λες: «Μαντάμ, παρακαλώ! Την παίρνω στην 'Αθήνα!»

Κι' εϋθύς απομακρύνεσαι, κι' όσο «σπουδ» κι' αν γίνεσαι να ξέρεις πώς τα πράγματα, μάλλον θα πάνε φάνα, γιατί εκτός που πέτυγες εϋθύς να τη γνωρίσης έχεις αϊτία τυπική για να τη συναντήσης και να σου πη κι' «ευχαριστώ» αφού αυτό είναι το σωστό. Τώρα, αν σου πη το «φχαριστώ» κι' ενδιωχθής «νύξ-λάξ» τότε... θα είσαι άτυχος! "Η άσχημος! "Η βλάξ!

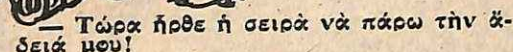
Φθινόπωρο! Ανοίγουνε τα «σινεμά» στην πόλη που τ' άσπλό τους το θεϊκό, το γοσταλγούνε όλοι και που με τρία γάλληρα, άνέτως υπαινοθγάνεις κι' ακόμα και υπάλληλος δημοσίας αν είσαι τρώγων σασάλια λαδερά τα αϊκονομιάς αϊματηρά και στο φτωχό το σινεμά, ψευτοσυχαγωγείσαι!... "Ακόμα κι' αν είσ' άστεγος και δύσκολα τα φέρνεις, ή μάλωες με την κυρά, ή γώρνες στα σοβάς, στη γαλαρία ξαπλώνοντας, μακάριο «τόν παίονεις».

Φθινόπωρο!... Ζεστό, γλυκό, γλυκό και θελκτικό, μα όπως είναι φυσικό και μελαγχολικό!... Κλείνουνε άπειρες δουλειές, κήποι, αυλές και μάντρες κι' ιδιαιτέρως — γενικώς! — μελαγχολούν οι άντρες, κι' όχι νομίζω άδικα, γιατί άπειλούνται οι δύστυχοι από τα υοδιστροάδια! «Μοντέλλα», «κάπες» και «μαντώ», «ταγιέο», καπέλλα, (γούνες, που θα τυλίξουν γούσσες, όλοξανθεα και «μυροδνές» λανσάρουνε πτόσιοι «Ντισο» και «μαίτρο» γνωστοί, της (μύδας που για να τους επισκεφθής ή και απλώς να το σκεφθής πρέπει να είσ' εφοπλιστής, πούγκην ή βοεβόδας!...

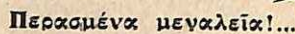
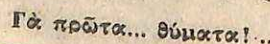
Φθινόπωρο! Θα ξήσουμε κι' εμείς οι κακομοίρηδες! "Υπάρχουν φτηνομάγαλα και «δόσεις» για υπατίηδες!

Επιστητογράφος
Ανα. Ταΐμα
Συμμετοχικός

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

1890

Ο κανακάρης του κ. Γενικού μιάς μεγάλης Οικοδομικής εταιρίας, θέλει να κληθεί το σπουδαίο. Γι' αυτό πρόνει κάθε τόσο «σοβαρές» πρωτοβουλίες, που παρά λίγο όμως να ρέσουν έξω την επιχείρησή.

Μετάφω τον άλλων, μια μέρα, αποφασίζει να κληθεί σπουδασμό ο' ένα κατά, να να δλ αν οι εγγράτες δουλεύουν με ικανοποιητικό ρυθμό. Συμφωνεί, λοιπόν, χωρίς και πετ- γίνεται με την κοίρα του δλ εκεί.

— «Α! Αυτό είναι εντελώς απαράδεκτο!... Ξεφωνίζει, πό- λια θέλει ανάμεσα στους εγγράτες, που δουλεύουν, κα- ποιον ακουσιωμένο ο' ένα τοίχο με σταυωμένα κέρια... Γίνεται ήπριο λοιπόν και πλησιάζοντας, του λέει:

— «Εγγράτες οάν και οένα δέν μου χρειάζονται!... Και χωρίς ν' ήριση τον άνθρωπο να του μιλήση, συνεχί- ζει, εξάλλως πάντα από το θυμό του:

— «Απολύεσαι αυτή τη στιγμή!... Και βγάζοντας το πορτοφόλι του, του δίνει μερικά χρή- ματα.

— Νά!... Πάρε το βρομαδιατικό σου και δίνε του!...

— Ο άνθρωπος παίρνει τα χρήματα και γίνεται καπνός.

— Ο υιός του κ. Γενικού, ικανοποιημένος απ' την πρωτο- δουλία του, πηγαίνει κορώμενος στον επόλητ εργοστάσι και του δινείται το περιστάτικό. «Εκείνος, αφού άκουε με ή- πομηση γυρίζει και του λέει, αναστενάζοντας:

— Μα αυτός, μικρό μου κύριε, δέν ήταν εργάτης μας...

— «Άλλο!... άπορεί ο κανακάρης.

— Ήταν κάποιος φοικαράς που είχε έρθει να ζητήσει δουλειά!...

μετά την πρώτη πράξη, έκουσε μια φωνή, που τον έκανε να γυρίσει απότομα το κεφάλι του: — Μα αυτός είναι ο Πίππο! Ήταν μια γυναίκα χοντρή, κα- τασκήνιη, ως 45 χρονών. Ο λο- χαγός την κτύπησε, έκπληκτος. — Με ξέρετε; τη ρώτησε. — Διάβολε! Δεν ξανάω γώ τις φυσιογνωμίες... Όσο κι' αν έχω πάει στρατιωτικό ύψος, διατηρεί πάντα κάτι απ' τον παλιό, το νε- ρό Πίππο... — Δε σ'α γνωρίζω, είπε μ' α- πορία ο αξιωματικός.

— Μα βέβαια, οι γυναίκες άλ- λάζουν πιο πολύ απ' τους άντρες... Τον καιρό εκείνο, ήμουν αδύνατη, κίτρινη και άσχημομούρα... μα εί- χα μια γλώσσα... τόσο τσουκτερή, ώστε μου είχαν δώσει το παρατσού- κλι «Σφήκα».

— Εσύ, Σφήκα;... φώναξε ο Φί- λιππος.

— Άκριβώς, εγώ. 'Η συντρό- φισσα της Τζούλιας, της όμορφης φιλενάδας σου. Ναί, εκείνη ή- ταν όμορφη!

Ο Φίλιππος δε μπόρεσε να κρα- τηθεί.

ΕΥΡΙΖΕΣΤΕ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ;

Άσφαλώς θα έχετε κι' εσείς τα ίδια προβλήματα με τους άλλους. Μην αποφασίζετε να την εγκαταλείψετε πριν να δοκιμάσετε το FLO'I-D SPECIAL ELECTRIC. Μοναδικό για ηλεκτρικές δυσιστικές μηχανές. Λίγες σταγόνες FLO'I-D ELECTRIC προτού μεταχειρισθείτε την ηλεκτρι- κή μηχανή, είναι αρκετές για να πραγματοποιήσετε ένα απαλό, εύχριστο, υπέροχο ύψισμα.

Το FLO'I-D ELECTRIC προετοιμάζει το δέρμα και τις τρίχες ώστε το ύψισμα να γίνεται μια απόλαυση. Τα αποτελέσματά του είναι άπιαστα.

Το FLO'I-D ELECTRIC θα σ'α άφρη κατάπληκτους από την πρώτη ημέρα που θα το μεταχειρισθείτε.

ΔΡΟΣΙΑ — ΦΡΕΣΚΑΔΑ — ΥΓΕΙΑ

Με 1 κύβο...

...καί 4, καί 5, καί 6, πιάτα σούπα

ΣΟΥΠΑ KNORR-ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

Π. Γ. ΔΡΑΚΟΣ Α.Ε.

Ό,τι χρειάζεται το σπίτι για να είναι όντο και εύχριστο.

Είδη υγιεινής
τά πιο σύγχρονα, τά πιο τέλεια.

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5 καί ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΦΙΛΩΝΟΣ 37 καί ΝΟΤΑΡΑ

— Καί είναι πάντα, δήλωσε.
— Πώς! Ζη ακόμα; Μα με είχα- νε βεβαιώσει πως πέθανε.

— Ναί, πέθανε πριν τον κόσμο της εκείνο. Τώρα είναι πια μια με- γάλη κυρία. Χήρεψε από ένα βα- ρύον, κληρονόμησε πολλά εκατομ- μύρια και ξαναπαντρεύτηκε μ' ένα κόμητα.

— Τυχερή γυναίκα!

— Καί συ τί έγινες;

— Τράβηξα πολλά, έλπιζω όμως να τελειώσουν πια τ'α βάσανά μου. Βάλεψε εκείνη τη μελαγχολία, πάνω στη σκηνή;

— Τη βλέπω, αλλά δεν την ξέ- ρω. Είναι όμορφη και όμορφη σ'α λουλούδι.

— Έχεις δίκιο... Είναι κόρη μου.

— Κόρη σου;

— Ναί. Κι' είναι η πρώτη φο- ρά, που παρουσιάζεται στο θέα- τρο... Σ' αυτήν στήριζω όλες τις ελπίδες μου. Με συμβούλευανε να τη βγάλω στη σκηνή. 'Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρει πολλά πράγ- ματα από τραγούδι, άλλ' είναι τό- σο όμορφη! Μόλις την είδε, ο δι- ευθυντής την προσέλαβε άμέσως για κομπάρσα. Για την ώρα, θα κερδίζει λίγα πράγματα. Άργότα- ρα όμως...

Ο Φίλιππος έφερε στη μνήμη του τη Σφήκα μαζί με τη Τζούλια. 'Η μια ήταν γεμάτη νεότητα και δροσιά, η άλλη γερασμένη πρόωρα. Είχαν πάρει κι' οι δυο τον κατή- φορο.

Τί δε θαδίνε τότε ο Φίλιππος για να βγάλει τη Τζούλια απ' τη λά- σπη; Μα, μια μέρα, που της είχε κάνει λόγο γι' αυτό, εκείνη είχε σκάσει στα γέλια, του είχε γυρί- σει την πλάτη κι' είχε φύγει με κάποιον άλλο νεαρό, που την τρι- γύριζε...

Η φωνή της Σφήκας τον απέ- σπασε απ' τις σκέψεις του: — Έλα, φανή, να σου συστήσω ένα παλιό φίλο.

Ο λοχαγός κτύπησε την όμορφη μισόγυμνη κοπέλα, που στεκόταν μπροστά του. Υποκλίθηκε ελαφρά και της χαμογέλασε.

Πίππο, θα μάς διηγηθείς τις περιπέτειές σου; πρόσθεσε η Σφή- κα. Θα μείνεις να φάμε μαζί ά- ποψε;

Θάρω αύριο το βράδυ. Ά- πόψε έχω δουλειά, απάντησε ο Φί- λιππος.

Κι' έφυγε άμέσως απ' το θέα- τρο, νευριασμένος για τη συνάντη- ση εκείνη, που δεν την περίμενε κι' αποφασισμένος να μην ξαναπατήση στα παρασκήνια του «Μπάμπο». Καθώς προχωρούσε στην τύχη, βρέθηκε μπροστά στο μέγαρο Κο- στάντζι, τη στιγμή, που έμπαινε εκεί ο κόμης Ρίκκα. Τον αναγνώ- ρισε άμέσως, ενώ εκείνος, απορο- ρημένος απ' τις σκέψεις του, δεν τον πρόσεξε.

Ο αξιωματικός χλώμισσε άπ' το θυμό του. Όστε, λοιπόν, ενώ αύ- τος προσπαθούσε να νικήσει το φλο- γερό πάθος, που τον έσπρωχνε σαν άλλοτε στη Τζούλια, ο άντρας της την πρόδιδε αδιάντροπα με μια άρ- τισσα του καφεσαταν; Ξεχνούσε την απαγωγή του παιδιού του, τα δάκρυα της γυναίκας του, για χά- ρι μιας παλιογυναίκας;

Δε μπορούσε, άρα γε, νάχε κά- νει η Μάριον αυτή την απαγωγή, κι' αφού εξαφανίσε το παιδί, να προσπαθούσε να απαλλαγεί κι' απ' τη μητέρα, για να μείνει ελεύθε- ρος ο κόμης;

Κρύος ιδρώτας έβρεχε το μέτω- πο του αξιωματικού. Είχε καθίσει να εδοιοποίηση τη βαρύνη! Μα θα τον πίστευε τάχα;...

Ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του ακόμα για την ευτυ- χία της γυναίκας εκείνης, που δεν τον αγαπούσε, που τον κοροϊδευε. Γιατί δεν ήξερε με ποιά είχε να κάνει στην πραγματικότητα.

Άλλοτε, στα πρώτα νεύματα του, ήταν βέβαιος πως το πεπρωμένο είχε σπρώξει τη Τζούλια στον κα- κό δρόμο. Είχε μείνει όρφανε, πάμ- φταχη, εγκαταλειμμένη, κι' είχε θυσιάσει την τιμή της για να μην πεθάνει της πείνας.

Καθώς ήταν έλθουσιώδης τύπος,

ο Φίλιππος είχε σκεφθεί να την ά- ποκαταστήσει ήθικα. Άλλα, ήταν φταγός κι' αυτός. Κι' ύστερα, η Τζούλια δεν τον αγαπούσε. Πάνω στην απελπισία του, λοιπόν, είχε άποπειραθεί ν' αυτοκτονήσει.

Τώρα, μ' όλο που είχε σοβαρευ- τη και μπορούσε να σκεφθεί λογι- κά, διατηρούσε πάντα την απόλυ- τη πεποίθησι, ότι η Τζούλια ήταν τιμία γυναίκα. Την είχε αποκατα- στήσει ένας άλλος.

Όλοι υποστήριζαν πως η βαρύν- η ήταν έναρετη σύζυγος και άρι- στη μητέρα. Έπεινούσαν την άφα- σίσι που είχε δείξει στον άρρω- στο άντρα της, τη θυσία των κα- λυτέρων χρόνων της ζωής της στο προσέφαλο της κόρης της. Κανείς δεν την είχε κατακρίνει, όταν ξα- ναπαντρεύτηκε με τον κόμητα. Ή- ταν δίκαιο — ελπιν όλοι — να γνωρίσει κι' αυτή λίγη γαλήνη και ευτυχία.

Κανείς δεν είχε υποπτευθεί ποτέ τις κρυφές σχέσεις της με τον Άρνάλτο, όταν χήρεψε. Καί τώρα τη συμπονούσαν όλοι για το και- νούργιο χτύπημα, που τη βρήκε: την εξαφάνισι του μοναχογιου της. Τη θεωρούσαν μάρτυρα — κι' ο Φίλιππος το πίστευε. 'Η λατρεία του για τη Τζούλια είχε μεγαλώ- σει, όπως και το μίσος του για τη Μάριον. Ήταν αποφασισμένος το κόμητα, για να τον ξαναδώ- ση στη γυναίκα του, έστω κι' αν αυτό θα ράγιζε τη δική του καρ- δια.

Δεν άμφέβαλλε καθόλου πως η Τζούλια αγαπούσε τρελά τον άν- τρα της, που την πρόδινε τόσο ά- διάφορα και κυνικά. Έπρεπε να της άνοιξη τ'α μάτια, για να προ- γάψει μια καταστροφή!

Συκρινότανε τα άνώυνα γράμ- ματα. Δε σκέφθηκε, λοιπόν, ούτε στιγμή να εδοιοποίηση μ' αυτό τον τρόπο τη Τζούλια. Κατέστρωσε ένα άλλο σχέδιο κι' αποφάσισε να το βάλλ' σ' εφαρμογή.

Το ίδιο βράδυ, έγραψε στη Μά- ριον: «Δεσποίνες. Κάποιος που μίλη- σε κάποτε άσχημα για σ'ας, χωρίς να σ'ας ξέρη, χωρίς να σ'ας έχη δη- ποτέ, θα ήθελε τώρα να σ'ας ζη- τήσει συγγνώμη γι' αυτό το σφάλ- μα του, αν τον δεχθήτε».

Υπογράψε το γράμμα και τς- στείλε.

Πέρασε όλη την άλλη μέρα άνή- συχος, ταραγμένος. Τέλος, πήρε την απάντησι που περίμενε: «Είμαι περίεργη να γνωρίσω τον αυστέρη αξιωματικό, που κήρυξε πόλεμο άμειλικτο στις τραγου- δίστριες του βαριετέ, τόσο ώστε μονομάχησε για να ύποστηρίξει την ιδέα του. Άποψε στις 9 σ'ας πε- ριμένο να πάρете ένα καφέ στο σπίτι μου.

Μάριον». «Με γνωρίζει περισσότερο άπ' όσο πίστευα — σκέφθηκε ο Φίλιπ- πος. Ίσως της είχε μιλήσει για μένα ο κόμης, όταν μονομαχάσαμε. Τόσο το καλύτερο! Αυτό θέ με δι- ευκολύν' ίσως να νικήσω».

Δεν ήταν πια συγκινημένος. Έ- νοιαζε την πεποίθησι πως θα κέρ- διζε τη μάχη, που είχε αναλάβει.

Πριν πάη στη Μάριον, ντύθηκε με προσοχή, περιποιήθηκε τον έαυ- το του, κτύπησε στον καθρέφτη που έμεινε ίκανοποιημένος. Ήταν πραγματικά ένας άριστος αξιωματι- κός, ίκανος να συναγωνιστεί με τον κόμητα. Το ελαφρό σύννεφο μεγα- λούλας, που σκίασε το μέτωπό του, τον έκανε ακόμα πιο ένδιαφερόντα.

Στις 9 άκριβώς χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της Μάριον. Τού άνοιξε η Λουκία, τού πήρε το ηλίκιο και τ'ο σπαθί και τόν ά- δήγησε στο σαλονάκι, όπου τον πε- ρίμενε η Μάριον.

Έκείνη τον ύποδέχθηκε με το σο- βαρό και χαριτωμένο ύψος, που την έκανε άκατανίκητη.

Κυτάχτηκαν για μια στιγμή, ξενη, βαθεία ένιωσαν μια παρά- αντκρυ του μια άρτίστα του κα- φεσαταν;... Την έδλεπε ψυχρή κι' άγέρωχη, άλλα χωρίς τ'ο τραχύ ύ- φος της προσδελημένης, ούτε την

προκλητικότητα της κοινής γυναι- κας, που ζητάει να γοητευθεί. Τα γαλανά μάτια της — που θύ- μιζαν στο Φίλιππο τα μάτια της Τζούλιας — άντιμετώπιζαν περι- φανη τη ματιά του. Στ'α χείλη της πλανιόταν ένα μελαγχολικό χαμό- γέλο.

— Καλώς ήρθατε, κύριε, τού εί- πε με τη μουσική φωνή της. Είμαι ευτυχισμένη που σ'ας δέχομαι στο σπίτι μου, κι' ελπίζω να σ'ας άλ- λωξω την κακή ιδέα που έχετε σχη- μάτισι για τις δυστυχες τραγου- δίστριες...

Ο Φίλιππος ύποκλίθηκε ευγενι- κά κι' απάντησε: — Γίανει να σ'ας δη κανείς, κυ- ρία, για ν' αλάξει ιδέα! Σ'ας τ'ο έγραφα: Βρίσκομαι εδώ για να σ'ας ζητήσω συγγνώμη.

Η Μάριον χαμογέλασε και τού- δείξε μια πολύθρονα, κοντά σ' ένα κομψό τραπέζακι. Κάθισε κι' αυτή. Ύστερα χτύπησε το κουδούνι και διέταξε να σερβίρουν καφέ και λι- κέρ. Τού πρόσφερε τσιγάρο κι' ά- ναψε κι' αυτή ένα.

— Θα μου εξηγήσετε τώρα, είπε γλυκά, από που προέρχεται το μί- σος σας για τις άρτίστες και ή- διαίτερα για μένα, έφ' όσον ή μο- νομαχία σας με τον κόμητα όφει- λόταν στις έπιθέσεις σας έναντιον μου;

Άκούγοντάς την ν' αναφέρει τον κόμητα, ο Φίλιππος ένιωσαν να τον κυριεύη μανία και ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του. Πως είχε πι- στέψει, ότι βρισκόταν έμπρός σε μια τίμια κοπέλα, ενώ η Μάριον δεν κοκκίνιζε καθόλου, μιλώντας για τον άνθρωπο, που τη συντη- ρούσε, κι' άρχιζε αυτή πρώτη την έπίθεση!

Σκέφθηκε τη Τζούλια, που τα άγνοούσε όλα και λάτρεινε τον άν- τρα της. Σκέφθηκε τη δυστυχισμέ- νη μητέρα, που της είχαν άποδείξει τ'ο παιδί της. Κι' ένιωσαν δυνατό τον έαυτό του έναντιον κάθε συγ- κινήσεως.

— Ο κόμης είχε άσφαλώς δίκιο, που σ'ας ύπερασπίστηκε και που μονομάχησε μαζί μου, είπε. Μα κι' εγώ είχα τις ιδέες μου!

— Μα από που προήλθαν οι ιδέ- ες σας αυτές; Πέστε μου την αλή- θεια. Ένας αξιωματικός δε λέει ποτέ ψέμματα.

Ο Φίλιππος κοκκίνισε λίγο, άλλ' απάντησε με την ίδια ελικρί- νεια: — Έχω δη πολλές φορές γυναι- κες σαν και σ'ας — με συγχωρείτε που σ'ας μιλό έτσι άμα — να φέ- ρουν την καταστροφή σε τίμιες οί- κογένειες, ξεμυαλίζοντας τον άρχη- γό τους!

Η Μάριον χαμογέλασε. — Καί θα σκεφθήκατε σίγουρα την κόμηςσα Τζούλια, που άκούσα- τε να λέγε πως της έκλεψε τον άν- τρα; Έτσι, ίπποτη μου, νεώτερε δόν Κιχάτη;... είπε σαρκαστικά.

Ο Φίλιππος έκανε μια χειρονο- μιά διαμαρτυρίας. — Δεν πρέπει να μιλάτε έτσι προσβλητικά για μια κυρία, που άξίζει κάθε σεβάσμι! είπε σοβαρά.

Η Μάριον γέλασε νευρικά. — Άς μιλήσουμε καθαρά και έάστερα, απάντησε. 'Η κυρία αυτή πρέπει να ναι φιλενάδα σας, άλ- λ' οίως δε θα σ'ας είχε δώσει τ'ο δι- καίωμα να την ύπερασπίζεσθε!

— Αυτό που λέτε είναι παράλο- γο! Ευτυχώς, η κόμηςσα Ρίκκα εί- ναι άνώτερη κάθε ύποψίας!

— Έπειδή είναι άριστοκράτισ- σα, έ; Δε διατάζει καθόλου να προσβάλετε μέσα στο ίδιο τ'ο σπίτι μια τραγουδίστρια, κρινού- τας την ίκανή να καταστρέψει έναν άντρα, μια οικογένεια! Μια κυρία όμως τ'ο καλού κόσμου πρέπει πάν- τα να τη σέβονται, ακόμα κι' ό- ταν ύπ'αρε κακή σύζυγος και χει- ρρότερη μητέρα!

Τα γαλανά μάτια της σπίθιζαν από θυμό.

— Φτάνει πια! φώναξε ο Φίλιπ- πος. Δε σ'ας έπιτρέπεται να μι- λάτε έτσι, αφού είσαστε φιλενάδα τ'ο κόμητος!

— Ποιός σ'ας είπε πως είμαι φιλενάδα τ'ου;

— Έτσι δείχνουν τ'α πράγματα.

— Πολύ εύκολα βγάξετε συμπε- ράσματα!... Μα καταλαβαίνω τ'ο λόγο, που σ'ας σπρώχνει, και σ'ας συλλυπούμαι... Θα ήπτε μια μέρα, κύριε Φίλιππε, αν άξίζει περισσότερο ή άριστοκράτισσα που σ'ας σπρώχνει τώρα σε μια προστυχία, ή η τραγουδίστρια που δε σ'ας διώ- χνει άπ' τ'ο σπίτι της, μ' όλο που την προσβάλετε, άλλα σ'ας λυπά- ται και σ'ας συγχωρεί!

Ο Φίλιππος σήκώθηκε, κατάχλω- μος.

— Σ'ας εύχαριστώ για την έπι- είκεια σας, είπε. Όμολογώ πως παραφέθηκα. Σ'ας βεβαίω κι' αυτή, ότι κάνετε λάθος: Δεν έχω κανένα δεσμό με την κόμηςσα Ρίκκα. Ξέ- ρω μονάχα πως είναι ένα δυστυ- χισμένο όμμα.

Η Μάριον τον κτύπησε παράξε- να και πρόφερε: — Ρωτήστε αυτό τ'ο εδάω θύ- μα από ποιά άρρώστεια πέθαναν ο βαρώνος Κοστάντζι κι' η κόρη του Μαρία!

— Τί θέλετε να πητε; — Θα σ'ας τ'ο εξηγήση ή κό- μηςσα. — Καί σεις δεσποίνες, μήπως ξέρετε να μου πητε που είναι κρυμ- μένος ο γυιός της κόμηςσας; — Η Μάριον δε χαμήλωσε καθόλου τ'α μάτια της. — Ρωτήστε τη μητέρα του, είπε. Ο Φίλιππος άνασκήρτησε. — Δε σ'ας καταλαβαίνω και πάλι...

— Η κόμηςσα όμως θα κατα- λάβη. Χαίρετε, κύριε. — Καί η Μάριον χτύπησε τ'ο κου- δούνι και διάταξε τη Λουκία: — Συνόδεψε τον κύριο.

Όταν έμεινε μόνη της, σωριά- στηκε στο ντιάνι, σ'α λιπόθυμη. Ζ'.

Ο κρύος άνεμος και τ'ο ψιλό- βροχο δέρνανε τ'α παράθυρα τ'ων σπιτιών και κάνανε τούς διαβάτες να ταχύνουν τ'ο βήμα τους. Η όδός Λαγκράνς ήταν έρημη

και μισοσκοτεινή. Κόντευαν μεσά- νυχτα. — Ένας άντρας με μακρύ παλτό και με τ'ο καπέλλο του χωμένο ως τ'α μάτια του, προχωρούσε χωρίς να βιάζεται, σ'α ν' άδιοφορούσε για τη βροχή και τόν άνεμο. Στα- μάτησε μπροστά σε μια κλειστή πόρτα, έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα κλειδί και προσπάθησε ν' ά- νοίξει.

Μα τ'ο κλειδί δεν έμπαινε στην κλειδαριά. Έπειτα από δυο-τρεις μάταιες προσπάθειες, ο άντρας ά- νασήκωσε τ'ο κεφάλι του και είδε άριστερά άπ' την πόρτα την πλα- κα με τόν άριθμό τ'ου σπιτιού.

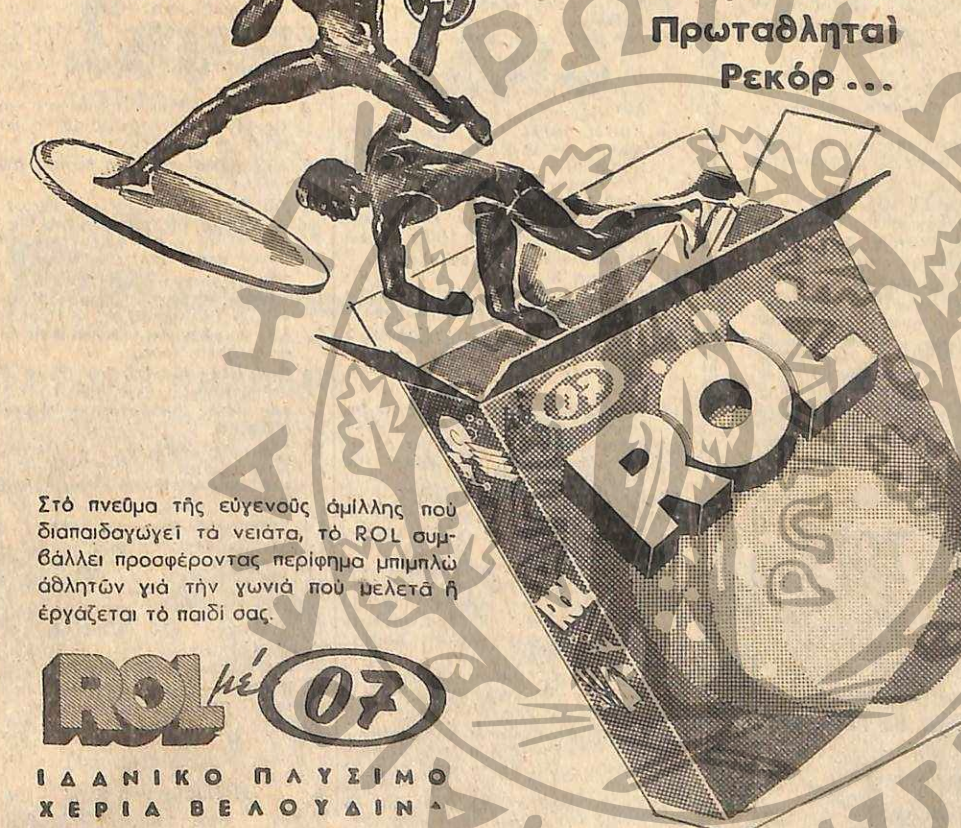
— Τί βλάκας που είμαι! μουρ- μούρισε. Είναι η δεύτερη φορά, που κάνω λάθος στην πόρτα... Έδώ εί- ναι τ'ο άτελιέ ραπτικής τ'ων άδελ- φών Μπαγκινί...

Έκανε μια χειρονομία άνυπομο- νησίας, προχώρησε μερικά βήματα, σταμάτησε μπροστά στο διπλανό σπίτι και ψιθύρισε πάλι:

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Όλυμπιακοί
Βαλκανικοί
Έλληνοαμερικανικοί
άγώνες...
Όλυμπιονίκες
Πρωταθληταί
Ρεκόρ...

Στο πνεύμα της ευγενούς άμιλλης που διαπαιδαγωγεί τα νεύματα, τ'ο ROL συμ- βάλλει προσφέροντας περίφημα μπιμπλώ άθλητών για την γυνιά που μελετά ή εργάζεται τ'ο παιδί σας.

ROL με 07

ΙΔΑΝΙΚΟ ΠΛΥΣΙΜΟ
ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

— Αυτή είναι η πόρτα... Δεν πιστεύω να κάνω λάθος και πάλι. Δεν είμαι πωμένος, στο κάτω-κάτω!

Ξεκλείδωσε την εξώπορτα, μπήκε και την ξανάκλεισε. Άνέθηκε ως το τελευταίο πάτωμα, σταμάτησε σε κάθε κεφαλόκαλο για ν' ανα-σάνη.

Χτύπησε μία πόρτα με συνθημα-τικό τρόπο. "Άμεως ακουστήκαν βήματα από μέσα, η πόρτα άνοιξε και φάνηκε μία νέα γυναίκα.

— Δε σε περίμενα πια απόψε, μπαμπά, είπε. Είσαι μουσικιστής...

— Δεν πειράζει, θα σε ενημερώσω, απάντησε ο άντρας. Με στενοχωρεί μόνονα που σου χάλασε τον ύπνο...

— Μά δεν είχα κοιμηθ' ακόμα. Τό παιδί άρχισε ν' αποκοιμηθ'...

— Ή ύστερα είχε έρθει εδώ η κυρία...

— Η νέα, ώδηγησε τον επισκέπτη σε μία κρύα, όπου ήταν αναμμένη μια γερή φωτιά. Τον πήρε το καπέλλο και το παλτό και τ' έ-πλωσε πάνω σε μία καρέκλα, κοντά στο τζάκι. Εκείνος την αγάλλισε και την έσφιξε στο στήθος του, με μάτια βουρκωμένα.

— Καύμένη μου Κολόμπα! ψιθύ-ρισε. Είσαι καλύτερα απόψε!

— Ναι, μπαμπά. Αυτό το παι-δάκι με κάνει να τα ξεχνάω όλα!

— Πρέπει να ξεχάσεις, κορούλα μου... για μένα, γιατί είσαι η ζωή μου κι' έχουμε να εκπληρώσουμε οι δυο μας ένα ιερό σκοπό!

Ο άνθρωπος αυτός, που μιλού-σε με τόσο σοβαρό και συνεκτιμη-μένο τόνο, ήταν ο Στένιο, ο υπηρέ-της των Ρίκα, εκείνος που βρι-σκόταν στην υπηρεσία του βαρώ-νου πριν ακόμα παντρευτεί τη Τζού-λια. Κανείς δεν ήξερε πως είχε μία κόρη, όπως δεν ήξερε κανείς το πάθος του για τη μητέρα της...

Πριν από είκοσι χρόνια, μία χει-μωνατική νύχτα, αφού είχε πει τον άφεντικό του στη λέσχη, γύρι-ζε σιγά-σιγά στο σπίτι, όταν είδε καταγής, στη μέση του δρόμου, ένα σκούρο όγκο. Σταμάτησε άμεσως τ' αμάξι, πήδησε κάτω, έσκυψε κι' είδε πως ήταν μία γυναίκα. Λιπο-θυμη άραγε, ή μεθυμένη...

Την κοίμησε δυνατά, την ανασήκωσε, αλλά εκείνη δεν έδινε κανένα σημάδι ζωής. Τη λυπήθηκε τότε, τη φό-τωσε στ' αμάξι και την πήγε στο νοσοκομείο.

Εκεί, την εξετάσανε οι γιατροί με προσοχή, αλλά δεν της βρήκαν τίποτα. Ήταν απλώς λιποθυμική. Κατάβρυσαν γρήγορα να τη συνε-φέρουν.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, η πρώτη λέξη που πρόφερε, ήταν:

— Πεινάω!

Ο Στένιο ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, μία μεγάλη επιθυμία να κλάψι.

— Είμαι φριχτό! ψιθύρισε.

Δώσανε στην άγνωστη ένα τσιγα-ρίκι, ξαναβρήκε κάπως τις δυνά-μεις της και κύτταξε μ' εύγνωμο-νισμό.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπεισμένοι είδι-κοι δι' έρευνας — πληροφορίας επί πά-σης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών ή ποινικών, γάμων, διαζυγίων, επιτηρώσε-ως ανηλικών, ασφάλισης πραγμάτων ή πώ κατασχέσεων κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2 (πλ. Κλαυθιάνας) τηλ. 27.709. Τη σαβαρότητα των εργασιών μας εγγυάται η πολυετής ευδοκία δημοσία προύπη-ρεσία μας

Όταν άνοιξε τα μάτια της, η πρώτη λέξη που πρόφερε, ήταν:

— Πεινάω!

Ο Στένιο ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, μία μεγάλη επιθυμία να κλάψι.

— Είμαι φριχτό! ψιθύρισε.

Δώσανε στην άγνωστη ένα τσιγα-ρίκι, ξαναβρήκε κάπως τις δυνά-μεις της και κύτταξε μ' εύγνωμο-νισμό.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπεισμένοι είδι-κοι δι' έρευνας — πληροφορίας επί πά-σης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών ή ποινικών, γάμων, διαζυγίων, επιτηρώσε-ως ανηλικών, ασφάλισης πραγμάτων ή πώ κατασχέσεων κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2 (πλ. Κλαυθιάνας) τηλ. 27.709. Τη σαβαρότητα των εργασιών μας εγγυάται η πολυετής ευδοκία δημοσία προύπη-ρεσία μας

Όταν άνοιξε τα μάτια της, η πρώτη λέξη που πρόφερε, ήταν:

— Πεινάω!

Ο Στένιο ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, μία μεγάλη επιθυμία να κλάψι.

— Είμαι φριχτό! ψιθύρισε.

Δώσανε στην άγνωστη ένα τσιγα-ρίκι, ξαναβρήκε κάπως τις δυνά-μεις της και κύτταξε μ' εύγνωμο-νισμό.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπεισμένοι είδι-κοι δι' έρευνας — πληροφορίας επί πά-σης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών ή ποινικών, γάμων, διαζυγίων, επιτηρώσε-ως ανηλικών, ασφάλισης πραγμάτων ή πώ κατασχέσεων κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2 (πλ. Κλαυθιάνας) τηλ. 27.709. Τη σαβαρότητα των εργασιών μας εγγυάται η πολυετής ευδοκία δημοσία προύπη-ρεσία μας

Όταν άνοιξε τα μάτια της, η πρώτη λέξη που πρόφερε, ήταν:

— Πεινάω!

Ο Στένιο ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, μία μεγάλη επιθυμία να κλάψι.

— Είμαι φριχτό! ψιθύρισε.

Δώσανε στην άγνωστη ένα τσιγα-ρίκι, ξαναβρήκε κάπως τις δυνά-μεις της και κύτταξε μ' εύγνωμο-νισμό.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπεισμένοι είδι-κοι δι' έρευνας — πληροφορίας επί πά-σης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών ή ποινικών, γάμων, διαζυγίων, επιτηρώσε-ως ανηλικών, ασφάλισης πραγμάτων ή πώ κατασχέσεων κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2 (πλ. Κλαυθιάνας) τηλ. 27.709. Τη σαβαρότητα των εργασιών μας εγγυάται η πολυετής ευδοκία δημοσία προύπη-ρεσία μας

Όταν άνοιξε τα μάτια της, η πρώτη λέξη που πρόφερε, ήταν:

— Πεινάω!

Το σιγουράκι μας

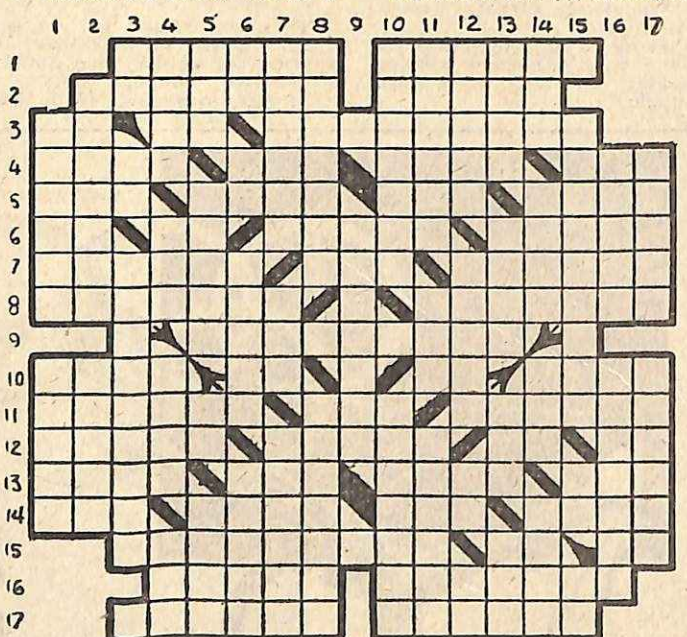
ΑΡΙΘΜΟΣ 819

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1 Αιθέριο Έλαιον, που μας δίνουν τα άνθη της πορτοκαλιάς ή της νερατζιάς. — Άριστο γρονικό έπιρρημα.
- 2 Σύραξ. — Μπορείτε εύκολα να τα δ'είτε.
- 3 21. — Διπλάσιαζόμενο κάνει τα μισά να κλάινε. — Αιπαρή οπ-τίνη, που χρησιμοποιούν οι επι-ποιοί.
- 4 Υπάρχει μία σχεδόν σε κάθε δ-

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1 Πόλις και λιμήν της Β. Έλλά-δος. — Φτωχό.
- 2 Πρόγειο γώρισμα. — Άφιερω-μένος στο Θεό.
- 3 Ξενική άσπιση. — Έντος (άν-γλις). — Προσωπία του Χρι-στού.
- 4 Έκει πέρασε ο Μ. Ναπολέων την πρώτη του έξορία. — Άνε-στραμμένος θεός της μυθολογίας

περι. — Νουός και ποταμός της Γαλλίας. — Άνατολικό επίφω-νισμα. — Το μικρό όνομα νέγρου τραγουδιστή.

5 Κινητικός τίτλος στην Όλλανδία. — Άπ' όλους ανεπιθύμητο. — Όργανον αίσθησεως. — Προσ-τακτική που σκοράει κέφι. αλλά και πόλις της Σικελίας.

6 Αυτά πρωτομαθαίνουμε. — Δεί-χνει. — Άρχισα πόλι της Άνω Αιγύπτου, στην Α όχθη του Νεί-λου. — Ναυτική θάσι της Ιτα-λίας.

7 Ξαίνει μαλλί. — Όμηρική θά-λασσα. — Δέ λειπει από κανένα γραφείο.

8 Έ-νημα της δημοτικής, που προδίδει άσάξ. — Έλληνες διαυδρώσει μέρους του σώμα-τος.

9 Άπαραίτητοι σε μία κλινική.

10 Χρονικό διάστημα. — Μισό κι-λό. — Γαλλικό νησί. — Παί-γνιδι.

11 Το πλησιέστερο στη Σαλαμίνα κομμάτι του Πειραιώς. — Κο-πέλλα (δμ.). — Θερμή παρά-κλησι.

12 Όπτασία. — Δέ υπήκαν στην τε-λευταία τους κατοικία. — Συ-νοδεύουν πολλά δυνάμια αείω-ματικών. — Τα δυ άκρα της Κρήτης.

13 Καρποφόρο δέντρο (καθ.). — Το μικρό όνομα διασημού στά. — Η έρεια. — Διπλάσιαζόμενο θυ-μίζει ζούγκλα.

14 Άδιακρίτως μενέθους. — Χώρα της Άσίας κατά την άσφαύτη-τα, που γίνεται άναστραμμένη. ήρωας της γαλλικής επαναστάσε-ως. — Μισό λίκνον. — Χαρτο-παικτικός όρος.

15 Θυολική θοαίλισσα της άσφαύ-τητος. — Βυζαντινή νότα. — Ό-μοια σύμφωνο.

16 Το άκρον αντίθετον του ξενίθ. — Στο σημείο αυτό η Ιταλία θρί-σκεται πολύ κοντά στη Βαλκα-νική.

17 Συμβάλλει στο καθάρισμα. — Πόλις και λιμήν της Νορβηγίας.

μας. — Πηγή νερού. — Άριθμη-τικό.

5 Θεά των άρχαίων. — Γαλλίδα χορεύτρια και στάρ (έπών.). — Απλώς διαταγμό. — Περιόμοιο τσίρκο.

6 Μισή όμς. — Ποιότης έκλεκτή. — Άπονήρευτα. — Πόδι.

7 Νόος (δμωστ.). — Άρχικα δο-γανισιού. — Μυθικός μάγης και θαυματουργός Ιερέας του Άπόλ-λωνος.

8 Έγουν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες όπορεώσεις τα άτομα αυτά. — Λατομείο.

9 Δεν προέχεται από έξυπνο άν-θρωπο.

10 Μας δίνει τα κουίμαρα (καθαρ.). — Σημείο της τροχιάς της Γης, στο όποιο αυτή θρίσκειται στη μεγαλύτερη από τον Ήλιο ά-πόστασι.

11 Ένας από τους Σωματεούλα-κες. — Γάλλος φίλος. — Πρόσω-πα, που δεν έκπληρώνουν τις ύ-ποχρεώσεις τους.

12 Πολυτελές ξενοδοχείον (ξεν.). — Έξυμνεί... δέντρα. — Τα δυό τρίτα ενός Ιδρύματος. — Όμοια σύμφωνο.

13 Χρονικός σύνδεσμος. — Μετάλ-λινο σύρμα. — Μία των Κυ-κλάδων. — Έγγραφο περίφημο άσθρα.

14 Χτύπος. — Θρεπτική τροφή. — Άρχικα μονόδον άσφαίλιας. — Άπαραίτητο στο Ιστιόφορο.

15 Δεν ά-ήπρε. ούτε και άγάπη-θηκε. — Άρθρο. — 320.

16 Άδεντρος και άνοικοδομήτος γώρος, μέσα σε πόλι. — Διάση-μος σύγγρονος ζωγράφος.

17 Χαϊδευτικό γυναικείου δυνά-μιας. — Πιο γνωστός ως γισαειί-τος.

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπλί-Κατερίνης)

Ή λύσις του 818
στή σελ. 70

σύν αυτούς που την περιστοιχι-ζανε.

— Εύχαριστώ! τραύλισε. Εύχα-ριστώ!...

Ήταν πολύ νέα και όμορφη, πα-ρά τα γουδιασμένα μάγουλά της και τα κομμένα μάτια της. Τη ρώτησαν ποιά ήταν και γιατί βρι-σκόταν σε τέτοια κατάσταση.

— Λέγομαι Μανταλίνα Κολόμ-πο, απάντησε άπλά. Είμαι ένα έκ-θετο, δίχως γονείς. Έζησα ως τα 16 χρόνια μου στο Μιλάνο, κοντά σε μία γαλατού, που μ' άγάπησε σαν παιδί της. Όταν πέθανε, μου άφησε το μαγαζί της και 16 χι-λιάδες λιρέτες.

Μπορούσα να ζήσω εύτυχισμέ-νη. Άλλά είχα την κακή τύχη να συναντήσω έναν άνθρωπο, που με ξεμάλισε με τις ύποσχέσεις του, με παντρεύτηκε, μουάγε τα λεφτά μου κι' ύστερα με παράτησε στους δρόμους κι' έφυγε με μία άλλη γυ-ναίκα.

Έμαθα τυχαίως πως βρισκό-τανε στο Τουρίνο, μαζί της. Ήρθα εδώ να τον βρώ. Όταν τόμαθε, με φόβηξε πως θα με σκοτώσει αν τον ένοιχλίσω. Ύστερα μου άνάγ-γειλε πως θάρρει για την Άμε-ρική και πως δε θα τον ξανάδλε-πα πια. Τον ίκέτεψα να με πάρει μαζί του, γιατί δεν είχα τα μέσα να ζήσω. Γέλασε και μου φώναξε: «Μπα, μία έξυπνη γυναίκα δε χά-νεται ποτέ!».

Έφυγε πραγματικά, με τη φι-λενάδα του, κι' εγώ έμεινα άπέντα-ρη κι' άπελπισμένη, σε μία άγνω-στη πόλι... Είμαι τώρα νησιτική από δυό μέρες. Χτες τη νύχτα, κοι-μήθηκα στα σκαλοπάτια μίας έκ-κλησίας.

Όλοι είχαν συγκινηθ' άπ' αυτή την άφήγησι, να περισσότερο από καθένα ο Στένιο.

Ένώ οι άλλοι σκέπτονταν να ελ-δοποιήσουν την άστυνομία, για ν' αναλάβη να στείλει πίσω στον τό-πο της τη δυστυχισμένη γυναίκα, ο Στένιο είπε:

— Τι θα κερδίση αν νυρίση στην πατρίδα της, αφού δεν έχει κι' έ-κει τα μέσα να ζήσει... Άκούστε! Είμαι υπηρέτης στο σπίτι του βα-ρώνου Κουστάντζι. Η γριά βαρώνη είναι άγία γυναίκα, πολύφιλη. Θα νη... Άπόψε, θα φροντίσω να της βρω μία κάμαρα σ' ένα ξενοδοχείο, κυρία μου.

Έτσι κι' έγινε. Ή γριά βαρώ-νη, που συμπάσισε το Στένιο, πή-ρε στην προστασία της τη Μαντα-λίνα. Φρόντισε να τη βάλι σ' ένα ύφαντουργείο, όπου έκτιμήσανε γρή-γορα την καλή της θέλησι και την εργατικότητα της. Της πλήρωσε έ-μνης, της αγόρασε μερικά έπιπλα και ρούχα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

500 %

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΓΗ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΡΕΙΣ ΙΚΗΝ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΗΝΑ ΠΛΕΥΡΩΝΑ ΕΓΚΡΟΤΕ ΔΟΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΜΑΤΙΝΕΣ

Τό κρασί τόν έκαμε να ξαναβρή τη φωνή του

Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Είχε συνθιεί πια σ' αυτή την άναπνοια. όταν, ξα-

— Ένας κτίστης Ιταλικής καταγωγής, που μένει στο Νιού Χάβεν της Κονε-κτικούτης (Ήνωμένες Πολιτείες) είχε χάσει από 17 χρόνια τη φωνή του. Έπειτα από ένα πέσιμο. Εί

Ο 'Ινδός Σέρπα Τένινγκ, που κατέκτησε το Έβερεστ μαζί με τον Χιλάρυ, άρνειται να παραδεχθεί την επιτυχία των Κινέζων

Ανέβηκαν οι Κινέζοι ΣΤΟ ΕΒΕΡΕΣΤ;

Μια άναρχη στήλη στα σχετικά και χωρίς όξυγόνο

ΤΟ ΕΒΕΡΕΣΤ κατακτήθηκε, στο φως των άστρων, από τρεις ανώτατους Κινέζους, που ανέβηκαν τα τελευταία 45 μέτρα ως την κορυφή δίχως οξυγόνο.

Η είδηση αυτή αναγνώστηκε, πριν από λίγο καιρό, από το ραδιοφωνικό σταθμό του Πεκίνου και κατέπληξε τον κόσμο. Προσέθετε ότι οι τρεις αυτοί Κινέζοι — οι πρώτοι που αναρριχήθηκαν στο Έβερεστ από το δυσκολότερο (βόρειο δρόμο) — είχαν στήσει πάνω στη Ψηλότερη Κορυφή της Γης (6443 8845 μέτρα) μια κόκκινη σημαία και μια γυάλινη προτομή του Μάο Τσέ-Τουνγκ. Είχαν άφιασε επίσης εκεί, μέσα σε ένα άσπρο μαλλινό γάντι, ένα κομμάτι χαρτί με τα ονόματά τους και με την ημερομηνία του κατορθώματός τους.

Λέγονταν Βάνγκ Φού - Τσού, Τσού Γίν-Χουά και Κομπόου.

Κατεβαίνοντας ύστερα, παρέλαβαν ένα σύντομο τους, που είχε άφιασε άρρησιμότητα το δικό του οξυγόνο, για να το προσφέρει στους τρεις άλλους, όταν θα γυρίαν εξαντλημένοι και με κομμένη την αναπνοή. Αυτός ήταν ένας κοινός πυροσβεστήρας. Κι' οι σύντροφοι του όμως ήταν δλοι έρασιτέχνες αλпинιστάι, χωρίς μεγάλη πείρα και προγύμνασι.

Η κινεζική προπαγάνδα παρουσίασε αυτή την επιτυχία σά «νίκη του σοσιαλισμού».

Όστόσο, οι ειδικοί όλου του κόσμου άρχισαν ν' αμφισβόλλουν γι' αυτή την κατκτησι, όταν έμαθαν τις λεπτομέρειες που άφηγήθηκε κατόπιν το ραδιόφωνο: ότι η άναρριχσι η έγινε νύχτα, χωρίς οξυγόνο και δίχως προηγουμένη εξάσκηση, κι' ότι δεν υπάρχουν φωτογραφίες που να την άποδεικνύουν.

Σύμφωνα με την άφήγησι αυτή, η άποτολή είχε φτάσει στο πόδι του βουνού με χιονοθύελλα και είχε κατασκηνώσει σε μια κοιλάδα που τη σάρινε ο άνεμος. Την άποτελούσαν 214 εργάτες, έξολοκόποι, στρατιώτες, άξιωματικοί, φοιτητάι και χωρικοί του Θιβέτ. Είχαν έπικεφαλής τους τόν Χόν - Τσόν - Τσού, 32 έτών, φανατικό κομμουνιστή και φιλάθλο.

Έπει μέρες άργότερα, άφου μια πρόχειρη αρχήτορα άφίε τον κινεζικό έννικό όμνο κι' έβγαλε ένα σύντομο λόγο ό άρχηγός, άρχισαν την άνάβασι. Προς τόν βράδυ, κατασκηνώσαν σε ύψος 6.310 μέτρων, κοντά στα άπομεινάρια μιας πολύάστερης κατασκηνώσεως, που φαίνονταν άγύλη.

Από εκεί και πέρα, ό δόμος νινάταν ό λένια πύ άισκόλος κι' έπικίνδυνος. Έπινάλεν, χόλασε, πάλι, ό καιρός.

Τη μέθεπομένη μέρα, ό δρειβάτες συνάντησαν ένα παγωμένο πτώμα, με λίγα κομμάτια άπάνω του, από ρούχα άγγλικής προέλευσεως. Ήταν άσανε ό Μάκλάρυ ή ό Ισέιν, που είχαν χάσει τόν 1924 ή χειρώντας την άναρριχσι αυτήν τόν «βόρειο δρόμο»; Ή ό Ουίλασον, που έξέκινσε μόνος τόν 1934 γιά την ίδια άνάβασι.

Πάντως οι Κινέζοι έθαψαν τόν πτώμα, συνέχισαν τόν δρόμο τους μέσα στη χιονοθύελλα κι' έστησαν μια κατασκηνώσι σε ύψος 6.300 μέτρων.

Την άλλη μέρα, μια ομάδα από έξι άνιχνευτές έμασε νά βρη τόν καλντέρο δρόμο προς την κορυφή, άνάμεσα από ραγ.

μεις και βάραθρα, και κινδυνεύοντας κάθε στιγμή από τις χιονοστιβάδες. Τελοςπώντων, καθορίσθηκε τόν προτιμώτερο δρομολόγιο και ξεκίνησαν άρκετές ομάδες όρειβάτων γιά την τελική προσπάθεια.

Μιά άπ' αυτές, τετραμελής, ύπηρζε ή πιο τυχερή ή ή πιο ίκανή. Άφου ύπερνίκησε άπάνταστες δυσκόλιες και σκαρφάλωσε σε πανύψηλους βράχους αγέδων κατακόρυφους και γλυστερούς, έφτασε σε μικρή άπόστασι άπ' την κορυφή. Τότε ό λοκλήρες άφες πάλευαν γιά ν' άναβούν τόν τελευταία μέτρα και να βρεθούν, εξαντλημένοι, πάνω σ' ένα μικρό όροπέδιο.

Ο πρσοθέτης Λιέν - Μάν σταμάτησε πιά. Τού ήταν άδύνατο νά προχωρήσει περσισότερο. Οι τρεις άλλοι τόν άρσαν μόνον τού και προχώρησαν άνω. Έκείνος πήρε τότε την ήρωική άπόφασι νά φυλάξη τόν λιγοστό όξυγόνο τού γι' αυτούς, γιά την έπιστροφή τους.

Σ' άπόστασι 45 μέτρων άπ' την κορυφή, οι τρεις σύντροφοι μέινανε πιά δίχως όξυγόνο. Δέ μπορούσαν ν' άναπνεύσουν, είχαν φοβερό πονοκέφαλο, κάθε βήμα τούς άπαιτούσε μια τεραστιά προσπάθεια. Κι' όμως προχώρησαν άκόμα... και νίκησαν!

Αυτή ήταν ή ιστορία που άφηγήθηκε ή κινεζική προπαγάνδα. Είχαν όμως άληθινή, ή ένα από τα μεγαλύτερα ψέμματα της ιστορίας;

Ο 'Ινδός Σέρπα Τένινγκ — που κατέκτησε τόν Έβερεστ από τόν νότιο δρόμο, μαζί με τόν Άγγλο Έντμουτ Χιλάρυ, τόν 1953, και είναι τώρα διευθυντής τού 'Ινδικού Όρειάτικου 'Ινστιτούτου — άρνειται νά παραδεχθεί πως τρεις έρασιτέχνες, δίχως εξάσκηση και πείρα, πέτυχαν εκεί που είχαν άποτύχει τόσο ειδικοί διεθνούς όλης.

Πιστεύει ότι οι Κινέζοι ίσχυρίζονται πως ανέβηκαν νύχτα στην κορυφή, γιά νά δικαιολογήσουν τόν ότι δεν έχουν νά παρουσιάσουν φωτογραφίες γιά άπόδειξι. Θέωρεί επίσης άδύνατο νά καναν αυτή την άναρριχσι χωρίς όξυγόνο.

Βεβαίως άκόμα ότι, την ήμερα εκείνη, έπικρατούσε στό βουνό μια φοβερή χιονοθύελλα, τέτοια που μια έξασκημένη άποστολή τού 'Ινστιτούτου άναγκάστηκε νά εγκαταλείψη μια προσπάθεια άναρριχσεως από τόν νότιο πτερά.

Αντίθετα, ό Γάλλος Χερζόγκ, ό άρχηγός της γαλλικής άποστολής που έφτασε τόν 1950 στην κορυφή Άνισαούργα (8.083 μέτρα), πιστεύει ότι ό Τένινγκ τά λέει όλ' αυτά από ζήλεια, γιάτί οι Κινέζοι πέτυχαν εκεί που άπέτυχε ή δική του άποστολή.

Αυτός παραδέχεται ότι οι λεπτομέρειες της άναρριχσεως είναι τέτοιες, ώστε νά δικαιολογήσουν πολλές άμφισβόλιες.

«Δέ θέλω όμως ν' άμφισβήτησώ τόν λόγο ενός αλπινιστή — προσθέτει. Άλλωστε, αν υπάρχη πραγματικά στην κορυφή ή άπόδειξι της επιτυχίας των Κινέζων, θά βρεθ ή μέρα».

«Όσο γιά την άναρριχσι χωρίς μάσκες όξυγόνο, δεν πρόκειται γιά άδεια. Οι Κινέζοι έφάρμοσαν την ίδια τακτική της έξοικειώσεως που μεταχειρισθήκαμε κι' έμεις στην Άντισαούργα, όπου δέ χρησιμοποιήσαμε όξυγόνο».

Τέλος, ό Άγγλος Έρικ Σίπτον — που έχει λάβει μέρος σε περισσότερες άποστολές στο Έβερεστ από κάθε άλλον, έκτός τού Τένινγκ — θεωρεί βάσιμα τα έπιχειρήματα τού Τένινγκ.

Κατά τή γνώμη τού, είναι φοβερά δύσκολη κι' έπικίνδυνη μια άναρριχσι τή νύχτα, ότ άσκοτεινά. (Μπορεί όμως ή αυτό τόν τρόπο νά δικαιολογήσ ή εύκολα ή έλπει φωτογραφιών — λέει. Πρέπει νά σημειώσ ή ότι οι Κινέζοι δεν έχουν παρουσιάσει ως την ώρα ούτε καν φωτογραφίες σαρμένες σε μικρότερη ύψη, π.χ. στα 8.400 μέτρα. Γιά τόν λόγο τού».

Προσθέτει ότι δεν έχει άκούσει ποτέ νάχουν οι Κινέζοι καλούς δρειβάτες, ούτε και νά επιβιβώνται σ' αυτό τόν σπόδο.

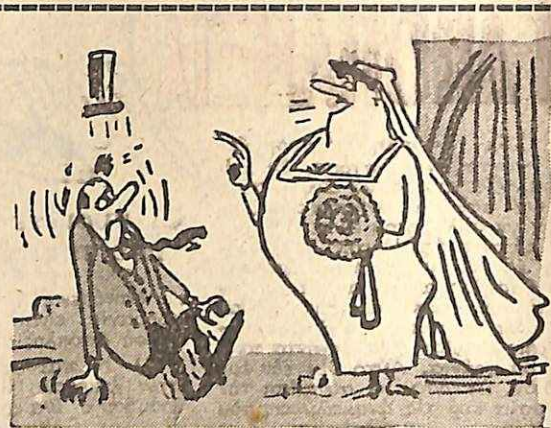
«Η ιστορία όπως μάς την έβαν, δέ μού φαίνεται γιά άληθινή — καταλήγει. Μοιάζει σά «καταγεωμενή» από άποσπάσματα περιγραφών άλλων άναρριχσεών».

Λένε λοιπόν άλήθεια ή ψέμματα οι Κινέζοι; Τό μέλλον θά τόν δείξη, έφσον πρέπει κάποτε νά βρεθούν ή κόκκινη σημαία, ή προτομή τού Μάο Τσέ - Τουνγκ και τόν χαρτί με τα ονόματά, που ίσχυρίζονται πως άφισαν στην ψηλότερη κορυφή τού κόσμου.

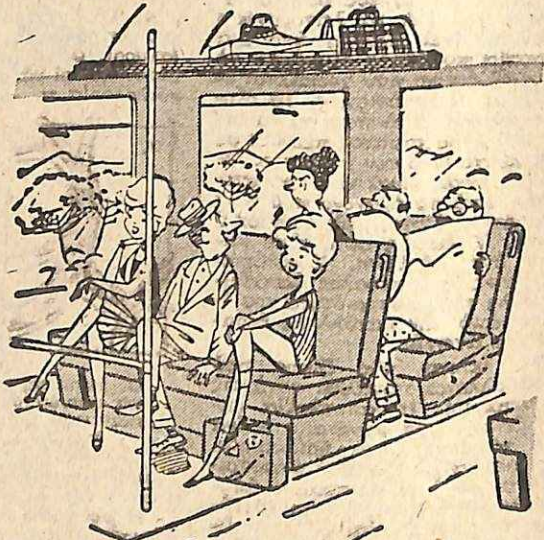
ΣΣ

ΑΠΟΖΗΝΙΣΕΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟ

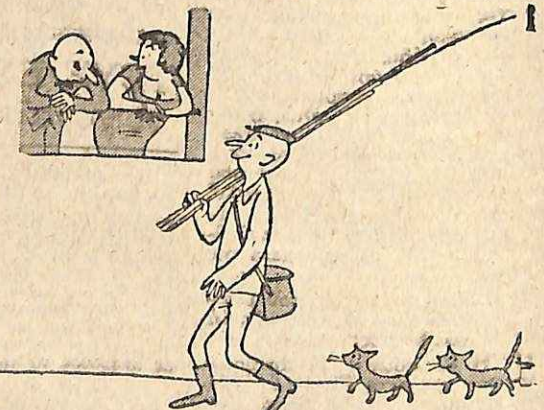
Κάποιος Ντένις Ντέλεα, στό Ντάνιμα-γούνη της 'Ιολανδίας, πέθανε στό γραφείο τού, πάνω στη δουλειά τού. Είχε εργασθή έπι 67 χρόνια γιά τόν έργο τού, 30 έρες στόν προϊστάμενό τού, σάν άποζημιώσι γιά όσες εργασίες άφες είχε χάσει, γιά διαφόρους λόγους.

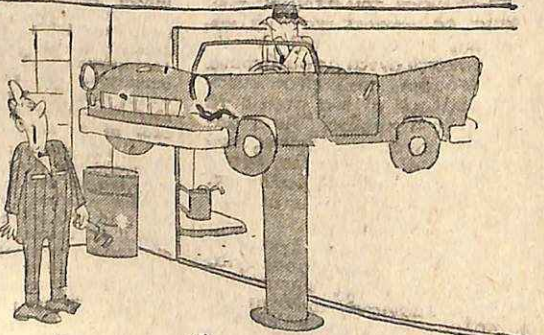
— Τώρα μπορώ νά σου άποκαλύψω, Άγανία μου, πως οι 500 χιλιάδες δολάρια, προίκα, ήταν, φυσικά, άστειό!

— Γιατί ν' άλλαξω θέσι, βρε γυναίκα;... Είμαι καλά βολεμένος εδώ!...

— Φαίνεται πως κάτι θά έπιασε σήμερα!

— Μα γι' αυτό, γιοστιανέ μου, σου είπα νά κατεβής άπ' τ' αυτοκίνητο!

Η γυναίκα ανάμεσα ΣΤΟ ΝΗΠΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΡΑ

Πού εφείλεται ή υπερβολική ευαισθησία της

Η ΓΥΝΑΙΚΑ είναι όμοια με τόν άντρα, μικρότερη άδελφή τού άντρα ή ένα δν άδίκημένο από τή φύσι; Γιατί ή γυναίκα ύπομένει εύκολότερα τόν πόνο, ενώ δεν άντέχει στους φυσικούς κόπους; Σε τι όφείλεται ή ευαισθησία της σε ώρισμένες ασθένειες ή τόν ότι δεν προσέδεται από άλλες; Γιατί τόν νευρικό της σύστημα είναι πιο άδύνατο; Γιατί έχει εύκολα τά δάκρυα και γιά τόν κλάμα την άνακουφίζει;... Νά ποιά είναι ή άπάντησι, πού δίνουν οι έπιστήμονες σ' όλες αυτές τις έρωτήσεις;

1) Γιατί ή γυναίκα δεν άντέχει στους φυσικούς κόπους.

Η γυναίκα δεν είναι φτιαγμένη γιά τούς μεγάλους φυσικούς κόπους. Τά καταφέρνει θαυμαστά στην έγκυμοσύνη και στόν τοκετό, αλλά δεν είναι σε θέση νά σηκώσει ένα μεγάλο βάρος στην πλάτη της ή νά αναπτύξη άξιολογισμένη μυική ένέργεια. Στά χωριά, οι περισσότερες γυναίκες παρουσιάζουν παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης και της λεκάνης. Οι άντρες, τούναντιον, μ' όλο πού εκτελούν βαρύτερες εργασίες, δεν παρουσιάζουν καμιά παραμόρφωσι.

2) Ποιά είναι τα πιο εύαισθητα όργανα τού γυναικειού σώματος;

Κατά πρώτο λόγο, τά όργανα της άναπαράγωγής. Καί κατά δεύτερο, τόν νευρικό σύστημα, τόσο τόν φυτικό, δηλαδή εκείνο που κυβερνά την έσωτερική ζωή τού οργανισμού μας (άναπνι, κυκλοφορία, πέψις, θρέψις κλπ.), όσον και εκείνο που μάς φέρνει σ' έπαφή με τόν έξωτερικό κόσμο (όρασι, άκοή, άφή, όμιλια κλπ.). Γιά τή γυναίκα, τά όργανα τού φύλου είναι μια όλάνοιχτη πόρτα, άπ' όπου διάφοροι παθόγονοί κόκκοι μπορούν νά εισχωρήσουν μέσα στόν οργανισμό της και νά προσβάλλουν βασικά όργανα, όπως είναι οι σάπινγγες και οι ωοθήκες ή και αυτό τόν περιτόναιο.

3) Γιατί τόν νευρικό σύστημα της γυναίκας είναι πιο άδύνατο από εκείνο τού άνδρα;

Οι έπιστήμονες έχουν διατυπώσει

ός σήμερα διάφορες θεωρίες, γιά νά εξηγήσουν αυτή τή διαφορά, που είναι άναμφισβήτητη. Σύμφωνα με άρισμένους Γάλλους έπιστήμονες, ή γυναίκα δεν είναι ότε άδισο, ότε διαφορετικό δν από τόν άντρα, αλλά πλάσμα ένδιάμεσο πού βρίσκεται ανάμεσα στό νήπιό και στόν άντρα. Κατά τή γνώμη αυτή, ή νευρική άδύναμία της γυναίκας όφείλεται στην ιδιαίτερη νευρο-ορμονική σύστασι τού οργανισμού της. Η γυναίκα κλαίει, προμάρει, τρέμει, κοκκινίζει, λιποθυμεί κλπ. σε άσυγκριτο μέγεθος άπό τόν άντρα. Άλλοι έπιστήμονες άποδίδουν στή τή νευρική ευαισθησία της γυναίκας στό ότι έπι χιλιετηρίδες και αιώνες ήταν ύποχρεωμένη νά καταστέλλη ή νά κρύβη τις συγκινήσεις της. Έτσι, τά νευρά της έσπασαν και γι' αυτό παρουσιάζει σήμερα έλαχιστή νευρική άντοχή. Τά άξισιμώτερο είναι ότι κι' οι ύπερμυοντέρες γυναίκες της έποχής μας, πού θέλουν νά παριστανόσιν τις δυναμικές, τά χάνουν μόλις βρεθούν μπροστά στό πιο άσηματό έμπόδιο και κλαίνε με την ίδια εύκολα όπως κι' οι άλλες, πού, τούλάχιστον, δεν κρύβουν την άδύναμία τους.

4) Ποιές ασθένειες προσβάλλουν περισσότερο τόν γυναικειό οργανισμό;

Όπως είπαμε, τά άναπαράγωγα όργανα της γυναίκας είναι έξαιρετικά εύαισθητα. Γι' αυτό, οι άσθένειες τών σαπινγγών, τών ωοθηκών, της μήτρας κλπ. είναι πολύ κών, της μήτρας κλπ. είναι πολύ συχνές. Έξαιρετική ευαισθησία παρουσιάζει επίσης ή γυναίκα στις φανεκές σιάνες ή τών φρονιμαθών γυναικών άσθενειών (οι φρονιμαθές γυναίκες ύπερτερούν κατά πολύ άπ' τούς άντρες).

Λόγω της μεγάλης ευαισθησίας τού νευροφυτικού συστήματος στή γυναίκα, είναι επίσης πολύ συχνές οι ασθένειες της καρδιάς, οι σπασμοί τών αιμοφόρων άγγείων, καθώς και οι γαστρικές και καρδιακές νευρώσεις.

Η γυναίκα, αντίθετα, προσβάλλεται σπανιότερα από γαστρικό έλκος και από έμφραγμα τού μυοκαρδίου. Οι άσθένειες αυτές, ως γνωστό, οι άσθενειες στους άντρες, είναι πολύ συχνές στους άντρες, γιά τόν λόγο ότι σ' αυτού έρχονται σε μεγαλύτερη έπαφή με τόν έξωτερικό κόσμο κι' άκόμη γιάτί έχουν την εύχρεσι νά ξεσπάσουν όσον άπ' εκείνο που μάς φέρνει σ' έπαφή με τόν έξωτερικό κόσμο. Η γυναίκα, τά όργανα τού φύλου είναι μια όλάνοιχτη πόρτα, άπ' όπου διάφοροι παθόγονοί κόκκοι μπορούν νά εισχωρήσουν μέσα στόν οργανισμό της και νά προσβάλλουν βασικά όργανα, όπως είναι οι σάπινγγες και οι ωοθήκες ή και αυτό τόν περιτόναιο.

5) Είναι άλήθεια ότι ή γυναίκα άντέχει στόν πόνο περισσότερο άπό τόν άντρα;

Οι έπιστήμονες έχουν καταστείλει μια κλίμακα τού πόνου από τόν μηδέν ως τόν δέκα. Νά, λοιπόν, σύμφωνα με τά άγεγόμενα πειράματα, ή διαβάθμισι τών διαφόρων πόνων:

Πόνος	Βαθμός
Πονόδοντας (δ μεγαλύτερος)	2½
Άρθρικοί πόνοι	4
Νευραλγίες (άνώτατο όρο)	6
Νόνοι από λίθους τών νεφρών	9
Τοκετός	10

Η γυναίκα άντέχει, λοιπόν, στους ισχυρότερους από τούς πόνους, πού είναι εκείνοι τού τοκετού. Η γυναίκα, έξ άλλου, όταν πονάει, φωνάζει. Αυτές οι φωνές την άνακουφίζουν.

6) Πώς άντιδρά ή γυναίκα στις διάφορες συγκινήσεις;

Η γυναίκα φοβάται πολύ εύκολα κι' ό φόβος την κάνει νά κινιριζή. Κοκκινίζει αντίθετα όταν θυμώνη. Οι συγκινήσεις, άκόμη κι' οι πιο μικρές, προκαλούν έπίσης ένα πύ μικρές, τρεμούλιασμα σε πολλές γυναίκες. Αυτό τόν τρεμούλιασμα συνοδεύεται πολλές φορές κι' από πλάσι της θερμότητας. Οι έξάψεις, στίς γυναίκες, πού είναι πολύ συχνές στίς γυναίκες, φανερώνουν μινική άστάθεια και μια κατάστασι άγνωσης, πού είναι συχνά άδικαιολόγητη.

Τράβα κορδέλλα

ΤΑ πάντα έν σοφία έποίησαν ό Κύριος. Έφτιαξε τις μουσουλίες γιά νά πρώμε μουσουλούς, τά πουλιά γιά νά κελαϊγάνε, τις σεληνόφωτες νύχτες γιά νά ρεμβάζουν οι ρομαντικοί, τις θάλασσες, τά ακρογιάλια, τούς έλέφαντες, τά ζουζούνια. Έφτιαξε και τή λιλίαν γιά νά τή βλέπω ενώ ό Τιμολέων και νά χάνω τόν φως μου. Γιατί συμβαίνει νά είμαι και κομμάτι δειλός κι' όσες φορές δοκίμασα νά τής έκφρασω τόν μεγάλο έρωτά μου, ή γλώσσα μου υπερεδυνάταν.

Κοκκινίζα κι' έχανα τόν εισμό τών σκέψεών μου. Όσοσο πήρα τελικώς την άπόφασι νά τής μιλήσω, κι' ένα βουδύ που την συνύδνα στό στίτη της, πίεσα τόν εαυτό μου και άρχισα:

— Δεοποιή Άλιαν, τής λέω, έλπιζω... έλπιζω... θέλω νά πώ δηλαδή... (Έδώ σταμάτησα. Ή σκέψι μου είχε θολώσει λές κι' ένα σφουγγάρι είχε σβύσει από τόν μυαλό μου όσα είχα σχεδιάσει νά τής πώ).

— Λοιπόν τί λέγαμε; με ρώτησε εκείνη.

— Λέγαμε... έηλαδή (Σύνεθε, βρε όονιο! είπα στόν εαυτό μου). Θέλω νά πώ δηλαδή ότι... οα... άναπώ! (έπι τέλους τόν είπα!)

Κι' άφου έκανα την άρχή συνέχισα άκαθάρτος:

— Σας λατρεύω δεοποιή. Είμαι ένας τρελλός έρωτευμένος!

— Τό είχα καταλάβει! μου άπάντησε ή Άλιαν χαμογελαστή.

— Ποιό; Ότι είμαι τρελλός;

— Όχι, ότι είστε έρωτευμένος μαζί μου!

— Ότε, λοιπόν, μπορώ νά έλπιζω... φωνάζει χαρούμενος.

— Μη βιάζεσαι, με διέκοψε. Σέ βουαι τόν αίσθητά σου, άλλα δυαδικώς ή καρδιά μου άνηκει σε άλλον.

Πάντως...

— Σε πονόν; ρώτησα με σδυμένη φωνή.

— Στό φρατζέσκο...

— Δεν είναι δυνατόν! είπα έκπληκτος. Άν είχατε θεομό μετό φρατζέσκο, θά τόν είχα καταλάβει...

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

— Και τί είσαι ένγ κύριε Τιμολέων; μου άπάντησε εκείνη, φίλ λανθωπικό 'Ιδρυμα: "Ας αυτό κτονήσ..."

— Μα δεν έχεις καρδιά;

— Ένώ δεν έχω καρδιά, μου λέει και τή λοιπόν νά βουρκώνη. Ρώτησε τόν Γιακουμή νά σοβ πιά έν έχω καρδιά! Άλλά ό Γιακουμή δεν έκτιμώ αίσθητά, άλλα πούκτες!

— Ότε... σάν νά λέμε, είσαι τοιμημένη με τόν Γιακουμή;

— Δεν τόν ήξερες; Έ, μάθε τόν,...

— Δε λυπάσαι τόν νιάτα τού; τής λέω. Κοστίζει κινίνο γιά ν' αυτό τοκτονήσ. Σε ίκετεύω, Σόνια, δειξε κατανόησι...

λοιπόν! "Αν δεν πάρω το Γιακουμή, θα κλειστώ σε μοναστήρι!... Άλλο και τούτο!... Έγω οδύνη για τη Σόνια, που τσουρουφλίζεται για το φρατζέσκο, ο οποίος κλέβεται για τη Σόνια, η οποία πεθαίνει για το Γιακουμή και ετοιμάζεται να μη σε μοναστήρι για χάρη του.

Τρέχω και βρίσκω το Γιακουμή. Λυπούμαι του λέω, αλλά δεν είσαι παρά ένας κοινός προκοθής!

—Με άδικεις! μου απαντάει. 'Η προίκα έπαψε πια να μ' ενδιαφέρει!

—Να μου ζήσης Γιακουμή! φωνάζω ενθουσιασμένος βλέποντας την αποστολή μου να βαίνει σε αίσιο τέλος.

—Τι αξία έχει η προίκα, Τιμολέων, συνεχίζει ο Γιακουμής, μπροστά στα γαλανά ματάκια της Βέττας μου.

—Της Βέττας σου; λέω με απογοήτευση. Και η Σόνια;

—Ποιά Σόνια; Δεν είναι ο τύπος μου η Σόνια! Ένν ή Βέττα..

—Αχ, η Βέττα!... Και αφήνει δυο στεναγμούς.

—Και γιατί αναστενάζεις; ρωτάω.

—Όποτε τον βλέπω να γονατίζει μπροστά μου.

—'Αδελφέ μου, Τιμολέων με σώνει! μου λέει με παραγγιό. Δεν έχω το θάρρος να μιλήσω στη Βέττα για το σάβανο μου. Πήγαυε να της μιλήσης εσύ! Σώσε με Τιμολέων! Την άναψα..

Τι να κάνω; Είναι και πονόφυκος. 'Επειτα είναι κι' εγώ εργατευμένος και νοιώθω τον πόνο του άλλου.

—Θα πάω! του λέω. Και δεν χάνω καιρό. Τραβώ και βρίσκω τη Βέττα.

—Σου φέρνω μια ευχάριστη είδηση! της λέω. Ένας φίλος σε συμπαθεί ιδιαίτερα κι' ελπίζω ότι κι' εσύ τον συμπαθείς. Μάν, τέψε!

—Ο Μελέτης! φωνάζει ενθουσιασμένη.

—Γιατί ο Μελέτης;

—Γιατί αυτός είναι το κρυφό μου άμωρε, κύριε Τιμολέων! Αυτός και κανείς άλλος. 'Αχ, τας αν δεν με πρόσεξε ως τώρα.

—Μα εγώ σου μιλούσα για το Γιακουμή... της έξηνα.

—Αι τον κρυό... έκανε η Βέττα μ' ένα μορμασμό που μου έδωσε να καταλάβω πως η αποστολή μου είχε λήξει με άποτυχία.

—Αναχωρώ. Τι να πω τώρα στο Γιακουμή; Πάνω στην ώρα να τος ο Μελέτης!

—Τα συχαρητήρια μου! του λέω. Έκανες δάνα! 'Η Βέττα είναι εξαίσιος πλάσμα!

—Μα με δουλεύεις, μπωρε Τιμολέων; Κάνεις πως δεν ξέρεις; Μπροστά στη Κούλα, δε βάζω εγώ χίλιες Βέττες. Άλλα μόλις πάω να της κάνω κουθένα της Κούλας, μου τα στρίβει. Κατάλαβε;

—Πως δεν κατάλαβα. Έγω άνα, πω τη Λίλιαν έκεινη το φρατζέσκο, αυτός τη Σόνια, έκεινη το Γιακουμή, έκεινος τη Βέττα, έκεινη το Μελέτη κι' ο Μελέτης είν' έρωτοκτυπημένος με την Κούλα, Για να δούμε τι λέει κι' η Κούλα.

—Δεοποιός Κούλα, της λέω, ο Μελέτης σας λατρεύει. Κι' είναι και εξαίρετο παιδί.

—'Αν είναι καλός ή κακός λίγο μ' ενδιαφέρει! Ένν έχω οιζει την άναψη μου άλλου, δυο στυχός...

—Γιατί δυστυχώς;

—Γιατί έκεινος που άναψα δεν μπόρεσε άκόμα να νοιώση πόσο τον λατρεύω...

Και την παίρνει το κλάμα. Συγκινούμαι.

—Ποιος είναι αυτός ο ήλιος της κάνω, που άφινει ένα τέτοιο θησαυρό σαν κι' εσάς; Ποιό είναι αυτό το κοθύνη;

—Εσείς! μου λέει κοφτά και άναλύεται σε λυγμούς.

—Έγώ;

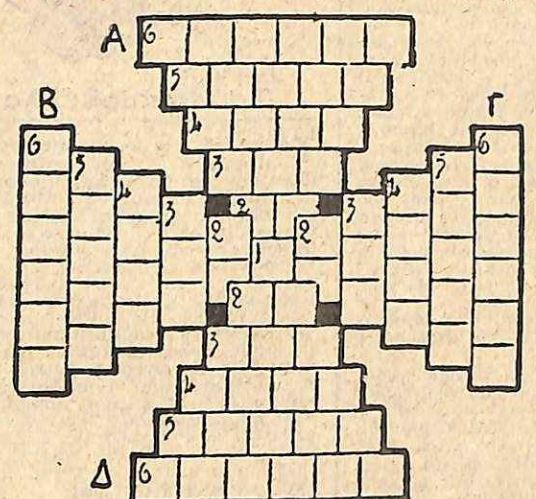
—Ναι! 'Εσείς! μου ξαναλέει και πέφτει στην άγκαλιά μου.

—Αλλά εγώ όπως σας είπα άναψα τη Λίλιαν, που λατρεύει το φρατζέσκο, ο οποίος σθύνει για τη Σόνια, η οποία σπαταράει για το Γιακουμή και τράβα κορδέλλα γιατί δε βρίσκεis άκρη μ' αυτό το μωχομάγκα τον "Ερωταί!...

Για μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Στο κεντρικό τετραγωνίδιο του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε ένα φωνήεν και άκολουθώντας τα συμπληρώσετε προς τις τέσσερες κατευθύνσεις: Α, Β, Γ και Δ, με λέξεις, των οποίων σας δίνωμε πιο κάτω τις σημα-

σιες. Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Α»

- 1) "Αρθρο.
- 3) Γένος, καταγωγή.
- 4) "Ερπετό.
- 5) Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 6) "Ελλειψς μορφώσεως.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Β»

- 2) Νότα.
- 3) Μοναδική.
- 4) "Η μητέρα του "Ερμού.
- 5) "Υπερβολική αγάπη για κάτι.
- 6) "Έχει πολύ νόστιμο κρέας.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Γ»

- 2) "Ανθη.
- 3) Κατάφασις.
- 4) Πολύ.
- 5) Νομίσματα μικρής αξίας.
- 6) Το θηλυκό άγριου ζώου.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Δ»

- 2) Νότα.
- 3) Ναυτικό παράγγελμα.
- 4) Βιθλικό βουνό.
- 5) "Εθνικός ευεργέτης.
- 6) Το αντίθετο της άφθονίας.

Ηλικίες

Σ' ένα σπίτι, οι αντιπρόσωποι τριών γενιών, ο παππούς, ο πατέρας και ο γιός, έχουν και οι τρεις μαζί συνολική ηλικία, που άνέχεται σε 110 χρόνια ζωής.

Δεδομένου, ότι ο πατέρας είναι κατά 25 χρόνια μεγαλύτερος από το γιό, και ο παππούς πάλι, κατά 33 χρόνια μεγαλύτερος από το δικό του γιό, μήπως μπορείτε να βρήτε ποιά είναι η ηλικία του καθενός;

Οι βόλαι

Ο "Ανδρέας, ο Βασίλης κι' ο Γιώργος, παίζουν βόλους κι' έχουν αντίστοιχως 8, 5 και 29 βόλους. Στο τέλος όμως του παιχνιδιού ο Βασίλης έχει άκριβως το τριπλάσιο άριθμό των βόλων που έχει ο "Ανδρέας. Ο δε Γιώργος έχει τώρα τον τριπλάσιο άριθμό των βόλων, που κέρδισε ο "Ανδρέας.

Πόσους βόλους έχασε η κέρδισε ο κάθε παίκτης;

Η άτμωσηχανή

Μία άτμωσηχανή καταναλίσκει σε κάθε χιλιόμετρο τα 1)60 του νερού, που περιέχει το καζάνι της, όταν είναι πλήρες.

Η άτμωσηχανή αυτή ξεκινά από ένα ενδιάμεσο σταθμό Α, με το καζάνι της γεμάτο κατά τα 3)5. Στον έπόμενο σταθμό Β, ο μηχανοδηγός διαπιστώνει πως το νερό κατέθηκε στα 2)15 της όλικής χωρητικότη-

ΚΙΝΗΜΑΤΩΓΡΑΦΩΝ

τος. Πόσα χιλιόμετρα άπέχει ο σταθμός Α από το σταθμό Β;

Η οικοδομή

Για να χτίσει μια μικρή βίλλιστα στην έξοχή ο κ. "Ανδρέας προλαμβάνει 14 εργάτες. Οι εργάτες αυτοί εργάζονται 10 ώρες την ημέρα κι' ύστερα από 12 μέρες έχουν άποπερατώσει άκριβως το ένα τέταρτο της όλης εργασίας.

Τη 13η μέρα, δυο εργάτες άρρωσταίνουν και παρυσιάζονται έτσι μόνο 12, για να συνεχίσουν την οικοδομή. Οι 12 αυτοί χτίστες άποφασίζουν να εργαστούν 14 ώρες την ημέρα, για να έπισπεύσουν την άποπεράτωσή της. Πόσες μέρες θα εργαστούν οι 12 εργάτες για να άποτελειώσουν τη μικρή βίλλα;

Κινηματογραφικό παιχνίδι

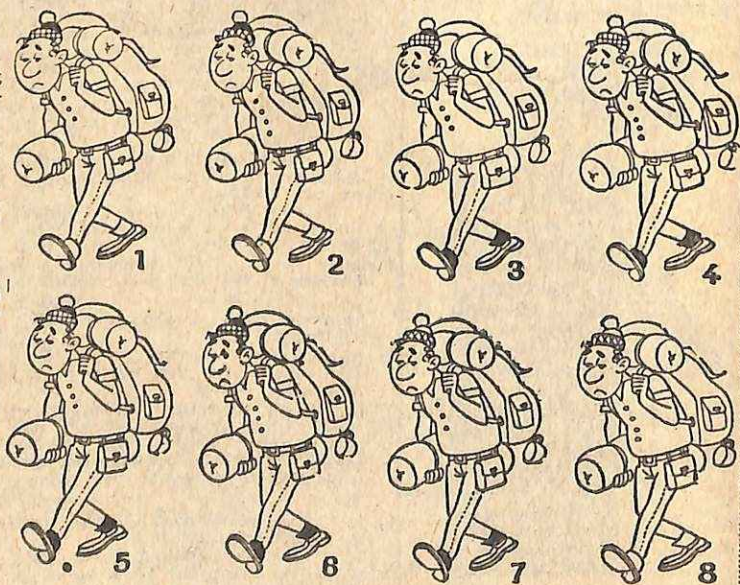
Σας δίνωμε κατωτέρω το σκηνοθέτη και τους τρεις βασικούς πρωταγωνιστές δέκα μεγάλων φιλμ της τελευταίας πενταετίας. "Αν είσατε φίλος του κινηματογράφου, δεν πρέπει να δυσκολευτήτε να βρήτε τον τίτλο του έργου, τον οποίο και σας ζητούμε:

- 1) Σκηνοθέτης: "Ηλία Καζάν. Πρωταγωνιστάι: Βίβιαν Λή, Μάρλον Μπράντο, Κίμ Χάντερ.
- 2) Σκηνοθέτης: Τσαρλς Βίντορ. Πρωταγωνιστάι: Τζένιφερ Τζόνς, Ρόκ Χάτσον, Βιτόριο ντε Σίκα.
- 3) Σκηνοθέτης: "Εντουαρντ Ντιμτρίκ. Πρωταγωνιστάι: Μάρλον Μπράντο, Μοντγκόμερυ Κλίφτ, Ντίν Μάστιν.
- 4) Σκηνοθέτης: Ζάν Ρενουάρ. Πρωταγωνιστάι: "Ινγκριντ Μπέργκμαν, Ζάν Μαρράι, Μέλ Φερρέρ.
- 5) Σκηνοθέτης: Ντέιβιν Λήν. Πρωταγωνιστάι: "Άλεκ Γκίνες, Ούλλιαμ Χόλντεν, Τζακ Χάκινς.
- 6) Σκηνοθέτης: Στάνλεϋ Κράμερ. Πρωταγωνιστάι: Κάρυ Γκράντ, Σοφία Λόρεν, Φράνκ Σινάτρα.
- 7) Σκηνοθέτης: Βίκτωρ Φλέμινγκ. Πρωταγωνιστάι: Βίβιαν Λή, Κλάρκ Γκέμπλ, "Ο. Λίβια ντε Χάβιλλαντ.
- 8) Σκηνοθέτης: Γιάν Νευκουέσκο. Πρωταγωνιστάι: Ροσσάνο Μπράτσι, Τζόαν Φονταίν, Κριστίν Καρέρ.
- 9) Σκηνοθέτης: Ροζέ Βαντίμ. Πρωταγωνιστάι: Μπριζίτ Μπαρντό, Κούρτ Γιούγκενς, Ζάν-Λουί Τρεντινιάν.
- 10) Σκηνοθέτης: Τσαρλς Βίντορ. Πρωταγωνιστάι: Ντάνυ Καίη, Ζιζι Ζανμαίρ, Φάρλεϋ Γκρέντντζερ.

Στοιχειογράφος

"Εάν νήσου άποβάλης, λύτα μου, την κεφαλή, σε μικρό την μεταβάλλεις σιδεράκι με αίχμη.

Οι δυο όμοιοι έκδρομείς

Οι όκτώ αυτοί έκδρομείς φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιοι. Κι' όμως μόνο δυο από τους όκτώ είναι καθ' όλα όμοιοι μέχρι και την παραμικρότερη λεπτομέρεια. Έχουν όληαη το ίδιο άκριβώς ντύσιμο και έξοπλισμό. Ποιοι είναι; Μη βιαστήτε ν' άπαντήσετε γιατί υπάρχουν μικρολεπτομέρειες, που άποβλέπουν στο να σας παγιδέψουν.

Πρέπει πάντως, αν θέλετε να όπερηνανέωσατε για την παρατηρητικότητα σας, να βρήτε τη σωστή λύσι μεσα σε ένάμισο λεπτό το πολύ.

Οι λύσεις στη σελ. 70

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

κάθε χρόνο

μεγαλύτερα κέρδη

ΔΥΟ ΣΠΙΤΙΑ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

και 100.000 ΜΕΤΡΗΤΑ!

ΑΥΤΑ ΟΛΑ

θα τα κερδίση ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΣ

ο ΠΡΩΤΟΣ τών 8 πρώτων προνομιούχων Σειρών

Οι κάτοχοι Λαχείων τών 8 πρώτων προνομιούχων σειρών

είναι οι τυχεροί τών τυχερών, διότι διεκδικούν:

1ον Το Μέγα είδικόν κέρδος:

2 Σπίτια, 1 Κατάστημα, 1 Αυτοκίνητο και 100.000 μετρητά

2ον Τα είδικά κέρδη όλων τών Σειρών: Σπίτια, Αυτοκίνητα και Μετρητά.

3ον Τα κέρδη της Γενικής κληρώσεως που θα προκαλέσουν έφέτος κατάπληξιν.

Δηλαδή: Μετέχουν με το Λαχείον τους

είς τρεις κληρώσεις και διεκδικούν τα κέρδη και τών τριών.

ΜΕ ΕΝΑ ΛΑΧΕΙΟ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΣΕΙΡΑΝ

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΤΕ

ΤΑΣ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑΣ ΚΕΡΔΟΥΣ

—Μαυζέλ, 'Οκταβί, της είπε ένα βράδυ, δε μπορείτε να φαντασθείτε πόσο καλό μου κάνει η παρουσία σας!

προσώρουσαν και τόν υποχρέωσαν να καθίσει μαζί τους.

Ήταν άρνά. 'Η 'Οκταβί νύσταζε, άλλ' η παρουσία των δυο άγνωστων δεν την άφηνε να πάει για ύπνο.

Προσπάθησε ν' αρπάξει έστω και μία λέξη από την κουβέντα τους. Μιλούσαν όμως πολύ σιγά και σε μία γλώσσα που δεν την ήξερε ή κοπέλλια.

Στο τέλος ο Δημήτρης — που φαινόταν σαν να τάχη γαμμένα — δέχτηκε ν' ακολουθήσει τους δυο κυρίους.

Περνώντας δίπλα της, της έστειλε κρυφά ένα φιλί, με συγκίνηση.

Την άλλη μέρα, βασίλευε μία τρομερή ανησυχία στο μικρό ρεστωράν. 'Ο 'Ιδιοκρίτης κι' η άνηψιά του δεν έδρανε τί να υποθέσουνε... 'Ο Δημήτρης, ο τόσο ταχτικός πάντα, δεν είχε φανη ακόμα.

— Σίγουρα, θα του συνέβη κάποιο δυστύχημα! έλεγε η 'Οκταβί. Θεέ μου! Ποιοι νάταν οι δυο κύριοι, που έφυγε μαζί τους χτες το βράδυ;

— Να πάει η όρνη! μουρμουρίζει ο 'Ιδιοκρίτης. Δεν είχε βέβαια, πείρα στη δουλειά του, μα ήταν τίμιος! Πού στο διάβολο νάναι;

Μονάχα ο μαίτο-ντ' ότλ δεν άνοιγε το στόμα του. Χαμυγλούσε μόνο μυστηριώδως, σαν άνθρωπος που ήξερε πολλά, αλλά δεν του επιτρεπότανε να μιλήσει.

Ο άγνωστος πελάτης

ΣΤΟ φτωχικό εκείνο ρεστωράν, πάνω στο λοφίσκο της 'Αγίας Γενεθίβης, μπορούσε κανείς να βρει κάθε είδους πελάτες. Τούρκοι, Βούλγαροι, Γιαπωνέζοι, Αιγύπτιοι, όλες οι φυλές του κόσμου αντιπροσωπεύονταν εκεί. Με πολύ λίγα λεφτά, έτρωγε κανείς κι' έλεγε μία «καλήμέρα» στην 'Οκταβί, την άνηψιά του 'Ιδιοκρίτη, που καθόταν στο τσιμείο κι' άπαντούσε πάντα μ' ένα χαριτωμένο γαυγόλο.

Πόσοι φτωχοί φοιτητές δε νόστασαν την πείνα τους, χάρις στην καλή καρδιά της 'Οκταβί!

Μία άπ' τις πολλές τέτοιες περιπτώσεις ήταν κι' ένας υπλό νένου με μαύρα μάτια, που άπ' την πρώτη στιγμή είχε κινήσει τη συμπάθεια της κοπέλλιας. Είχε ύψος ευγενικό, έναν άερα, που τον έκανε να ξεχωρίζει άπ' τους άλλους. 'Η 'Οκταβί τότε προσέει, Προπάντων όμως παράβη την προσοχή της ή άπέραντη νοσταλγία, που ύπηρεσε στη ματιά του.

Ο κ. Δημήτρης — αυτό τ' όνομα είχε δώσει στο τσιμείο, ένα βράδυ — έμπαινε πάντα μονάχος στο ρεστωράν. Δε μιλούσε με κανένα. Μία ρυτίδα στο φαρδύ μέτωπό του έδειχνε πως, άν κι' ήταν πολύ νέος ακόμα, ή μοίρα τον είχε γυμνήσει σκληρά.

Όσο ή γοάι της 'Οκταβί δεν τον είχε άφίσει άσυγκίνητο. 'Η 'Οκταβί δεν παρήλειπε να του στέλνει ένα γαυγόλο, κάθε φορά που τον έβλεπε να μπαίνει. Κι' ή συμπάθεια που τούδειχνε ήμείωνε κάπως το περήφανο, αλλά και λυπημένο ύφος του.

Σιγά-σιγά, ο νέος πήρε θάρρος κι' άρχισε να κουβεντιάζει φιλικά μαζί της.

—Μαυζέλ, 'Οκταβί, της είπε ένα βράδυ, δε μπορείτε να φαντασθείτε πόσο καλό μου κάνει ή παρουσία σας! 'Αν έξερατε πόσο έχω υποφέρει... Μά, χάρις σε σας, άρχίζω νάχω πάλι έμπιστοσύνη στη ζωή. 'Εχω την έντύπωση πως δεν είμαι πιά όλομόνος, πως κάποιος ένδιαφέρεται γιά μένα.

Η κοπέλλια έπιασε τó χέρι που της έδινε και τ'όφειδε τρυφερά.

Άργότερα ο νέος της έξήγησε ήσυχα πως τον είχαν έξορίσει άπ' την πατρίδα του, τη Μικροασία. Έπειτα άπ' μία επανάσταση στην όποία είχαν κρεοσυνηθεί οι γονείς του. Της διηγήθηκε πως ο 'Ιδιος κατάφερε να σωθή φεύγοντας. Καί της έμπιστευτηκε στο τέλος πως ζούσε τώρα φτωχικά, πουλώντας λίγα-λίγα

κάτι κοσμήματα της υπέρας του που τάχε περσιώσει με κίνδυνο της ζωής του.

—Τό καινέιο τό παλληκάρι! έλεγε σε λίγο ή 'Οκταβί στο θεό της. Φαίνεται κι' άπό μακριά ή ευγενική καταγωγή του.

Η οικειότης των δυο νέων μεγάλωνε μέρα με τη μέρα. 'Η μελαγχολία του Δημήτρη έφευγε, μόλις άντικείμε τη ματιά της 'Οκταβί. Κι' ένα βράδυ που είχε μείνει τελευταίος στο ρεστωράν, μονάχος μαζί της, τά γείλη τους ένώθηκαν φυσικά, δίχως την παραμικρή άτολμία, σαν νάναι κάτι που έπρεπε νάχε γίνει άπό καιρό...

Ο Δημήτρης έχασσε σχεδόν τό θλιβερό παρελθόν κι' άόχισε να θιάνη μαζί της σκέδια γιά τό μέλλον. 'Ενοιώθαν κι' οι δυο τους την άνάγκη νάναι αίσιόδοχοι. 'Η δού που ή κακή μοίρα δεν είχε πάψει να κυνηγάει τον άτυχο φοιτητή...

Οι οικονομίες του τελείωσαν κάποτε. Μά αυτός, άπό προσπάθεια της έκουσε την τραγική, την άπειστητική του κατάστασι. 'Αλλοίμονο όμως! 'Η καρδιά δε γελιέται εύκολα. 'Η κοπέλλια μάντεψε τη στενοχώρια του και θέλησε να τον βοηθήσει. 'Εκείνος άνήγηκε τη βοήθειά της, αλλά προσφέρθηκε να κάνει τό γκαρσόνι στο ρεστωράν, ώσπου νάρθουν καλλίτερες μέρες.

Πόσες ταπεινώσεις δε μάς κάνει να υπομένουμε ο έρωτας!... 'Ενα γαυγόλο, μία λέξη της 'Οκταβί έφτανε πάντα γιά να παρηγορήσει τον άτυχο νέο.

Γιατί ο Δημήτρης δεν ύπόφερε μονάχα γιά την κατάσταση του — άν κι' ή νέα τόν θεώρωνε πως ή δουλειά δεν έχει ήττη — αλλά και δεχότανε τους σακασιμούς του μαίτο-ντ' ότλ.

Ο άνθρωπος αυτός είχε ένα φίλο, καμαριέρο στην πρεσβεία της Μικροασίας, και τόν συναυτίζονε κάθε Κυριακή. 'Ενα βράδυ γυρίζοντας άπ' την πρεσβεία, ήταν σκεπτικός, άσημμένος. 'Οχι μόνο δε μιλούσε ελαφρικά στο Δημήτρη, αλλά και τόν κτύπαε όλοένα με περιέργεια, με έκπληξη, σαν να τόν έβλεπε γιά πρώτη φορά.

Τ' άλλο βράδυ, δυο κομψοί κύριοι παρουσιάστηκαν στο ρεστωράν και ζήτησαν να μιλήσουν στο νέο γκαρσόνι. 'Όταν ο Δημήτρης τούς πλησίασε και τούς είδε, έκανε μία άπότομη κίνησι γιά να τούς άποφύγει. Μά εκείνοι

—Μη στενοχωριόστε, έλεγε ήσυχα.

—Θέέ μου, άν έξερατε τίποτα, πείτε το! τόν έκέτωε ή κοπέλλια.

—'Αν μπορούσα να μιλήσω!... Δε μπορώ όμως... 'Εχω άδικο...!

Όταν βράδυσαε, ή 'Οκταβί πήρε ένα σημείωμα του Δημήτρη. Λίγες λέξεις διαστικτά γραμμένες. Τό διάβασε και τό ξεαναδιάβασε, δακρυσιμένη:

«Μη με κατακρίνετε, 'Οκταβί. Σας αγαπώ κι' ο Θεός φέρε άν ήθελα να ένδώσω ή ζωή μου με τη δική σας. Γεγονότα όμως άπαρασδόκητα μ' άναγκάζουν να έγκαταλείνω τό Παρίσι και να γυρίσω στην πατρίδα μου. Προσπαθήστε να με ξεχάσετε. 'Οκταβί, αγαπημένη μου. 'Εγώ δε θα ξεχάσω ποτέ την όμορφιά σας και τη γοστή σας καρδιά».

★

Πέρασε ένας δακλνπρος γόνος 'Η κοπέλλια έχασσε, παρηγορήθηκε και παντρεύτηκε με τό μαίτο-ντ' ότλ.

Μία Κυριακή, τ' άντόγυνο είχε βγύ περίπατο.

Τό Παρίσι ύποδεχόταν θριαμβευτικά τό νεαρό βασιλιά της Μικροασίας, που είχε άνέβει στο θρόνο πριν άπό ένα χρόνο.

Καθώς περνούσε ή επίθλητική πομπή ή 'Οκταβία έβγαλε ξαφνικά μία φωνή κι' έγειρε μισολιθμην στην άγκαλιά του άντρα της.

—Θέέ μου! φώναξε, μόλις συνήλθε. Τόν γνώρισα!... Ήταν αυτός!... ο Δημήτρης!

—'Ακριδός. Καί χάρις σε μένα βρήκανε τό ίχνι του οί άπεσταλμένοι της χώρας του. 'Όταν ο φίλος μου στην προσεδία μούδειξε τη φωτογραφία του πρίγκιπα που είχε διασωθή άπ' την επανάστασι και που τόν άναζητούσαν οι βασιλόδοροι γιά να κάνουν την άντεπαύστασή τους, άναγνώρισα άμέσως τό Δημήτρη...

Άρνά τό βράδυ, όταν ή 'Οκταβί γύρισε σπίτι, της δώσανε ένα πακετάκι που είχε άφίσει κάποιος κομψός κύριος γι' αυτήν. Τ' άνοίξε και βρήκε μέσα ένα θαυμάσιο κόσμημα: ή βαρύτιμη πετράδια, μαζί μ' ένα λιγδολογο σημείωμα:

«Ένθύμιο ένός βασιλιά, που γνώρισε τη με γαλήνιση εύτυχία του στην έξορίαν».

Z. ΝΤΟΡΣΕΝ

Τό αμείτονο του ΜΠΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζέφ συνεταιρίζεται με τό φίλο του μηχανικό Τζάκ. 'Οσο-μπορν κι' άνοίγουν μαζί ένα τεχνικό γραφείο. Τά πρώτα χρόνια συναντούν μεγάλες δυσκολίες, σιγά-σιγά όμως αρχίζουν ν' άποκτούν πελατεία. 'Υστερα ο Τζέφ παντρεύεται με μία περίφημη κοπέλλα, τη Σαρίτα, όμορφη, καλή και μορφωμένη. Γνωρίζεται επίσης με τό δήμαρχο του τόπου, τό Χάρρυ Μάτισον, και με την ύποπτη όντα, που άναλαμβάνει ένα μεγάλο τεχνικό έργο: μία γέφυρα που θ' άφισπ σεβάστα κέρδη. 'Αναγκάζεται όμως τότε να παρουνισατή στην τηλεόρασι, γιά να δώσει στον κόσμο πληροφορίες γιά τήν έκτέλεσι του έργου. 'Επειτα, μαζί με όλα τά στοιχεία του, σ' ένα μεγάλο περιοδικό, 'Ο 'Ιδιος θέλει να τ' άποφύγει, γιά να μη τόν άναγνωρίσει κανείς άπ' τούς παληούς του γνωστούς στο Λος Άντζελες, αλλά δεν τό κα-ταρθώνει. Κι' ό φόβος του έπαλθεύουν: Βρίσκει έτσι τά ίχνη του ή Ρίμα και τού δίνει ραντεβού σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο. 'Εκει καταγράφει γυναίκα της εκάτης ύποστάθμης. Είναι δε άποφασισμένη να έκδιση τό Τζέφ. Τού ζητάει λοιπόν την ταίνια του μαγνητοφώνου, με τό τραγούδι της, κι' όταν εκείνος της δίνει, νει πως τήν έχει πετάξει πρό πολλού, τού άπαιτεί να της τήν πληρώσει.

—Δε θα σου πληρώσω τίποτα, δήλωσα κοφτά. 'Αποτέλιανε τό ούσκι της και ξεαναγίμισε τό πο-τήρι.

—'Όστε, λοιπόν, παντρεύτηκες... έπτε. Περίεργο! Νόμιζα πως δε σ' ένδιόφερεαν οι γυναίκες.

—'Ας τ' άφίσουμε αυτά, Ρίμα. Μη χάνουμε την ώρα μας με άσκοπες συζητήσεις. 'Εσύ κι' εγώ άνήκουμε σε δυο διαφορετικούς κόσμους. 'Εσύ άφες να χολή ή εύκαιρία που σου παρουσιάστηκε. 'Εγώ άρπαξα τη δική μου. Πέρασε τό χέρι της κάτω άπ' τό βρώμικο σεμζιέ της, γιά να έσση τά πλευρά της. 'Η κίνησι της αυτή μου ξεάφανε άπότομα δυσάρεστες άναμνήσεις άπ' τό περασμένο...

—Έξέρι ή γυναίκα σου πως δολοφόνησε έναν άνθρωπο; με ρήτησε ξαφνικά ή Ρίμα, κτυπάζοντάς με στά μάτια.

—Δε δολοφόνησα κανένα, άπάντησα, σταθερά. Καί σε παρακαλώ να μην άνακατέψεις τη γυναίκα μου σ' όλ' αυτά.

—Καλά, καλά! 'Αφού είσαι σίγουρος πως δεν έκανες αυτό τό φόν, δε θάχης αντίρρηση να πάω να πώ στην άστυνομία που μπορεί να σε βρει!

—'Ακουσε, Ρίμα. Έξέρις καλά, όπας κι' εγώ, ότι έσύ σκότωσες τό φύλακα. Κανείς δε θα σε πιστέψει σήμερα, άν σε διαφεύω. 'Αφισέ με ήσυχο λοιπόν!

—Όταν είδα στο «Λάιφ» τη φωτογραφία σου, μέσα σ' αυτό τό ωραίο γραφείο, δυσκολεύτηκα στην αρχή να πιστέψω πως είχα τέτοια τύχη! Κατάφερα ώστόσο να φτάσω εδώ εγκαίρως, γιά να παρακολουθήσω την εμφάνισι σου στην τηλεόρασι...

—'Όστε θα κερδίσεις τώρα 60 χιλιάδες δολάρια; Φίνα! Πόσα θα μου δώσεις άπ' αυτά;

—Ούτε πεντάρα. 'Εξηγήθηκαμε, νομίζω.

—Έκασε στά γέλια.

—Κι' όμως θα πληρώσης! φώναξε, χωρίς να ύπάρχη εδώ στραφή έδωθε αυτό τό τόξο!

(Του Αρχιέσκου)

ναζε. Μου χρωστάς μία άποζημίωσι, άφού έχασες εκείνη την ταίνια. Λογαριάζω πως άξίζει 60 χιλιάδες δολάρια... 'Ισως και πίο πολλά!

—'Ακουσε τί σου είπα, Ρίμα; 'Αν έπιχειρήσης να μ' έκδίσεις, θα σε παραδώσω στην άστυνομία.

Ρούφηξε τό ούσκι της κι' άρχισε να παίζει μηχανικά με τό ποτήρι, ένώ με κτύπαε σκληρά στο πρόσωπο.

—Φύλαξε εκείνο τό ρεβόλβερ, Τζέφ, είπα. 'Η άστυνομία του Λος Άντζελες έχει στα άρχεία της την περιγραφή σου. Έξέρι πως ο δολοφόνος του φύλακα τού στυντιό έχει τό δεξιό του βλέφαρο κρεμασμένο κι' ένα σημάδι στο σαγόνι...

Δεν έχω παρά να πάω στο πλησίεστερο αστυνομικό τμήμα και να δηλώσω πως έσύ κι' εγώ είμαστε οι ένοχοι που άναζητούν. 'Όταν τούς δώσω τό ρεβόλβερ, θα είσαι πιά ύποψήφιος γιά τό θάλαμο άερών!

Βλέπεις τί άπλό και εύκολο που είναι;

—'Οχι και τόσο... Κι' άν ακόμα σε πιστέψουνε, θα θεωρηθής και συ συνένοχος της δολοφονίας και θα σε κλείσουνε στη φυλακή. Μην τό ξεχνάς!

—Έγειρε προς τά πίσω και ξεσπασε σ' ένα γέλιο σκληρό, άπαίσιο.

—Βλάκα! φώναξε. Φαντάζεσαι πως με νοιάζει άν πάω στη φυλακή;... Μά κτύπαε με λοιπόν! Τί έχω να χάσω; Είμαι πιά ξεφλημένη. Δε μπορώ να τραγουδήσω ούτε νότα. Είμαι σκλάβο του νερκατισμού, φάχνω διαρκώς να βρω λίγα λεφτά γιά την ένοσί μου... Τί με

νοιάζει άν με κλείσουνε στη φυλακή; Όμαι καλλίτερα εκεί μέσα, παρά τώρα!

—Έσκυψε μπροστά και πρόσθεσε, άμείλικτα:

—Δε συμβαίνει όμως τό ίδιο και γιά μένα! 'Αν πäs έσύ στη φυλακή, θα τά χάσης όλα! Θέλεις να χτίσης αυτή τη γέφυρα... δεν είν' έτσι; Θέλεις ένα καινούργιο σπίτι! Θέλεις νάχης στην άγκαλιά σου την όμορφη γυναίκα σου!

Θέλεις να διατηρήσης την κοινωνική σου θέσι...

—'Εσύ τ'άχεις όλα. 'Εγώ δεν έχω τίποτα... 'Αν μου κάνης τό ζορικό, Τζέφ, θα πάμε μαζί στη φυλακή. Μιλώω σοβαρά. Δε μπλόφαρώ... 'Υπάρχει τίποτα καλλίτερο άπ' τά λεφτά; Θέλω να τ' άποκτήσω και εγώ τό πετύχω. 'Η θα πληρώσης ή θα πάμε κι' εγώ μαζί στη φυλακή!

Την κτύπαε στά μάτια. 'Ήταν σωστά αυτά που έλεγε: Δεν είχε να χάση τίποτα πιά, μία κι' είχε κατακυλήσει στο τελευταίο σκαλοπάτι της κοινωνικής σκάλας. Πίστευα μάλιστα κι' εγώ πως θα περνούσε πολύ καλλίτερα στη φυλακή.

—Έπρεπε να προσπαθήσω να την κάνω να φοβηθώ. Μά ήξερα άπό πριν πως δε θα τό κατάρθωνα.

—Θα σε καταδικάσουνε 10 χρόνια τό λιγότερο, της είπα. Πως θα σου φανη να μείνης 10 χρόνια κλεισμένη σ' ένα κελλί, δίχως νερκατικό;

Γέλασε κοροϊδευτικά.

—Και σένα πως θα σου φανη, άν μείνης 20 χρόνια σ' ένα κελλί δίχως τη γυναίκα σου; 'Εμένα,

θα μου κάνουν ίσως θεραπεία άποτοξινώσεως... Πως φαντάζεσαι ότι έξισα αυτά τά τελευταία χρόνια; Πως νομίζεις ότι εύρισκα τά λεφτά γιά τις ένέσεις μου; 'Εκανα τροτούρα!

—Γιά σέφυο το! Προσπάθησε να φαντασθής τη γυναίκα σου να δέχεται κάθε νύχτα κοντά της έξη-έφτα μεθυσμένους!...

—'Οχι, δε μπορείς να με τρομάξεις με τη φυλακή. 'Ενώ εγώ μπορώ! 'Επειτα άπ' όσα τράβηξα, ή φυλακή θάναί ένα άσυλο γιά μένα! 'Αν δεν πληρώσης, θα σε πάρω και σένα μαζί μου!

Κατάλαβα πως ήμουν σαν τόν ποικιτό στη φυλακή... Κι' άν ακόμα κατάρθωνα ν' άποφύγω την κατηγορία της δολοφονίας, θα με κλείνανε πάντως στη φυλακή ως συνένοχο.

Ο φόβος μου έγινε συγκρατημένη μακία. Είχα κάνει μία λάμπρη καριέρα. Είχα άνεδή ψηλά. 'Ός τη στιγμή που μου είχε τηλεφωνήσει ή Ρίμα, τό μέλλον μου ήταν έξασφαλισμένο.

Μά τώρα με είχε πιάσει στην παγίδα. 'Ήμουν άναγκασμένος να ύπακούσω! Κι' είχε, σίγουρα, τό σκοπό να μου πιά τό αίμα...

—Καλά, της είπα θα σου δώσω 5 χιλιάδες δολάρια. Τόσα μονάχα μπορώ να έξοικονομήσω. Πρέπει νασαι πολύ εύχαριστημένη!

—'Οχι, Τζέφ. 'Εχω να κανόνισω ένα λογαριασμό μαζί σου. Δεν ξεχάσα πως μου φέρθηκες άλλοτε...

—Έφερε τό χέρι της στο μάγουλό της και πρόσθεσε:

—Δεν άφισα ποτέ κανένα να με χαστουκίση, χωρίς να τό πληρώσω... 'Ακουσε λοιπόν τούς όρους μου: 'Η ταίνια που έχασες, θα σου κοστίζει 60 χιλιάδες δολάρια. Θα μου δώσεις τις 10 χιλιάδες αυτή τη βδομάδα, άλλες 10 την πρώτη του μηνός, 30 των έρχόμενων μηνών και 10 ακόμα γιά να ξεφληγίσω.

Τό αίμα άνέθηκε στο κεφάλι μου. 'Όστόσο κατάρθωνα να συγκρατηθώ.

—'Οχι! άπάντησα ξερά.

—'Η Ρίμα έσκασε στα γέλια.

—Καλά, είπα, όπας θέλεις... Μά σέφυο καλά, Τζέφ. Δε μπλόφαρώ. 'Αν δεν πληρώσης, θα πάμε στη φυλακή. Διάλεξε, άπ' τά δυο προτιμάς.

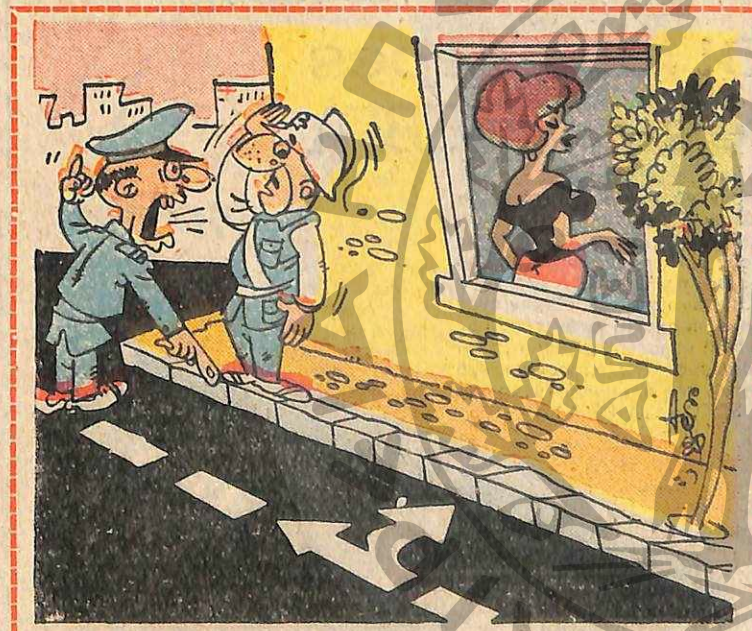
—'Όσο κι' άν σκεπτόμουνε, δεν εύρισκα κανένα μέσον γιά να γλυτώσω... Καί ήξερα πως δε θα σταματούσαν εκεί τά πράγματα: 'Όταν θάπαρνε ή Ρίμα τις 60 χιλιάδες, θα ξεναρρότανε να μου ζητήσει κι' άλλα. Δε θα μπορούσα ποτέ να λυτρωθώ άπ' τόν εκδισμότης, όσο θα ήταν ζωντανή...

Κατάλαβα ξαφνικά ότι ο μόνος τρόπος να σωθώ ήταν να σκοτώσω τη Ρίμα!

—'Η ιδέα αυτή δε με τάρωσε καθόλου. Δεν ένιωθα τόν παραμικρό οίκτο γιά τη Ρίμα. 'Ήταν ένα πλάσμα άποκτηνωμένο, ένα είδος ζωας. Μπορούσε να τη σκοτώση κανείς, όπας θα έλυσε ένα άποκρουστικό έντομο.

Πήρα ένα τσιγάρο άπ' την τσέπη μου και τ' άναψα. Τά χέρια μου δεν τρέμανε καθόλου.

—Δέχομαι, είπα, όφω δε μπορώ να κάνω άλλως. Θα βρω τις 10 χιλιάδες δολάρια. Θα τάχω έτοιμα αύριο. 'Ελα να με βρής έξω άπ' τό ξενοδοχείο, την ίδια ώρα, γιά να σου τά δώσω.

—Θέλω να βοήξ και να μου αναφέρες άμέσως πους έξυπρος, χωρίς να ύπάρχη εδώ στραφή έδωθε αυτό τό τόξο!

(Του Αρχιέσκου)

6

δταν μπήκε στην κάμσα. Φόρεσα την πιτζάμα μου, βγήκα απ' το λουτρό, ξάπλωσα στο κρεβάτι μου κι' άναψα τσιγάρο.

Η γυναίκα μου μπήκε στο λουτρό κι' έκλεισε την πόρτα. Ήταν η πρώτη φορά, από τότε που παντρευτήκαμε, που κλεινόταν έτσι για να κάνει την τουαλέτα της. Καί κατάλαβα άμέσως τί σημαίνει αυτό...

Ενοιώσα ξαφνικά την ανάγκη να μάθω ακριβώς πόσα λεφτά είχα στην τράπεζα. Σηκώθηκα, πέρασα στο σαλόνι και πήρα το βιβλιόριο των καταθέσεων μου. Μ' ένα σύντομο λογαριασμό βρήκα ότι είχα κάτι λιγώτερα από 1.000 δολάρια σε μετρητά και 10 χιλιάδες σε χρεώγραφα. Δεν έπρόκειτο δε να εισπράξω λεφτά δικά μου για τη γέφυρα πριν από όχτώ μέρες.

Από τότε που είχα πετύχει το συμβόλαιο εκείνο με τη Δημαρχία, είχαμε ξοδέψει ένα μεγάλο μέρος από τις οικονομίες μας. Είχαμε αγοράσει καινούργια ρούχα. Είχα χάρισει μία διαμαντένια καρφίτσα στη Σαρίτα. Είχα βάψει καινούργια λάστιχα στ' αυτοκίνητό μου.

Θάπρεπε λοιπόν τώρα να πουλήσω τις ομολογίες μου, για να δώσω την πρώτη δόση στη Ρίμα.

Ξαναγύρισα στην κρεβατοκάμαρα. Η Σαρίτα είχε πλαγιάσει κι' όλος, με την πλάτη γυρισμένη προς το κρεβάτι μου. Πλάγιασα κι' εγώ κι' εσώσα το φως.

— Καληνύχτα, αγάπη μου, είπα.

— Καληνύχτα, απάντησε η Σαρίτα.

Η φωνή της ήταν άχρωμη και ψυχρή.

— Αυτούμαι πολύ, Σαρίτα, της είπα. Πιστέψέ με όμως, ξέρω καλά τι κάνω. Θα δής πως δε θα το μετανιώσεις τελικά...

— Δε θέλω πιά να συζητούμε γι' αυτό το θέμα. Καληνύχτα.

Απλώθηκε σιωπή.

Εμείνα ακίνητος, με τα μάτια δρβάνοιχτα στο σκοτάδι.

Επειτα από λίγο, συγκέντρωσα τη σκέψη μου σ' αυτό που θάκανα.

Επρεπε να βρώ ένα μέσον για να ξελασπώσω...

Ήταν φανερό πως είχα να κάνω τρία πράγματα: να ξαναβρώ τη Ρίμα, να βρώ το ρεβόλβερ και να το ξεφανίσω, κι' ύστερα να κλει-

σω το στόμα της Ρίμας.

Πώς όμως θα την εύρισκα;

Την άλλη μέρα, έπρεπε να στείλω ένα τσέκ 10 χιλιάδων δολλαρίων στην τράπεζα του Λος Άντζελες. Αυτή λοιπόν η τράπεζα μου φαινόταν πως ήταν ο μόνος δρόμος για να φτάσω ως τη Ρίμα!

Φυσικά, δε θα μου δίνανε τη διεύθυνσή της, αν τη ζητούσα. Μα δε θα μπορούσα να την μάθω με κάποια πονηριά;

Αφού σκέφθηκα λίγο, κατέληξα στο συμπέρασμα πως άξιζε τον κόπο να δοκιμάσω. Κάπου, στην τράπεζα του Λος Άντζελες, θα υπήρχε ένα δελτίο με το όνομα της άλλης τράπεζας της Ρίμας και με τις οδηγίες της να διαδίδεται εκεί κάθε ποσόν που θα πληρωνότανε για λογαριασμό της στο Λος Άντζελες. Θα μπορούσα να πάρω στα χέρια μου αυτό το δελτίο;

Ενας τρόπος ήταν με διάρρηξη.

Αλλ' αυτός υπερέβαινε τις δυνατότητές μου. Μονάχα οι επαγγελματίες διάρρηκτες μπορούν να εισχωρήσουν σε μια τράπεζα — κι' αυτοί δε ακόμα με μεγάλο κίνδυνο να συλληφθούν...

Αποφάσισα τελικά πως ήταν αδύνατο να καταστρώσω το παραμυθικό σχέδιο, πριν δώ την τράπεζα. Έπρεπε λοιπόν να πάω άμέσως στο Λος Άντζελες.

Σκέφθηκα τον όγκο της δουλειάς που είχε μαζευτεί πάνω στο γραφείο μου και τα ραντεβού που είχα κανονίσει για την άλλη μέρα. Καί καταρραστήκα τη Ρίμα απ' το βάθος της καρδιάς μου.

Τόσο το χειρότερο! Θ' ανέβαλλα για αργότερα τη δουλειά μου. Αν ήθελα να ξαναβρώ τη Ρίμα, δεν έπρεπε να χάνω ούτε ώρα.

Θάπαιρνα λοιπόν το πρωί τ' αεροπλάνο των 10 και 25! Ο Τζάκ θ' αναλάμβανε τα πιο επείγοντα ραντεβού. Θα διαμαρτυρότανε, θα γκρίνιαζε... μα τί μπορούσα να του κάνω;

Θα ήμουν αναγκασμένος να πληρώσω όποσδήποτε τα πρώτα 10 χιλιάδες δολάρια. Ύστερα θα υού μένανε τρεις βδομάδες, ως τη δεύτερη δόση. Σ' αυτό το διάστημα θάπρεπε να ξαναβρώ τη Ρίμα και να τη σκοτώσω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Έφτασα στο γραφείο το πρωί πριν απ' τις 8, μάλλον κακοέφως.

Στο πρόγευμα, η Σαρίτα φάνηκε ήρεμη. Αλλάξαμε μόνο λίγες λέξεις. Δεν αναφέραμε καθόλου τη βίλλα, αλλά νοιώσαμε πως μας χώριζε, σαν ένας άορατος τοίχος.

Όταν μπήκα στο γραφείο μου κι' είδα τον όγκο των χαρτιών που με περίμενε, σφίχτηκε η καρδιά μου. Αν έφευγα για το Λος Άντζελες, θα φόρτωνα στους ώμους του Τζάκ μια πρόσθετη δουλειά που δε θα μπορούσε να την αντιμετωπίσει. Ήξερα πως είχε απασχολημένο όλο το πρωινό του με ραντεβού με διάφορους εργολάβους.

Δούλεψα έντατικά μια ώρα, για να διεκπεραιώσω τα επείγοντα χαρτιά. Ύστερα άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε ο Τζάκ.

— Καλημέρα, Τζέφ! μου φώναξε. Έβαλα να δουλεύουνε τέσσερις μπουλντόζες. Τώρα πρέπει να δώ τον Κούπερ για τις μπετονιέρες...

Έφτασε το ταχυδρομείο;

— Όχι ακόμα.

Δίττασα μία στιγμή κι' ύστερα είπα αποφασιστικά:

— Άκουσε, Τζάκ. Πρέπει να λείψω δυο μέρες.

Φάνηκε στην όρχη πως δε μ' είχε ακούσει. Έξακολούθησε να σκαλίζει κάτι χαρτιά, πάνω στο γραφείο του. Ύστερα σήκωσε ξαφνικά τα μάτια του και με κτύπησε.

— Τι είπες; ρώτησε.

Εγειρα προς τα πίσω στην πολυθρόνα μου και προσπάθησα να πάρω ήρεμο ύπνο.

Πρέπει να λείψω δυο μέρες, ξαναείπα. Θάθελα ν' αναλάβεις εσύ το γραφείο.

Με κτύπησε με γουρλωμένα μάτια, σαν ν' αμφέβαλλε για τα λογικά μου.

Δε μπορείς να μου κάνης τέτοια δουλειά, Τζέφ! φώναξε. Δε σκέπτεσαι πως έχεις δώσει ραντεβού στον Κόμπεϋ, στο Μάξ Στόν, στον Κρόμπι και στον Κούζιν;...

Επειτα, μου χρειάζονται σήμερα οι υπολογισμοί για το άστρο. Αδύνατο να λείψης, αυτή τη στιγμή!

— Αυτούμαι, αλλά δε γίνεται αλλιώς. Πρόκειται για μία προσωπική μου υπόθεση, πολύ επείγουσα.

Το πρόσχαρο πρόσωπό του έγινε ξαφνικά κατακόκκινο και η έκφρασή του τραχιά.

Δε με νοιάζει για την επείγουσα υπόθεσή σου, δήλωσε. Φτιάχνουμε μία γέφυρα, κι' ο χρόνος μας είναι περιορισμένος. Οι ατομικές σου δουλειές έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Οφείλεις να μείνεις εδώ και να εργασθής, όπως κι' εγώ.

Μα πρέπει να φύγω, Τζάκ, έπειναι.

Πέρασε το χέρι του ανάμεσα στα άρσενια μαλλιά του, χωρίς να μ' αφήση απ' τα μάτια του. Ήρμησε σιγά - σιγά και με ρώτησε μ' ένδιαφέρον:

— Μα τί συμβαίνει λοιπόν;

— Έχω ιστορίες, απάντησα χωρίς να τον κυτάξω. Πρόκειται για κάποια υπόθεση πολύ σπουδαία για τη Σαρίτα και για μένα.

Μετατόπισε διάφορα χαρτιά πάνω στο γραφείο του, με τα φρύδια ζωρμένα. Ύστερα μου είπε:

— Με συγχωρείς που θυμώσα και σου κακομίλησα. Άλλα πρέπει να με καταλάβεις, Τζέφ. Είμαστε συν-έταιροι, εσύ κι' εγώ. Έχουμε βάλει όλα μας τα λεφτά σ' αυτό το μεγάλο έργο που αναλάβαμε. Αν αποτύχουμε, χαθήκαμε!

Δεν ξέρω, βέβαια, τί είδους μπελάδες μπορεί να έχεις, αλλά σου υπενθυμίζω πως η τωρινή δουλειά μας αντιπροσωπεύει το μέλλον και των δυο μας. Αν μεταιωθούν τα σημερινά ραντεβού σου, θα χάσουμε πέντε δολάριες μέρες. Καταλαβαίνεις δε τα ευθρά του Μάτισον, αν του κατεβή η ιδέα να σου τηλεφωνήσει και δε σε βρή στο γραφείο του!

Επιμένω σ' αυτό το ζήτημα, Τζέφ, γιατί κανείς απ' τους δυο μας δε μπορεί και δεν πρέπει να λείψη από δώ ούτε λεπτό, επί δυο μήνες το λιγώτερο.

Ανασήκωσε τους ώμους του και συνέχισε:

— Είπα ό,τι είχα να σου πω. Τώρα κάνε ό,τι σ' άρέσει. Αν φύγης σήμερα, η κατασκευή της γέφυρας θα καθυστερήσει κατά πέντε μέρες. Θα πάσουμε έξω στις ποσθεσιές και δε θα μάς ξαναδώσουνε ποτέ πιά τέτοια δουλειά. Αυτή είναι η πραγματικότητα, που δε μπορεί να την αλλάξεις με ό,τι κι' αν πής.

Ήξερα πως είχε δίκιο. Πήγα να σκάσω απ' το κακό μου, καταλαβαίνοντας πως η Ρίμα είχε βασιστή σ' αυτό: Είχε υπολογίσει πως η δουλειά μου θα υε κρατούσε δεμένο στο "Όλαντ Σίτυ, κι' έτσι θα είχε την ευκαιρία αυτή να κρυφτεί μ' όλη της την ήσυχία, ώστε να μη μπορώ πιά να την ξαναβρώ ποτέ!

Δίστασα ένα λεπτό, κι' ύστερα εγκατέλειψα το σχέδιό μου. Έπρεπε να σκεθώ το Τζάκ και τη γέφυρα, έστω κι' αν θα θυσίαζα γι' αυτή το ατομικό μου συμφέρον.

Βέβαια, με την αναβολή αυτή, θα δυσκολευόμουν ύστερα πολύ περισσότερο να βω τη Ρίμα και θα έχανα 10 χιλιάδες δολάρια. Μα δε γινόταν αλλιώς...

— Καλά, δε θα φύγω, δήλωσα. Με συννωσής γι' αυτό μου είπα.

Δεν έχω να σε συχαρώ για τίποτα. Άπλως και μόνο, μ' ευχαριστεί που δε θα κινδυνέψη η δουλειά μας... Και τώρα που τα κανονίσαμε, δε θα μου πής τί σου συμβαίνει; Δεν είμαι τόσο βλάκας ώστε να μην καταλαβαίνω πως σε βρήκε κάποιος μεγάλος μπελάς.

Μιά κι' είμαστε συνέταιροι, πρέπει να τα μοιραζώμαστε όλα, τα καλά και τα άσχημα. Έλα, λοιπόν, άνοιξέ μου την καρδιά σου, Τζέφ!

Λίγο έλειψε να του τα διηγηθώ όλα. Αλλά σταμάτησα εγκαίρως.

Το μόνο μέσον σωτηρίας μου ήταν να ξαναβρώ τη Ρίμα και να της κλείσω το στόμα. Δε μπορούσα όμως ν' ανακατέψω το Τζάκ σ' αυτή την ιστορία, κάνοντάς τον έτσι συνένοχο σ' ένα φόνο!

Κανείς δε μπορεί να με βοηθήσθ σ' αυτή την υπόθεση, είπα κυττάζοντας αλλού. Σ' ευχαριστώ πάντως.

Εσύ ξέρεις καλλίτερα από μένα τί πρέπει να κάνης... είπε ο Τζάκ.

Κατάλαβα άσπότες πως ήταν πειραγμένος κι' άνησυχος.

Δεν επιμένω, πρόσθεσε. Αν ώστόσο χρειαστής μία όποιαδήποτε βοήθεια, οικονομική ή άλλη, μπο-

ρείς να βασιστής σε μένα. Ό,τι σε άφορα, άφορά και μένα, άφου είμαι συνέταιρος σου.

Σ' ευχαριστώ, Τζάκ.

Με κτύπησε με κάποια άμηχανία.

Ύστερα σηκώθηκε και μάζεψε τα χαρτιά του.

Πρέπει να φύγω, είπε. Με περιμένουνε τόσο άνθρωποι...

Όταν έμεινα μόνος, πήρα το καρνέ των επιταγών μου κι' ετοίμασα ένα τσέκ 10 χιλιάδων δολλαρίων στο όνομα της Ρίμας. Τόκλεισα σ' ένα φάκελλο, έγραψα πάνω τη διεύθυνσι της τράπεζας του Λος Άντζελες και τ' άρσινα μέσα στο πανέρι που έγραφε «Προς αποστολή».

Ύστερα τηλεφώνησα στην τράπεζά μου να πουλήσουν τις ομολογίες μου.

Ήμουν άποφασισμένος να κάνω το κάθε τι για να ξαναβρώ τη Ρίμα, πριν της δώσω κι' άλλα λεφτά. Είχα τρεις βδομάδες στη διάθεσή μου. Αν δούλευα χωρίς να πάω καθόλου ανάσα, θα κατάφερα να κερδίσω μερικές μέρες, ώστε να μπορέσω ύστερα να φύγω για λίγο.

Αμφιβάλλω αν εργάστηκε ποτέ κανείς πιο σκληρά απ' όσο εγώ, στις επόμενες δεκαπέντε μέρες.

Πήγαινα στο γραφείο από τις 5½ το πρωί κι' έφευγα μετά τα μεσάνυχτα.

Στις δυο αυτές βδομάδες, δεν αλλάξαμε παρά ελάχιστες φράσεις με τη Σαρίτα. Κοιμόταν όταν έφευγα τα δημερώματα, και στο γυρισμό μου την εύρισα στο κρεβάτι.

Οι εργολάβοί μου λίγο έλειψε να τρελλαθούν. Η καυμένη ή Κλάρα είχε καταντήσει αυτόματο κι' είχαν κόψει τα μάτια της απ' την κούρασι. Προχωρούσα τόσο γρήγορα, ώστε ο Τζάκ δε μπορούσε πιά να με προλάβει.

Το παρακάνεις, διάβολε! φώναξε τη δωδεκάτη μέρα. Δεν πρόκειται να τελειώσουμε τη γέφυρα σε μία βδομάδα... Κάνε λίγο πιο σιγά! Μας πέθανε δλους.

Λίγο με νοιάζει! Τα κανόνισα όλα απ' τη δική μου πλευρά, κι' από αύριο μπορώ να λείψω τρεις μέρες. Όταν γυρίσω, θα μ' έχεις προλάβει πιά. Έχεις αντίρρηση τώρα να πάρω μία άδεια;

Ο Τζάκ σήκωσε φηλά τα χέρια του και φώναξε:

— Κάθε άλλο, Τζέφ! Είμαι πολύ ευχαριστημένος μάλιστα που θα μάς άφισης ν' ανασάνουμε λίγο... Δουλεύεις υπεράνθρωπα, φίλε μου, αυτές τις δυο βδομάδες. Κέρδισες την άδεια σου με το παραπάνω... Θέλω όμως να σου ξαναπώ κάτι: "Αν χρειαστής τη βοήθειά μου, είμαι στη διάθεσή σου!"

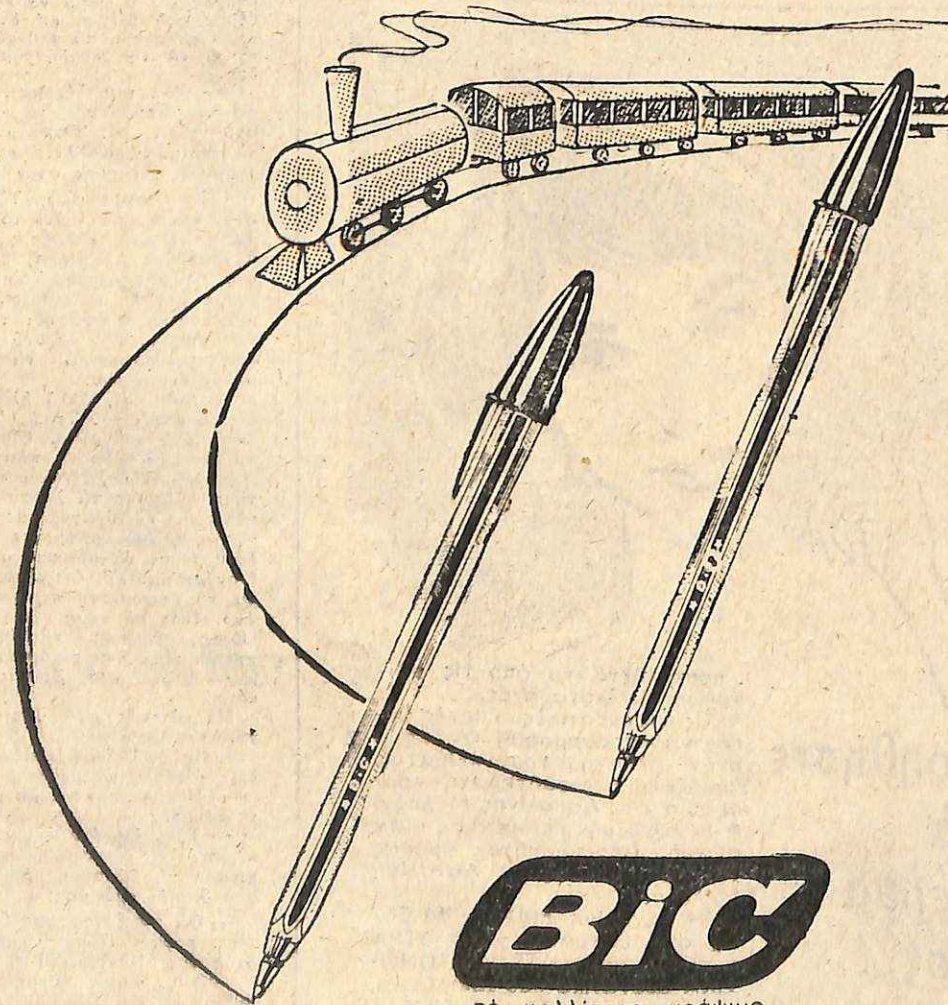
Σ' ευχαριστώ θερμά, Τζάκ. Μα μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνάχος μου.

Γύρισα στο σπίτι μου κατά τις 11 το βράδυ. Ήταν η πρώτη φορά που τελείωνα τη δουλειά μου πριν απ' τα μεσάνυχτα. Βρήκα τη Σαρίτα να έτοιμάζεται να πλαγιάσει.

Είχε ξεχάσει στο μεταξύ την άπογοητευσή της για το ζήτημα της βίλλας κι' είχαν σχεδόν άποκατασταθί οι κανονικές σχέσεις μας. Ήξερα πως είχε προσέξει τον τρόπο που δούλευα κι' είχε άνησυχήσει γι' αυτό.

Φεύγω αύριο το πρωί για τη Νέα Υόρκη, της άναγγείλα. Έχω να κανονίσω διάφορα ζητήματα.

Η ΣΩΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΛΟΙ

Crystal-Bic
το φθηνότερο
Dpx. 350

BIC

το καλλίτερο γράψιμο
του κόσμου

Διαπιστώστε εάν το BIC που σάς προσφέρεται είναι πράγματι BIC. Η λέξις BIC πρέπει να είναι χαραγμένη επάνω στη μύτη καθώς και στο σώμα του στυλό!

Μάθε το από τώρα...

...τα καλά σεντόνια είναι
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Με ό,τι βάσει ο νους σε θαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΑΜΒΑΚΟΥ & ΑΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσιρεύει!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό, ζούσε ένας γενναίος βασιλιάς, που είχε πλούτη άβυσσα κι' απέραντα χτήματα.

Κάποτε ο βασιλιάς αυτός άναγκάστηκε να φύγει σ' έκστραση. Με πόνο στην καρδιά, γιατί άφηνε πίσω του ένα μαρό στην κούνια, ξεκίνησε μία μέρα για χώρα μακρινή.

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε στο παλάτι ένας πολεμιστής, γεμάτος αίματα και σκάνες.

Ο πολεμιστής αυτός άνάγειν στη βασιλίσσα, ότι ο βασιλιάς είχε σκοτωθεί σε μία μάχη με έφτα σπαθιές, από χέρια έθνικά.

Η βασιλίσσα έκλαψε το βασιλιά, όπως του ταίριαζε. Κι' από την ημέρα εκείνη, όλη της η άγάπη κι' η λαχτάρα έπεσε στο άδύνατο όρανο. "Έφερε πως το παιδί της θα γινόταν ο σότος τόσαν και τόσαν φιλόδοξον ανθρώπων. Και πρώτος άνάμεσα σ' αυτούς ήταν ένας θεός του, νόθος αδελφός του βασιλιά.

Αυτός ήταν άνθρωπος κακός κι' αίσιοφόρος κι' επιθυμούσε με κάθε τρόπο ν' άρπάξει το θρόνο και να κυβερνήσει αυτόν το λαό.

Ο θεός ζούσε πέρα από βουνά, σε λυκός στη φαλιά του, έχοντας πάντα μαζί του τρεις-τέσσερις άγριανθρώπους, για σωματοφύλακές του.

Το μικρό βασιλόπουλο, κοιτώντας σε μία κάμαρα του παλατιού, και πλάι του βρισκόταν κι' άλλη μία κούνια. Στην κούνια αυτή άναπαύονταν το μαρό μιας άμορφης νέας σκλάβας. Τη σκλάβά την είχε πάρει η βασιλίσσα στο παλάτι, για να γιάλαξη και τα δυο παιδιά, που είχαν γεννηθεί την ίδια μέρα.

Η βασιλίσσα, πριν πάει να κοιμηθεί, συνήθιζε να πηγαίνει κάθε βράδυ κοντά στην κούνια του παιδιού της, να το καληνυχτίσει και να το φιλάει γλυκά. Το ίδιο έβασ έκανε και για το παιδί της παραμάνας της, που ήταν μία πιστή, γυναίκα κι' άφοσίωμένη στη βασιλίσσα.

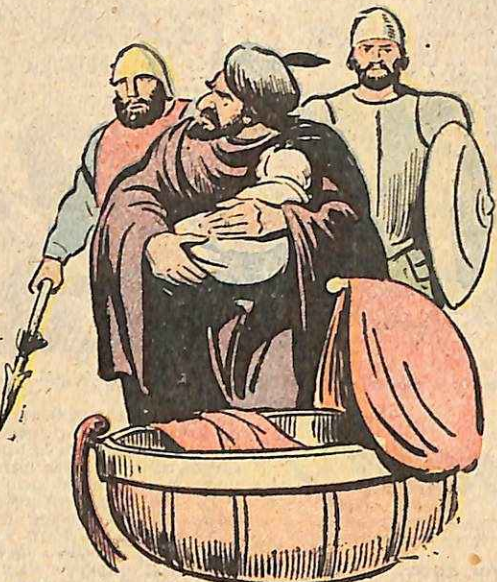
Ο κακός θεός, μόλις έμαθε το θάνατο του βασιλιά, πήρε τους άνδρες του κι' άρχισε να κατηφορίζη από το βουνό, με την άποψη να καταλάβει το θρόνο.

Θόος μεγάλος βασιλεύει στο παλάτι. Γιατί οι λίγοι άνδρες, που άνα άπομένει ως άκόλουθοι της βασιλίσσας, ήταν πια γέροι, ενώ οι νέοι είχαν άκόλουθοι το βασιλιά στην έκστραση.

Έτσι, οι δυο γυναίκες καθόντουσαν και σκέφτονταν τι θα γινόταν αν ο θεός έμπαινε στο παλάτι σαν άφεντης τους και βασιλιάς τους.

Η πιστή παραμάνη, βλέποντας την άπελπισία της βασιλίσσας, όπλισθηκε με θάρρος κι' άφου ήρθε στην κυρία της, ότι αυτή η ίδια θα ύπερσπικόταν τη ζωή του παιδιού της, την κατάφερε να πάει στην κάμαρα της να γιάλαση.

Δεν πέρασαν όμως δυο-τρεις ώρες, όταν η παραμάνη άκούσε πατήματα και όμιλες κάτω απ' τα παράθυρά της. Ήταν ο θεός με τους σωματοφύ-

Χύμψε στην κούνια άρπαξε το μαρό κι' έτρεξε να βγί έξω...

λακές του, που χωρίς καμιά άδεια, είχε προχωρήσει κίλας στο άδιόρομο του παλατιού.

Χωρίς, λοιπόν, να χάσει στιγμή, έτρεξε στη φιλιτιόνα κούνια του βασιλόπουλου. Το άρπαξε και το έβαλε στην κούνια του δικού της, ενώ το παιδί της το έβαλε στην άλλη.

Μά δεν πρόλαβε ν' άκούμησει τα παιδιά στις κούνιες τους, όταν ένας μεγάλος άνδρας με μαύρο μαγιό, που ήταν ο θεός, φάνηκε στην πόρτα, ενώ πίσω του άκούοντο οι σωματοφύλακές του, κρατώντας στα χέρια τους όπλα και λυχνίες.

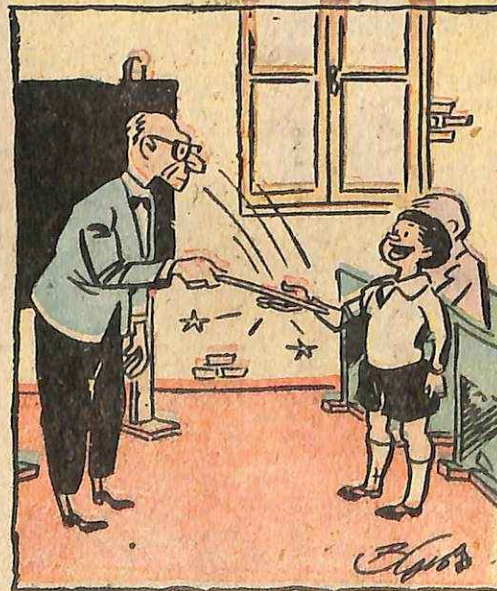
Ο κραυγασμένος θεός έβριζε μία γρήγορη ματιά στην κάμαρα. Κι' άφου την περιεργάστηκε καλά, χύμψε στη φιλιτιόνα κούνια, άρπαξε το μαρό κι' έτρεξε να βγί έξω με τους άνδρες του.

Ξαφνικά, μέσα στην κάμαρα, άκούστηκαν δυνατός φωνές. Ήταν οι φωνές της παραμάνας. Εύθως το παλάτι φωτίστηκε όλο κι' η βασιλίσσα πετάχτηκε, για να πάει να δει μήπως είχε συμβεί κανένα κακό στο παιδί της.

Μόλις μπήκε, λοιπόν, μέσα στην κάμαρα κι' είδε την κούνα άδειάει, άρχισε να κλαίει για το χαμένο της παιδί.

Η παραμάνη τότε την πήρε απ' το χέρι και την έφερε κοντά στην άλλη κούνα.

Η βασιλίσσα, μόλις έσκυψε κι' άντίκρυσε εκεί το βασιλόπουλο, έμψξε φωνές χαράς. Το άποαξε

— Καλορίζκος κύριε καθηγητά κι' από γρόνον!... (Του Β. Χριστοδούλου)

στην άγκαλία της, κι' ενώ το φιλούσε με στοργή, ρώτησε την παραμάνη:

— Και το δικό σου παιδί που είναι; — Ήσυχασε, βασιλίσσα μου, της άποκρίθηκε έκλεινη. Το βασιλόπουλο σάβηκε! Μονάχα το δικό μου κινδυνεύει στα χέρια του άγριου θεού!...

Την ίδια εκείνη στιγμή, νέες φωνές άκούστηκαν έξω απ' το παλάτι. Ήταν ένας άκόλουθος του βασιλιά, τρανός πολεμιστής, που είχε ξεφύγει το θάνατο στη μάχη. Μόλις έφτασε στο παλάτι κι' έμαθε την άρπαγή του βασιλόπουλου, έτρεξε άμέσως πίσω απ' τον άρπαγα. Σ' ένα μονοπάτι, πρόφτασε τον κακό θεό κι' ήρθε στα χέρια μαζί του. Παρ' όλο όμως, που αυτός ήταν ένας, κατάφερε να τον χτυπήσει με το σπαθί του και να τον άπλώσει νεκρό. Οι σωματοφύλακες, βλέποντας τον άσχημό τους να σκοιάζεται, κάτω πήραν το μαρό, που νόμιζαν πως ήταν το βασιλόπουλο, και το σκότωσαν.

Γυρίζοντας ο γενναίος πολεμιστής στο παλάτι, διηγήθηκε στη βασιλίσσα τη θλιβερή ιστορία και το τέλος του βασιλόπουλου...

Μά η βασιλίσσα, γεμάτη χαρά κι' έχοντας τα μάτια της βουρκωμένα από συγκίνηση, σήκωσε ψηλά το παιδί της και φώναξε:

— Μη λυπάσαι, γενναίε μου! Το βασιλόπουλο δε χάθηκε! Το βασιλόπουλο ήρ' άχάρις στην άγάπη και τη θυσία της παραμάνας του!...

Κι' ενώ όλοι οι άνδρες του παλατιού στέκονταν και θαύμαζαν το βασιλόπουλο, λίγο πιο πέρα, μία γυναίκα, η παραμάνη του, καθόταν πλάι στην άδεια κούνα κι' έκλαιγε σιωπηλά.

Η βασιλίσσα, άφου συνήρθε απ' τη χάρά της, πήγε κοντά στην πιστή παραμάνη, την άγκάλιασε και, φιλώντας την, την όνομασε πρώτη κυρία της Αύλης. Τότε, απ' τη στιγμή των συγκινημένων ύπνικών, που είχαν πλημμυρίσει τους διαόλους του παλατιού, βγήκαν φωνές χαράς. Κι' όλοι μαζί έζησαν άρμάνη, που είχε σώσει η βασιλίσσα.

Σε λίγο, ένας γέρος άκόλουθος, που ήταν ο θ. σαυροφύλακας του βασιλιά, έχοντας επί κεφαλής τη βασιλίσσα, δόησε την παραμάνη από το θάλαμο, που έκλεινε τους θησαυρούς.

Η βασιλίσσα πήρε από το χέρι την παραμάνη και την άρπασε να διαλέξει ό,τι ήθελε.

Στο θάλαμο εκείνο άγνινοβόλουσαν και θάμπωναν ρουμπινία, από περιβόρα χρυσά, σμαράγδια και χτενές με άτιμης πέτρες, όπλα χρυσοκέντητα, από έκαστο βασιλιάδες.

Ιά μάτια όλων είχαν καρφωθεί πάνω στην παραμάνη. Περιέμεναν να δουν τι θα πρωτοδιάλεγε από τους θησαυρούς.

Μά αυτή, αντί ν' άπλώσει το χέρι της και να πάρει ό,τι ήθελε, της επιθυμούσε, πλησίασε στη βασιλίσσα και, φιλώντας το χέρι της, της είπε:

— Βασιλίσσα μου, δεν έχω άνάγκη από τους θησαυρούς, που άνήκουν στο βασιλόπουλο. Κι' αν έχω, δεν έχω από τον άντρα σου. Έχεις το βασιλόπουλο, που θα στηρίξει μία μέρα το θρόνο του πατέρα του.

Έγώ όμως, αν έχω από το παιδί μου, έχω τώρα τον πολεμιστή, που σκότωσε τον άρπαγα και κακό θεό. Τόσο έχω όσο κι' αυτός, δεν κάναμε τίποτ' άλλο παρά το καθήκον μας!...

Η βασιλίσσα συγκινημένη από τα λόγια της πιστής κι' άφοσίωμένης παραμάνας της, έσκυψε, τη και το γενναίο πολεμιστή άδελφό της άγαπημένη.

Και τους δυο η βασιλίσσα τους κράτησε από γάλασε, το βασιλόπουλο κι' άνέθηκε στο θρόνο, σύμβουλό τους.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοῦμορ

Ο μπαμπάς, στο μικρό του γιο, που πάει στην πρώτη δημοτική:

— Τι βλέπω στον έλεγχό σου; Ένα μηδενικό!

Από τώρα άρχισες;

— Μά, μπαμπά, διαμαρτύρεται ο μικρός. Δεν το έγραφα εγώ, σ' όρκίζομαι!

Ένας πόλιον πιάει από το αυτί ένα μικρό ζητιανάκι.

— Δέ σου είπα, του λέει, να φύγης απ' εδώ και να πάς στο σχολείο;

— Πήγα, κύριε πόλιον, του λέει ο μικρός, αλλά δέ μου έδωσαν τίποτα!

Στίς έλέσεις ο δάσκαλος ρωτάει ένα μαθητή:

— Τι είναι το βαρόμετρο;

— Το βαρόμετρο, άπαντάει ο μαθητής, είναι το όργανο, που χρησιμεύει για να μετράμε τον πορετό της άτμοσφαιράς!...

Η άρχοντοπούλα και ο ζωγράφος

Κατά τα τέλη του 15ου αιώνος οι καλές νέες και ιδίως η ζωγραφική, όρισκονταν σε πλήρη άνθισμα στη Βενετία. Ένα, βράδυ, μετά τη βύση του ηλίου, πέντε νεαροί ζωγράφοι, μαθητές του Μπενεβόουτο Όργκακι, είχαν συγκεντρωθεί σε μία ταβέρνα. Όταν έφτασε η ώρα να πληρώσει, ένας από τους νέους είδε πως οι τσέπες του ήταν άδειες.

— Σ' εύχαριστώ, νεαρέ μου, του είπε ο εύεργέτης. Δεν άρνησε θάπω να μου ξεπληρώσεις το χρέος σου.

Ο άγνωστος ήταν ένας πλούσιος έμπορος, όνοματι Κοριάνι. Όταν έμαθε πως ο Τζιουζέπε σπούδαζε ζωγραφική του πρότεινε να τον άκολουθήσει στο σπίτι του, για να δει την πλούσια συλλογή του από όνα τεχνής.

Και η παρουσία του Τζιουζέπε, όμως δεν άφισε άδιάφορη τη Νιζέττα. Ο νέος έκείνος ήταν φτωχός, αλλά είχε πολλά ψυχικά χαρίσματα. Ο Άρνάλι πάντως άποφάσισε ν' άπομακρυνθεί όριστικά από κοντά της, άφου προσηγομηνεύσε της έκανε ένα πορτραίτο, όπου θα έβαζε όλη του την τέχνη. Όταν το πορτραίτο αυτό τελείωσε, ο Τζιουζέπε έτοιμάστηκε να φύγει από τη Βενετία.

— Σε ξερω καλά έσένα, Τζιουζέπε Άρνάλι! του φώναξε ο ταβερνιάρης. Είσαι πάντα άδέκαρος. Δέ θα θύγεις όμως σήμερα από δω μέσα, αν δεν έσφραγίσεις το χρέος σου.

Ένας πλούσιος πελάτης επενέβη τότε.

— Πάρε τα λεφτά σου, είπε στον καταστημάτορχη πετώντας του ένα σακουλάκι γεμάτο νομίσματα.

Ο Τζιουζέπε δεν έκρυψε το θαυμασμό του. Ο Κοριάνι όμως πρόσθεσε πως οι κακοποιοί τον είχαν τραυματίσει σε διάφορα σημεία του προσώπου και στα χέρια. Κάλεσε λοιπόν την κόρη του, για να τον περιποιηθεί. Σε λίγο η Νιζέττα, μία νέα έκπληκτικής όμορφιάς, έμπαινε στην αίθουσα και μύθαινε από τα χέρια του πατέρα της αυτά που είχαν συμβεί.

Ο Κοριάνι, θάβποντας τον πίνακα κατάλαβε πως ο νεαρός ζωγράφος είχε ένα εξαιρετικό ταλέντο. Τοποθέτησε, λοιπόν, το πορτραίτο σε μία ξεχωριστή θέση και κάλεσε όλους τους φίλους του, για να θαυμάσουν το άριστο έργο. Οι πλούσιοι της Βενετίας έμειναν κατενθουσιασμένοι και διάσπικαν όλοι ν' άναβούν στον Τζιουζέπε να τους κάνει και το δικό τους πορτραίτο.

Ο νεαρός ζωγράφος, ύστερα από τη χειρονομία αυτή, παρακολούθησε μηχανικά τον εύεργέτη του, όταν έκείνος άπηκε από την ταβέρνα. Σε μία στροφή, του δρόμου είδε ξαφνικά δυο κακοποιοί να του επιτίθενται με σπο να τον ληστέψουν. Χωρίς να διστάσει, ο Τζιουζέπε επενέβη και τους άνάγκασε να το δάλουν στα πόδια.

— Σας εύγνωμώ, που σώσατε τον πατέρα μου από ένα τόσο σοβαρό κίνδυνο, του είπε η Νιζέττα, ενώ τον περιποιόταν.

Τόσο η όμορφιά, όσο και η καλωσύνη της Νιζέττας έκαναν μεγάλη εντύπωση στο νεαρό ζωγράφο. Κατάλαβε όμως πως δέ μπορούσε να έλπιση να κάνει μία μέρα γυναίκα του την πλούσια αυτή άρχοντοπούλα.

Έτσι ο νεαρός ζωγράφος έγινε γρήγορα διάσημος και πλούσιος και μπόρεσε να ζητήσει από τον Κοριάνι το χέρι της Νιζέττας. Και θάβασε στο άνωί του είχε ένδοξο διάσημος έκείνος. Θα έδινε πρόθυμα τη συγκατάθεσή μου κι' αν μου το ζήτησες τότε, που ήσουν ακόμα φτωχός και άγνωστος, γιατί η καλή καρδιά αξίζει περισσότερο από τα πλούτη.

Τέσσερις από τους πρώην στρατάρχες της Βέρμαχτ: Κάιτελ, Ρόμελ, φόν Λέεμ και φόν Μανστάιν

Τί απέγιναν οι στρατάρχες της Βέρμαχτ;

Από τους 25, μόνον 6 βρίσκονται ακόμη στη ζωή!

Τί απέγιναν οι περίφημοι στρατάρχες της Βέρμαχτ, που είχαν γίνει κάποτε ο φόβος και ο τρόμος του κόσμου, για να συνδέσουν τελικά το όνομά τους με την συντριπτική, πολυετής ήττα της Ιστορίας; Ένα γερμανικό περιοδικό έκανε μια έρευνα, για να εξακριβώσει την τύχη τους, και κατάληξε σε μια διαπίστωση, που θα έκανε τον καθένα να σκεφτεί: «Από τους 25, που έφτασαν στον ανώτατο βαθμό του εγκληματικού φετιμολογικού και κρότησαν στα χείλη τους την στρατιωτική ραβδό, μόνον 6 βρίσκονται ακόμη στη ζωή. Και οι αριθμοί τους ανεβαίνουν στους 8, αν προσθέσουμε τους δύο ομοϊόδοτους ναυάρχους, τον Ράιντερ και τον Ντσίβιτς. Από το τέλος του πολέμου, ωστόσο, δεν έχουν περάσει παρά μόνο δεκαπέντε χρόνια και οι περισσότεροι από τους άρχοντες των συμμαχικών στρατιών δεν έπαψαν να ζουν, άσχετα αν δεν βρίσκονται πια σε ενεργό υπηρεσία. Η Βέρμαχτ, όμως, είχε μια παράξενη τραγική μοίρα, που δεν την κινήθηκε μονάχα σαν σύνολο, αλλά και καταδικάστηκε καθέναν από τους ήγέτες της ξεχωριστά.

Ο διασημότερος από τους Γερμανούς στρατάρχες, ο Έρνστ Ρόμελ, έφυγε από τη ζωή πριν από το τέλος του πολέμου. Ξεαναγκάστηκε από τον Χίτλερ να αυτοκτονήσει, τον 1944, επειδή θεωρήθηκε ως συννενοχος των στασιαστών της 20ης Ιουλίου, και βράθηκε με στρατιωτικές τιμές, για να μην εξεγερθεί ο γερμανικός λαός, που τον λάτρευε.

Το ίδιο τέλος, την αυτοκτονία, είχε και ο στρατάρχης Γκύντερ φόν Κλουγκε, που ήταν το 1944 γενικός άρχηγος των γερμανικών δυνάμεων στο δυτικό μέτωπο. Ο φόν Κλουγκε είχε αυτοκτονήσει με δηλητήριο. Ο διάδοχός του, ο στρατάρχης Βάλτερ Μοντελ, που αντιμετώπισε την συμμαχική επιθετικότητα με επιτυχία, αυτοκτόνησε με περίσσοφο, στα πλαίσια του Ντύσσελτορφ, όταν εξαναγκάστηκε να συνθηκολογήσει.

Ο γρηγορότερος από τους στρατάρχες της Βέρμαχτ, ο Λουδοβίχ φόν Μάκεντ, που είχε υπηρετήσει και στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και που ήταν ο μόνος, στον οποίο ο Χίτλερ επέτρεψε να επισκεφθεί τον εξόριστο Κάιζερ στην Ολλανδία, πέθανε, σε βαθιά γεράματα—96 χρονών το 1945.

Ο στρατάρχης φόν Μπρόνχοφ, που είχε διοικήσει την Βέρμαχτ στις πρώτες νικηφόρες εξορμήσεις της, αλλά δεν άργησε να πέσει με τη σειρά του στη δυσμενεία του Χίτλερ, αιχμαλωτίστηκε από τους Άγγλους και πέθανε σε στρατόπεδο αιχμαλώτων το 1948.

Σε βρετανικό στρατόπεδο αιχμαλώτων είχε καταλήξει και ο στρατάρχης φόν Ρούντεντ, ο πρωτοστάτης της απεργασμένης αντίστασης των Λατвийων, τον Δεκέμβριο του 1944. Λίγο καιρό αφού γύρισε από την αιχμαλωσία, πέθανε, το 1953, στο Άνντερο, Μερικούς μήνες, εξ άλλου, πριν από την γερμανική συνθηκολόγηση είχε πεθάνει ο στρατάρχης φόν Μπρόνχοφ.

ΧΑΡΙΔΕΤΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

Τα καλλυντικά RHYLLIS: CRÈME-NEIGE-MOUSSE-PERLE είναι τα μόνα, που φρεσκάρουν ασφαλώς την ἐπίδερμίδα, την προφυλάττουν από κάθε καιρική επίδραση, τονώνουν τους ιστούς και της διδουν ζωτικότητα και ἀπαλότητα νεανική. Είναι τα μόνα καλλυντικά, που συνιστούν οι κορυφαίοι Έλληνες δερματολόγοι και ο διάσημος Καθηγητής της Δερματολογίας του Πανεπιστημίου των Παρισίων ΓΟΥΓΕΡΟΤ.

CRÈME-NEIGE MOUSSE-PERLE **Ρυλλίς**

Οι διακοπές τελειώνουν. Επιτρέψτε μου να πω.

Λίγο τα σπέρ, λίγο η κατάχρηση ηλιοθεραπείας, ακόμα κάποια μέλεια μας έχουν αφήσει τα ίχνη τους στην ἐπίδερμίδα μας.

Δεν μπορούμε να εμφανισθούμε στην κοσμική συγκέντρωση όπως στην κατασκήνωση. Επιδόματα συστημιακή περιποίηση του δέρματος με τα επιστημονικά καλλυντικά «Ρυλλίς».

Τα καλλυντικά «Ρυλλίς» είναι μελετημένα και προσαρμοσμένα στο Ελληνικό κλίμα.

Τα συνιστούν οι κορυφαίοι δερματολόγοι Έλληνες και ξένοι.

Ρυλλίς

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Λεωφόρος 98 — Αμφοχίας 1
Λέχεται καθ' ἐκάστην 10-12 και 5-7
ας και επί συνεντεύξει.

Τηλέφωνον 810.760.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

ΤΟ ΦΙΡΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΑΣΑ

ΚΑΠΟΤΕ ο πασάς του θύλαζε φερμάνι σ' όλο το βίλαετι να πάντων οι υπήκοοί του να φέρουν στον κόσμο παιδιά!...

— Έτσι όπως πάμε πιστοί δε θα μάς χωράει σε λίγο ή γρήγορα. Γι' αυτό, όποιος τολμήσει κι' άφισή τη γυναίκα του να κάνει παιδί, θα του πάρω το κεφάλι!...

Μ' αυτές τις κουβέντες ο Μουχτάρ προσπαθούσε να δικαιολογήσει την άποψή του στους σπουδαίους και τρανούς, που:

χόντουσαν να του αλλάξουν γνώμη. — Αμάν, μπρε Χότζα, δεν πιάς και σ' στον δντά του πασά, μπας και σ' άκούσει έμένα; του είπαν οι συγχωριανοί του.

— Και γιατί να πάω, άγιάδες μου; Έμένα καρφι δε μου καίγεται για το φερμάνι του πασά. Παιδιά δεν έχω και παιδιά δε θα κάνω, έτσι κι' αλλιώς, σ' αυτή την ηλικία που βρίσκομαι... άποκρίθηκε άδιάφορα ο Ναστραδίν.

Οι χωριανοί, αφού είδαν ότι ο Ναστραδίν δεν έπαρνε από λόγια, σάπασαν και στενοχωρημένοι κλειστήκαν στα σπίτια τους για να κλάψουν την κακή τους μοίρα.

Σε κάποιους μέρες όμως άρχισαν σιγά-σιγά να φέρουν άρσενιο από το χωριό. Μία καιτί, μπροστά στον άμω, κάτ' τρώφικα στο χέρι και τα γάδορα από κοντά, παίρνανε το δρόμο της ξενητιάς.

Για που τραβάνε τούτοι οι παλαβοί, ρώτησε περίεργος ο Ναστραδίν.

Άλλοι πάλι στους ληστές κι' άλλοι πάνε σ' άλλοντο πασά το βίλαετι, που δεν άπαγορεύει τα γεννητόρια... του είπε περίλυπα ο Ιμάμης του χωριού.

Ο Ναστραδίν, πειραγμένος, πήγε στο κονάκι του για να σκεφτεί πιο ήσυχα. Και την άλλη μέρα, άπ' τα χαράματα, ξεκίνησε για το 'Ικόνιο.

Όταν έφτασε, έπιτέλους, εκεί, τράβηξε για τον δντά του πασά και παρ' ό- λες τις δυσκολίες που βρήκε άπ' τους φρουρούς, κατάφερε στο τέλος να τρυπώσει μέσα.

Μωρέ Ναστραδίν, πώς βρέθηκες σάν άπρόσκλητος μπουσφιές μέσα στον δντά μου; Λίγο άκόμη και θάμπανες μέσα στο χαρέμι μου... του είπε γελώντας ο πασάς.

— Στο χαρέμι σου; Και τί να κάνω; Με το φερμάνι που έβγαλες, άχρηστα μάς είναι πια και τα χαρέμια και οι γαυνοί κι' όλες οι άπολαύσεις του ντυνιά!... άποκρίθηκε ο Χότζας.

Ο Μουχτάρ πειράχτηκε κάπως, μά δεν έχασε το κέφι του, κι' είπε άμείνων:

— Άκου να σου πω, τζάνου... Άν ήρθες καί του λόγου σου, σάν όλους τους άλλους σοφούς και τρανούς για να με κά- νης ν' αλλάξω γνώμη, να φύγης τ' γρηγορότερο από δώ!... Άλλοιώς κάτ' να φάω με τα πιούμε, σάν τον παλιό καιρό!...

Ο Χότζας, αφού είδε πως δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή, άποκρίθηκε:

— Έμένα, στο κάτω-κάτω, τί με νοιά- ζει, έφέντημ, για τα παιδιά και τα γεννητόρια!... Εγώ γέρασα πια και το μυαλό μου τώρα τρέχει στα όφ' του Πα- ραδείσου κι' όχι στις γύρα χαυνοί!...

Ο πασάς ευχαριστήθηκε από τα λόγια αυτά του Χότζα.

— Λοιπόν, τούτο το φερμάνι το έβγαλα, του έξήγησε, γιατί πιστεύω πως σε λίγα χρόνια θα πεινάσουμε όλοι άπ' την αύξηση του πληθυσμού!... Για το καλό του κο- σμήκη το έκανα κι' όλοι με κατηγόρουν!...

— Και ποιος σου είπε, πασά μου, ότι ό- σο πάμε και γινόμαστε περισσότεροι; ά- πόρησε τάχα ο Ναστραδίν.

— Τρελάθηκες, μπρε Χότζα; Κι' ο μα- θητής του σχολείου το ξέρει άσπασ... είπε παραενεμένος ο πασάς.

Μά ο Χότζας, χωρίς να χάσει καιρό, γύ- ρισε και τούτο το φερμάνι:

— Αλλάς κάνεις, πασά μου... Γι' α-υτό, άκούσε πως ο καθένας μας έχει δύο γο- νιούς, τέσσερις γονιούς των γονιών του, όχτώ παππούδες και γιαγιάδες των γονιών του, δεκάξη προγόνους της τετάρτης προ- γιουμένης γενιάς και δε συμμασεύεται!...

Έτσι ο αριθμός με κάθε προηγούμενη γε- νιά αδιάνει. Όπως βλέπεις, λοιπόν, πα- σά μου, παλιά ύπάρχον στο ντυνιά περισ- σότεροι άνθρωποι άπ' όσους ύπάρχουν τώρα. Γι' αυτό άδικα άνησυχώ κι' άδικα έ- βγαλες διατάξεις και φερμάνια!...

Ο Μουχτάρ τότε, αφού ζύγισε καλά-καλά τα λόγια του Χότζα, πήρε πίσω το φερμάνι κι' άφισε έλεύθερες πάλι τις γε- ννήσεις στο βίλαετι του.

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΤΡΩΓΕΙΝ...

ΔΕΝ μου λές χρυσό μου, πόσον καιρό έχεις να φάς; Μία όδο μάδα, δύο ή ένα μύ- να; Πώς; Έκπλησσε-σαι για την ερώτησή μου; Κι' εγώ, λοιπόν, καταπλησσομαι με την έκπληξή σου. Διότι μό- νο ένας πειναλέος, ό- ποιος έχει τουλάχιστο μία όδομάδα να ιθί- πιάτο στα μάτια του, μπορεί να τρώη κατ' αυτόν τον κτηνώδη τρόπο. Έτσι τρώει συ- νήθως; Σε ρωτώ, διότι αυτόν τον όλιγον και- ρό που έτυχε να συνάψω τη γνωριμία σου, δε μου έδωθε ή εξαιρετική τιμή να φάω μαζί σου στο ίδιο τραπέζι. Εί- ναι ή πρώτη φορά που μου συμβαίνει αυτό το δυστύχημα και ή τελευταία, φυσικά.

Πώς; Με ρωτάς τί το περίεργο βρι- σκω στον τρόπο που τρώς; Μα εσύ δεν τρώς σάν άνθρωπος, κύριε. Έσύ μοιά- ζεις με κοίρον που χώνει το ρύγχος του σε ό,τιδήποτε βρεθεί μπροστά του και γρυλλίζει μάλιστα. Και, όπως πα- ρατρώ και άκουστικός, ούτε το γεύμα- λιομα δεν άπουσιάζει από το γεύμα σου. Έχεις σκύβει το κεφάλι στο πιάτο και καταβροχθίζεις τα πάντα άσυστο- λως και χωρίς τους στοιχειώδεις τρό- πους του τρώγειν. Μπορούνης τη στο- μάτριά σου με νακαρονάδα, τα ρουφάς σάν σαλιγκάρια, τα μιά περισσεύουν από το στόμα σου, σάν σάνον σου τρέ- χουν τα δούττερα και δε σταματάς δευ- τερολεπτό να νά πάρεις άνοσηνο. Μας ό- σες και καταπνίξεις συνεχώς και άδια- κόπως και άναπνέεις συγχρόνως με τη μύτη και συνοδεύεις αυτή τη φορκτή Ι- στορία με γρυλλισμούς θηρίου και μπ- κθυμούς βοός.

Κι' εξοφανίζεις τη νακαρονάδα εν- ριπή όδωλαίου, και σου φέρνουν κρέ- ας με σάλτσα και έπαναρόμυδα ή αυτή φορκώδη και βαρβαρος διαδικα- σία. Και βουτάς τις κομμάτες το ψωμί στη σάλτσα και μάλιστα με το χέρι και κατεβάζεις κάτι μπουκίες σάν νατοκέ- αλα και το πρόσωπό σου, από τη με- ση και κάτω περιρρέεται από τα λαδο- δούττερα. Αίολος, φορκή και άποτροπια- σμός.

— Ήξελα νάξωσα που γεννήθηκες και άνετράφες. Τι είπες; Πεινάς; Όλοι όσοι τρώνε πεινάνε κύριε. Δεν έτυχε μεχρι σήμερα να δώ κανένα χορτάτο να τρώη. Να φας, κύριε. Και τότε και άλλα τόσα. Άλλά σάν άνθρωπος, Σί- γα, με το μαχαίρι και το πηρούνι, λίγα- λίγα, να σταματάς κάπου-κάπου για να παίρνεις άνδρα, να μην έπαι το άλογο σου χυμην στο πιάτο σάν το άλογο που ποτίζεται και πρό- πάντως χωρίς γρυλλισμούς έλέφαντος. Τις ίδιες πο- σότητες θα βάλεις μέσα σου, δε θα σου άρπάξει κανένας το πιάτο.

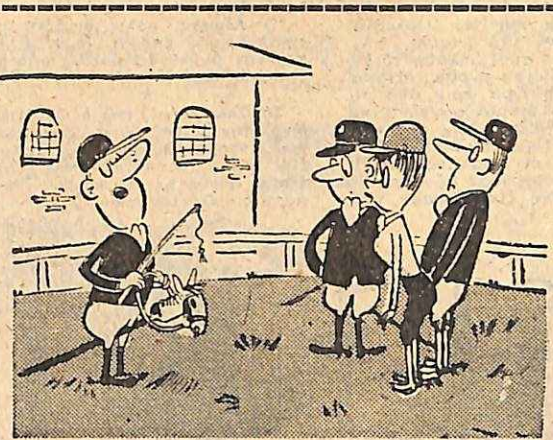
— Ύπαρχουν φρικανοί κανόνες του τρώγειν κύριε. Κατά τούτο δε οι άν- θρωποι ξεχωρίζουν από τα κτηνή. Άλ- λους δεν βάρωναν σε τραπέζι με πιά- τα, μαχαίριποισινα και τραπέζιόμάν- τλια, ούτε στα ρεστوران. Τα τους βά- ζανε τη μαριμιά σ' ένα κουβά και θα τρώγανε από άκούρη, όπου και είναι ά- θέσι σου.

Έσύ όμως τρώς σάν λυσσομένοσ λυκος. Κι' επί πλέον έχεις πειταίσει και το τραπέζιόμάνπλο με σάλτσες και μια στανόνα έφτασε και στο μανίκι μου.

Τι είπες; Έτσι άπολαύσεις το φαί; Να μην τρώς σε ρεστوران, κύριε. Να κλειστές στο σπίτι σου και να πέ- σης με τα μούτρα στον πέτρερο. Κι' έ- σεις γρυλλίζεις και μωγγρίζεις και βουχί- σου ως λέων της Σουματράς και βουχί- σου στο Νείλου. Άλλά όχι δημοσία, κύριε. Διότι άποτελείς άπδες και άντι- αισθητικό θέαμα και δεν σ' όσο χρυ- σάει τίποτα ό άλλος να σε βλέπη και να σου αινείται το φαί.

Διότι αυτόν κατ'όνομασ, κύριε. Όρί- στες; Είμαι πολύ σχολαστικός. Τον κα- κό σου δεν καιρό, άνάγνω, πού θα με πιάς και σχολαστικό. Άλλά δεν φταίς εσύ, όταμά εγώ που καταδέχτικα να καθώσω στο ίδιο τραπέζι με τα μού- τρα σου. Κάτσε και ασθουρώσε μόνος σου, σάν κάποιος της ζούγκλας. Όσο νιά μένα, άποσπώρηται και θα κάνω μία βδομάδα να συνέλθω. Στο Κογκό κύριε. Να πιάς να φας με τους υπηκόους της Λουμουμιά. Έκεί είναι ή θέσι σου, έλέφα!

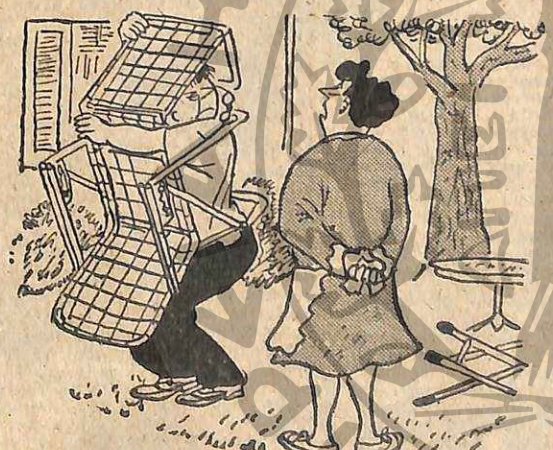
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

— Και τώρα θ' άρχίσουμε το πρώτο μάθημα ιππασίας!

— Δε μπορώ να καταλάβω, αφού ή γυναίκα σας σας συγγωρεί, γιατί έσεις δε θέλετε να ζήσε- τε και πάλι μαζί!

— Πώς κλείνει, βοέ γυναίκα;

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΙΣΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δώστε τους ΤΩΡΑ το έφοδιο του σχολείου, που θα τους είναι πολύτιμο για την επίδοσή τους στα τεχνικά μαθήματα αλλά και, αργότερα, σε πλήθος σταδιοδρομίες ή για την πνευματική τους καλλιέργεια γενικά. Σπουδή στίπτι σας, όπου και αν μένετε. Ειδικό σύστημα για παιδιά και σύστημα για μεγάλους. Για πληροφόρησης επισκεφθείτε μας. *Από τις επαρχίες στείλτε μας το απόκομμα αυτό για να λάβετε το αναλυτικό μας τεύχος χωρίς καμία υποχρέωσή σας (αν προκύψει για παιδί σημειώστε μας την ηλικία).

Σκίτσο μαθη-
τρίας μας
του φυσικού

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.
Πανεπιστημίου 10, τηλ. 21.473.

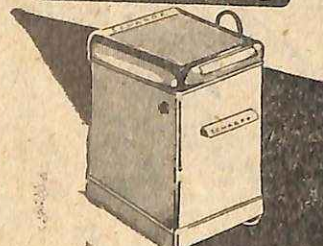
ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΥ 49 - Τηλέφ. 614.869
Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙ-
ΔΗΣ τώως επιμελήτης Μαιευτηρίου
«ΜΑΡΙΚΑ ΗΠΑΙΔΗ» δέχεται επίσκε-
ψεις καθ' έκαστην 11 - 1 και 5 - 7
μ.μ. και επί συνεντεύξεως τας από-
ρους δωρεάν έκαστην Τετάρτην

«Όχι πλέον»
θρίπνες και προβλήματα
ΣΤΕΓΝΩΜΑΤΟΣ...

ΜΕ ΤΑ ΝΕΑ ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΑ
SCHARPF

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ
ΕΙΣΑΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΔΙΣΤΡΙΒΟΡΟΙ
ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ, Γ.
ΔΕΛΦΙΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 52-105

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βρα-
θείον Τηλεπαθείας μαρκά αποστάσεως
Δέχεται όδους Μεσοδίου 25 Α' όροφος
(στον ισόγειο Μουσείου) 9-1 π.μ. και 5-8
μ.μ. Τηλ. 810.975.

ΤΙ S ΜΥΝ HELLENIC SPIRIT Co SA-
KELLIS PAPANIKITAS P.O. BOX 12,
PORT SAID, EGYPT, επιθυμεί ν' άλ-
ληλογραφήσει με συλλέκτες νομισμάτων
από την Ελλάδα και το εξωτερικό στην
ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο COSTAS TROULA-
KIS WIRELESS OPERATOR M/V
ANACREON SYRACUSE, FREP HUN-
TER 34 GREAT ST. HELENS LON-
DON E.C.3., ENGLAND, θέλει ν' άλ-
ληλογραφήσει με νέες Έλληνίδες απ' ό-
λο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη
μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο T. IOANNOU, S/S MA-
RIA STATHOS, Co STATHATOS
LD 51 BISHOPGATE LONDON E.C.2.,
ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες, ηλικίας μέχρι 30 χρόνων. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Ο JOHN SIMOS, S/T
PARNIS ORION SHIPPING Co, 29
BROADWAY NEW YORK, USA, ζητούν
ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας
16-22 χρόνων. Παρακαλούν όσες άπαν-
τήσουν να στείλουν μία φωτογραφία
τους.

Ο V. ΧΑΤΖΙΥΙΑΝΝΗΣ,
(22 χρόνων), δ G. KOUTSODONTIS και
δ GEORGIOU SARLANIS, S/T ATLANTIC
BARONESS, LIVANOS SHIPBRO-
KERS LTD TRENT HOUSE, 55-57
MARY AXE ST. LONDON, ENGLAND,
επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες
από το εξωτερικό ή το εσωτερικό.

Ο DIMITRIOS MICHA-
ILIDES, S/T ATHINA LIVANOS,
Co MARITIME BROKERS INC 52
BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y.,
USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την
«Κομπάρσισ».

Ο SECONDO OFI-
CER, (25 χρόνων), S/T ATLANTIC
PRINCESS - MARITIME, BROKERS
INC 52 BROADWAY NEW YORK, N.Y.,
4, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
μορφωμένες Έλληνίδες, άναλόγου ηλι-
κίας, από την Αμερική, Αγγλία και
Σουδάν.

Ο COSTAS VIZANIA-
RIS, S/S LORIS VICTORIA STEAM-
SHIP, AVENUE, BLOMFIELD E.C.2,
LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει, με σκοπό τη σύναψη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Ο RIGAS, S/S COSTANTIS
FAFALIOS LTD, DUNSTER HOUSE 97
MINGING LANE, LONDON E.C.3, EN-
GLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλ-
ληνίδες, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκο-
πό τη δημιουργία μιας καλής και στα-
θερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντή-
σουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ANDREAS ARGIRIS
και δ PANAYIOTIS MENIS, S/S MAN-
TRIC, P. WIGHAM RICHARDSON Co
LTD ARMADORES HOUSE BURY ST.
LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλουν ν'
αλληλογραφήσουν με νέες από την Α-
θήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύ-
ναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η CRISTIANE ASSEM,
POSTE RESTANTE DE ATTABA, LE
CAIRE, EGYPT, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με μορφωμένες νέους, ηλικίας
30-40 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Η ANNOULA KARI-
NOU, B.P. 47, SUEZ, EGYPT, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσει με ένα μορφωμέ-
νο Έλληνα, ηλικίας 25-32 χρόνων.
Η LILA ARGYROPOU-
LOU, 4 NAUS BEY ST. ANTIKHA-
NA, CAIRO, EGYPT, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέους και νέες απ'
όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική
ή αγγλική γλώσσα.

Η NOLIA BOLARI, (17
χρόνων), HAMMABASI SAMANCI ALI
SOK, No 7) 4 BEYOGLU, ISTANBUL,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δη-
μιουργία μιας καλής και σταθερής φι-
λίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η MANUELA, FAIK PA-
SO ACI CEMSE YOK INTIBAH AP.
1) 1 BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIE,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' ό-
λο τον κόσμο, ηλικίας 18-21 χρόνων,
με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και
σταθερής φιλίας.

Η LILA Η LIZA, 383 HIGH
ST. KILDA, MELBOURNE, AUSTRA-
LIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέ-
ους απ' όλη την Ελλάδα. Φωτογραφία
απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο WALTER J. HEBACZEWSKI,
2048 WEST 70 TH PLACE, CHICAGO
36, ILLINOIS, USA, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο,
ηλικίας 20-35 χρόνων, στην αγγλική
γλώσσα.

Ο GREEK GOLD BOY, GOVERN-
MENT MINERS TRAINING SCHOOLS
STUBBS RANDFONTEIN T.Y.L., P.O.
BOX 106, SOUTH AFRICA, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το
εσωτερικό και το εξωτερικό, με σκοπό
το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο CONSTANTINOS LUCAS και δ
C. XINEAS, P. O. BOX 84, WITTING-
OM, WEST AUSTRALIA, επιθυμούν ν'
αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' ό-
λο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 21
χρόνων, στην ελληνική και αγγλική
γλώσσα.

Ο LAKIS KALFOROPOULOS, LUDWIG-
SHAFEN RH, BAHNHOF PLATZ 1,
FAM STURM, GERMANY, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλλη-
νίδες, γενικά από τα Δουδεκάησρα, με
σκοπό την Αμερική.

Δύο φίλοι, δ VASILIOS ZAFIROPOU-
LOS και δ ALEXANDROS KOLOVOLOS
KOLN FLITTARD PAULINENLO ST.
GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν
με νέες απ' όλο τον κόσμο. Παρακαλούν
όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φω-
τογραφία τους.

Ο T.H. GANATSIOS, 8
AVON ST. GLEBE, SYDNEY, N.S.W.,
AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει
με μορφωμένες Έλληνίδες, ηλικίας 17-
20 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευσι
και το γάμο.

Ο THEOFANES GIO-
TIS, (28 χρόνων), ISLAND BEND,
VIA COOMA, S. M. A., N. S. W., AU-
STRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18
χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί
όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φωτο-
γραφία τους.

Ο ANDREAS PAPADO-
POULOS, (30 χρόνων), 16 DORNIGHEIM
ROULOS, HANAV, BAHNHOFSTR. 53,
MAIN, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
Γερμανή, ή από την Ελλάδα και το έξω-
νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη
τερικιά ηλικίας 20 - 30 χρόνων, με
σκοπό ότι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία
απαραίτητη.

Ο DIMITRIOS MAVRO-
IDIS, KOL FEITARD, PAULINE-
RHOF ST. 30 BAYER VUTER KUNFT,
GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
Έλληνίδες ηλικίας 25 χρόνων, με σκοπό
το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANTONIOS KOURIS, 46
NEWINGTON RD. MARRICKVILLE,
SYDNEY, AUSTRALIA, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με σκοπό τη γνωριμία και το
γάμο.

Ο DON ANDRIAN, 36
WALTER ST. ALBANS MELBOURNE,
AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
μια Έλληνίδα ηλικίας 17 - 20 χρό-
νων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα,
με σκοπό δ, τι ήθελε επακολουθήσει. Πα-
ρακαλεί όσες άπαντήσουν να στείλουν μία
φωτογραφία τους.

Ο TAKIS PAPAGEOR-
GIOU DUSSELDORF GOETHE ST.
27, LATOM, GERMANY, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο
τον κόσμο.

Ο BILL ROSS, 16 HORDE-
DERN ST. NEWTOWN, SYDNEY,
N. S. W. AUSTRALIA, επιθυμεί ν' άλ-
ληλογραφήσει με νέες από την Έλλά-
δα. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να
στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο LAZAROS ANTO-
NIAIDIS, 18 WILSON ST. BRUN-
SWICK VIC. MELBOURNE, AUSTRA-
LIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες
από την Ελλάδα, ηλικίας 16 - 21
χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώ-
σσα. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να
στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο T.H. DIMITRIOU, (22
χρόνων), BERNHARDSEN KREIS ESS-
LINGEN HINTERT GASSE 61, GER.
LANGE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύ-
ναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο THEODOROS VEL-
LIS, (21 χρόνων), δ K. DOUVIS
(25) και δ DIMITRIOS KO-
STOMIRIS, NYALA HOUSE P.O.
BOX 103 D.F.S. WELKOM, S. AFRI-
CA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με σο-
κά, ή από την Ελλάδα. Φωτογραφία
απαραίτητη.

ΤΙ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΣΟ
ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ :

Απλούστατα :

Έχει γερά κατάσπρα δόντια
και καθαρή άναπτυξη, γιατί
περιποιείται καθημερινώς
εά δόντια της
με Οδοντόπαστα NIVEA.

Η Οδοντόπαστα NIVEA
ένεργεί άμεσα κατά 3 τρόπους :

- Δίνει στο στόμα
μια εύχρηστη φρεσκάδα
που διαρκεί πολύ.
- Καθαρίζει τελείως
τά δόντια και άπομακρύνει
άμέσως τά επιβλαή
ύπολειμματα των τροφών.
- Με την τακτική περιποίησι
τό όμάλο των δοντιών
γίνεται λευκό και άκτινοβολεί.

Γερά
κατάσπρα δόντια,
χάρης στην καθημερινή
περιποίησι με

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Φίλοι μας από την έδωμάδα αυτή
αρχίζουμε μέσα της στήλης αυτής την
παρουσίασι των καλύτερων δίσκων των
«Εταιρειών COOLUMBIA, CAPITOL και
HIS MASTER'S VOICE. Και αρχίζουμε
μ' ένα δίσκο της CAPITOL που έχει δύο
από τις πιο γνωστές επιτυχίες του Nat
«Κίμ» Κόλ: Τό «WELCOME TO THE
CLUB» και τό «ANYTIME ANYWAY
ANYWHERE». Και κάτι με τον Τόμ
Σάιτς, «YOUR DADDY WANTS TO
DO RIGHT» και «CRAYSY CAUSE I
LOVE YOU» σε δίσκο της CAPITOL.
Μία όρασι, μελωδία από τό φίλμ Ρίο
Μπράβο: «DE QUELLO» με την όρχη-
στρα του Νέλσον Ρίντλ σε δίσκους της
CAPITOL. Και κλείνουμε τό σημείωμά
μας με τον Λούι Μπαρνάτ που σε δι-
σκό της H.M.V. μας στέλνει δύο από
τις όραότερες εκτελέσεις του: «LE
GONDIOLIER» και «BUENOS NOCHES
MI AMOR».

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ για το ροχαλητό

Η κινεζογυμναστική μέθοδος ενός
Αγγλου γιατρού

Οι άνθρωποι ροχαλίζουν άφ' ότου
πλάσθηκε ο κόσμος. Σύμφωνα με
μια θεωρία, το βροντοδές άντρι-
κό ροχαλητό ήταν αρχικά ένα μέσον
άμυνας, για ν' άπομακρύνονται τη
νύχτα τά άγρια άπο τις σπηλιές
των τρογλοδούτων.

Στην εποχή μας όμως, που δεν ό-
πάρχει πιά αυτή ή ανάγκη, τό ρο-
χαλητό άποτελεί μία φοβερή... πλη-
ρη κι' έχει προκαλέσει όχι λίγους
αυτογκικούς καυγάδες, ή και διαζύγια
άκουη!

Διάφορες μέθοδοι, που ύπόσχονταν
τό κόψιμο της κακής αυτής συνήθειας,
άποδείχθηκαν τελείως άνωφελεις. Ό-
μως, τώρα τελευταία, ένας Αγγλος
γιατρός, τόνος, που φαίνεται πρακτικός και
άποτελεσματικός.

Εκείνος άπό την έξης άπλη και
γνώσι άρχή: «Όταν ένας μύς λει-
τουργήσει πολύ και κουραστή, γίνε-
ται κοντότερος. Σκέφθηκε, λοιπόν, ό
Αγγλος γιατρός, ότι δά μπορούσε
να εκμεταλλευτή αυτό τό άποτέλεσμα
της μίκρης κόπωσης, έτσι ώστε να
αυτοκατασβένεται τό σαγόνι και ή γλώ-
σσα σε μία θέση που να μην εύνει
τό ροχαλητό.

Πραγματικά, επινόησε μία σειρά
από άσκησης, που έξασκούν και κου-
ράζουν τους μύς της κάτω σιαγόνας
και της γλώσσας. Έτσι, οι μύς αυ-
τοί γίνονται κοντότεροι και δά σφι-
χτεί και δεν πάλλονται πιά άπ' τό
βέλος τό άέρος της εισπνοής (κα-
τή ή παλμική κίνησι προκαλεί τό ρο-
χαλητό).

Αν ενδιαφέρεσθε, δεν έχετε παρά
να τις δοκιμάσετε.

Άσκησι 1η. — Προορίζεται
για τους μύς που κρατάνε κλειστό
τό στόμα. Κρατάτε πολύ σφιχτά ένα
άυτικέιμνο άνάμεσα στα δόντια σας
(ή στα όδα σας, αν δεν έχετε δόν-
τια), επί 10 λεπτά, άφού πέσετε στο
κρεβάτι και πριν κοιμηθείτε. Μετά
4-5 λεπτά, οι μύς της σιαγόνας άρ-
χίζουν να κουράζονται και να πονούν.

Άσκησι 2η. — Τονώνει και
κοναίνει τους μύς που κρατάνε προς
τά έμπρός την κάτω σιαγόνα και τη
γλώσσα. Πιέζετε με τά δάχτυλά σας,
με μέτρια δύναμη, τό πηγούνι σας
προς τά πίσω, ενώ συγχρόνως προ-
σπαθείτε με τους μύς της σιαγόνας να
τό σπρώχνετε προς τά έμπρός. Η
άσκησι αυτή γίνεται άφού πλავιάσε-
τε και διαρκεί 2-3 λεπτά. Έπειτα,
κάνετε ένα μικρό διάλειμμα και την
επανάλαμβάνετε, έτσι ώστε ή συνολι-
κή διάρκεια της άσκησης να είναι
10 λεπτά.

Άσκησι 3η. — Κι' αυτή προ-
ορίζεται για τους ίδιους μύς, όπως
ή παραπάνω. Πιέζετε δυνατά τη
γλώσσα σας προς τά έμπρός πάνω
στα κάτω δόντια σας. Αν δεν έχετε
δόντια, βάζετε τό δάχτυλό σας άνά-
μεσα στα όδα σας και πιέζετε τη
γλώσσα σας πάνω σ' αυτό. Για τη
διάρκεια της άσκησης αυτής λαχούνη
όσα και για την προηγουμένη.

Άσκησι 4η. — Τονώνει τους
μύς του οδοντοστοιχείου και του λαϊμού,
είναι δά περιττά για όσους τραγου-
δάνε συχνά και άρκετά. Άνοίχτε τό
στόμα σας μπροστά σ' ένα καθρέφτη
και προσέρετε ένα δοντάκι «ΑΙ». Θα
όψτε ν' άσκησώνεται τότε τό οδον-
τοστοιχείο με τον ίδιο τρόπο. Τόν
οδοντοστοιχείο χωρίς να χρειάζεται γι' αυ-
τό να προφέρετε τό «ΑΙ» ή οποιο-
δήποτε άλλο ήχο. Συνεχίστε την ά-
σκησι 3-4 λεπτά.

Δοκιμάστε τις άσκήσεις αυτές επί
μερικές βδομάδες, μία-μια ή και ό-
λες μαζί. Μπορεί να σας ώφεληθούν
πάντως δέ δεν πρόκειται να σας κά-
νουν κακό. Οι παρατηρήσεις έχουν
άποδείξει, ότι άφελούν στα 50% των
περιπτώσεων τους άντρες και στα
65% τις γυναίκες.

Η περιττώσι στην όποια έχουν άυ-
εόλο άποτέλεσμα, είναι όταν τό
ροχαλητό δεν προκαλείται στο βάθος
του στόματος, αλλά στη μέση (όταν
ελασκή ροχαλίζουμε με κλειστό τό
στόμα). Τό είδος αυτό του ροχαλη-
τού χειρότερεται όταν ελαττώνεται ν'
καμίνον κι' έχη προσητή ό βλεννογό-
νος των ρουθουνιών. Όφελει, λοι-
πόν, έναντιον τό κάθε θεραπεία που
ελαττώνει τό πάχος του βλεννογόνου.
Συνιστάται άκόμα ν' άποφεύγονται
τά πολλά όγρά τό βράδυ.

ΕΙΝΑΙ **ΙΣΟΛΑ**
ΑΥΤΟ ΦΤΑΝΕΙ!

ΤΕΛΕΙΑ
ΟΜΟΡΦΗ
ΑΘΑΝΑΤΗ
ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ
ΞΑΚΟΥΣΤΗ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΕΥΚΟΛΟΧΡΗΣΤΗ

Ακουμπάει στον τοίχο και δεν πιάνει τόπο.
Τό χρώμα της ταιριάζει με τά έπιπλα.
Δέν λερώνει τό πάτωμα. Έχει καυστήρα
άπό άνοξειδωτο πυριμαχο χάλυβα. Δέν φαίνεται
ή φλόγα της. Άνάβει και σβήνει εύκολα.

ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ : ΣΠ/31, για μικρό χώρο, δρχ. 2.200
ΣΠ/41, για μέτριο χώρο, δρχ. 2.850
ΣΠ/51, για μεγάλο χώρο, δρχ. 3.300

ΙΣΟΛΑ Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Ηά Μαρία Ηά Πηνελόπη Ηά Κουβέρτα
ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Εις γυμναστήρια, Κολοκαυρνία, Αθηνών, Ευρωπών, Βαλκωνίων, Ευρώπης

Για την περίοδο 13-19 'Οκτωβρίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ..
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Δύσκολη περίοδος κατά την οποία πρέπει να είστε σε συνεχή επιφυλακή. Κακοί συνάδελφοι, ζηλεύοντες τις επιτυχίες σας, θα προσπαθήσουν να σας θάψουν σε δύσκολη θέση με συκοφαντίες και αποκαλύψεις μυστικών.	★ Περίοδος κάπως ανώμαλη, για τις αισθηματικές σχέσεις. Κι' αυτό, γιατί δε θα χάσετε καμιά ευκαιρία να πείτε δυσαρεστικά λόγια στο πρόσωπο, που αγαπάτε. ★ Αποφύγετε τις περιπέτειες, που οδηγούν στο άγνωστο.	★ Το στομάχι παρουσιάζει κάποια ευαισθησία, γι' αυτό αποφύγετε ότι μπορεί να του δημιουργήσετε άνωμαλίες. ★ Προσέξτε τα μάτια σας γιατί τα απειλούν διάφοροι κίνδυνοι. ★ 'Η αντίδραση του οργανισμού παρουσιάζει κάποια κάμψη.
ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ 'Ο 'Οκτώβριος θα δώσει στην εργασία σας μια νέα ώθηση. 'Ο 'Ηλιος επηρεάζει ευνοϊκά τις διάφορες ενέργειές σας και τις οδηγεί στην επιτυχία. ★ Μια μετακίνηση θα αποδειχθεί εξαιρετικά ωφέλιμη για την εργασία.	★ Θα συμβεί κάτι, που θα σταθεροποιήσει το θετικό σας με αγαπημένο έτεροφύλο πρόσωπο. ★ Οι άπαντες, έχουν πολλές πιθανότητες να βρουν κατά την περίοδο αυτή το πρόσωπο των ονείρων τους. ★ Δυσάρεστη έκπληξη.	★ Προέπει να προσέξετε την υγεία σας περισσότερο από συνήθως. ★ Αποφύγετε τη νευρική κατάσταση και τις δυνατές συγκινήσεις. ★ 'Η περίοδος είναι κατάλληλη για ταξίδια, που θα ωφεληθούν την υγεία, συγκινώντας δε και την εργασία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 'Ιουνίου	★ Αποφύγετε να καταπιστήτε με μια δουλειά, που δε γνωρίζετε καλά. Θα χάσετε έτσι όχι μόνο πολύτιμο χρόνο, αλλά και χρήματα. ★ 'Εξαιρετικά ευνοϊκή και γόνιμη περίοδος για τους συγγραφείς και τους καλλιτέχνες.	★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν κατά τις ημέρες αυτές μεγαλύτερες γαίες και ικανοποιήσεις από τις αισθηματικές. ★ Θα δημιουργήσετε νέες γνωριμιές, που θα σας ενθουσιάσουν. ★ Εδώχιστο φλέει κατά το Σάββατοκύριακο.	★ Προσέξτε τη θερμότητα του σώματος, ιδίως αν είστε πολύ νέος ή ηλικιωμένος. ★ Τα νεφρά απαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Αποφύγετε ότι μπορεί να τα θάψει και πρό πάντως τα ολιγοπνευματώδη ποτά. ★ Το 13 φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 'Ιουνίου 23 'Ιουλίου	★ Θα παρουσιαστούν διάφορα εμπόδια, τα οποία όμως θα υπερπηδήσετε με τη θέληση και την επιμονή σας. ★ Προσέξτε, γιατί τα άστρα σας ώθούν σε απερισκεπτες ενέργειες και σε αδικαιολογητή σπατάλη χρημάτων.	★ Θα συμβεί κάτι, που θα σας θάψει σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. ★ Θα σας βασανίσουν κατά τις ημέρες αυτές αμφιβολίες, οι οποίες όμως τελικά θ' αποδειγθούν αδικαιολογητές. ★ Μια φιλική εξέλιξη κατά τις έρωτα.	★ Αποφύγετε να τρώτε κατά κόρον, ιδίως αν είστε πολύ νέος ή ηλικιωμένος. ★ Τα νεφρά απαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Αποφύγετε ότι μπορεί να τα θάψει και πρό πάντως τα ολιγοπνευματώδη ποτά. ★ Το 13 φέρνει τύχη.
ΛΕΩΝ 24 'Ιουλίου 23 'Αυγούστου	★ Μη αφήσετε τον ενθουσιασμό να σας παροτρύνει σε απερισκεπτες ενέργειες. Όποτε και να στραφείτε προς διάφορες κατευθύνσεις, συγκρίνετε, διασκορπίζοντας έτσι τις προσπάθειές σας. ★ 'Εγείτε συμφορών να ενεργήσετε με διπλωματία.	★ Μη αφήσετε το ρομαντισμό να σας παροτρύνει. ★ Τα άστρα επηρεάζουν το γαστρίκι και σας κάνουν να εστιάσετε σε ποικίλες, ενώ στην πραγματικότητα δεν είστε. ★ 'Εστω και αν ζηλεύετε, αποφύγετε να το δείξετε.	★ 'Υγεία καλή, απειλείται μόνο από κινδύνους, που θα φελλώνουν στην απειρία σας και μόνο. ★ Για να διατηρηθείτε σε φόρμα, εξασφαλίστε στον οργανισμό σας πολύωρο και ήρεμο ύπνο. ★ Τυχερό το 9.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 'Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ 'Εξαιρετικά ευνοϊκή περίοδος, που θα σας επιτρέψει να κάνετε νέες γνωριμιές εξαιρετικά εποφελείς για την εργασία σας. ★ Μην αποφύγετε τις μετακινήσεις, γιατί μια απ' αυτές σας επιφυλάσσει ευχάριστες εκπλήξεις.	★ Ταξιδιάκι με αγαπημένο πρόσωπο, που θα σας αφήσει εξαιρετικά ευχάριστες αναμνήσεις. ★ Κίνδυνος να σας απορροφήσει η εργασία κάνοντάς σας να παραμελήσετε τις υποχρεώσεις απέναντι τρυφερών και ευαίσθητων υπάρξεων.	★ 'Ενοχλήσεις στο στομάχι θα σας γαλάσουν το κέφι. Είναι πολύ πιθανόν να φελλώνουν σε μια αύξηση της νευρικής πίεσης. Πάντως πόνι πάρα τα φάρμακα, που σας συνιστούν, συμβουλευθείτε ένα καλό γιατρό. ★ Τυχερό το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 'Οκτωβρίου	★ Παρουσιάζονται νέα εμπόδια, τα οποία όμως καλοί φίλοι θα σας βοηθήσουν να υπερπηδήσετε με ευκολία. ★ 'Εγείτε υπ' όψη πως η αδικαιολογητή συνναλγάς θα σας ζημιώσει. ★ Προσέξτε την αλληλογραφία σας.	★ Γράμμα, που περιμένετε από καιρό θα ληφθεί τις ημέρες αυτές. Μια νέα γνωριμία θα γίνει φορηή σημαντικών άλλων. ★ Τα άστρα σας επιφυλάσσουν μια μεγάλη και ευχάριστη έκπληξη. ★ Μη φλυαρήτε.	★ 'Ανωμαλίες, που πηγάζουν ιδίως από τα νεφρά ή το ορροποιητικό σύστημα. Κατά τα άλλα η υγεία παραμένει καλή. ★ Το Σάββατοκύριακο, ευνοϊκό για τα τυχερά παιχνίδια. ★ Αγοράστε λαχείο που να λήγει σε 13.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 'Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ 'Η εργασία απαιτεί κατά τις ημέρες αυτές την προσοχή και ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Θα χρειαστεί να πάρετε σοβαρές αποφάσεις, από τις οποίες θα εξαρτηθεί το μέλλον σας. ★ 'Ανεπίσημο έσοδο θα βελτιώνει τα οικονομικά.	★ Δυσάρεστες συζητήσεις και προτροπές με το άλλο φύλο. Προσπαθήστε με κάθε τρόπο να τις αποφύγετε. ★ Τα γράμματα, που θα γράψετε τις ημέρες αυτές απαιτούν μεγάλη προσοχή. ★ Καταστήστε ενοχοποιητικές φωτογραφίες.	★ Προσοχή και στο παραμικρότερο τραύμα, γιατί υπάρχει κίνδυνος μολύνσεων με σοβαρές συνέπειες. ★ Πονοκέφαλοι, δονήσεις, ή άλλες ενοχλήσεις θα σας γαλάσουν το κέφι. ★ Οι άρρωστοι θ' ανακτήσουν τις χαμένες δυνάμεις.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ευνοία της τύχης, που θα γίνει αισθητή κατά διάφορους τρόπους. ★ Θα βρεθούν πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν υλικώς και ηθικώς. ★ Όλες οι ενέργειές σας κατά την περίοδο αυτή θα στεφθούν από επιτυχία.	★ Κίνδυνος να χάσετε κάποιο πολύτιμο ή ευχάριστο έθιμο. Γενικά θα δοκιμάσετε κατά την περίοδο αυτή έντονες συγκινήσεις, που δε θα είναι όλες ευχάριστες. ★ 'Εγείτε ανάγκη από κατανόηση και τρυφερότητα.	★ Τα άστρα εξασφαλίζουν στον οργανισμό μια αύξηση της ζωτικότητας και του επιτρόπου έτσι ν' αντιδράσει κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. ★ Το κυκλοφορικό σύστημα παρουσιάζει βελτίωση καθώς και η λειτουργία των νεφρών.
ΑΙΓΟΚΕΡΣ 23 Δεκεμβρίου 20 'Ιανουαρίου	★ Όσοι ασχολούνται με έρευνες και αναζητήσεις θα δοκιμάσουν κατά τις ημέρες αυτές πολλές ικανοποιήσεις και ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Οι έμποροι δε στρέφουν όλη τους την προσοχή προς τον οικονομικό τομέα.	★ Παρουσιάζονται ευκαιρίες να σταθεροποιήσετε τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. Αυτό, για τους άνδρες. Οι παντρεμένοι θα δουν νέες ή εμφανίζονται στον ορίζοντα της ευτυχίας τους. Θα διαλυθούν όμως σύντομα.	★ Κανένα σοβαρό κίνδυνο δεν απειλεί την υγεία. Μη εκτίθεστε πάντως σε κινδύνους, που μπορείτε ν' αποφύγετε. ★ 'Η επίσκεψη στον οδοντίατρο είναι απαραίτητη αν θέλετε ν' αποφύγετε μελλοντικούς πόνους. ★ Τυχερό το 7.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 'Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Την Παρασκευή 14 αποφύγετε κάθε αλλαγή ή ριψοκίνδυνη επιχείρηση. Θα οδηγηθείτε απροσδόκητα σε αποτυχία. Από το Σάββατο αρχίζει μια ευνοϊκή περίοδος, που σας προσφέρει μεγάλες δυνατότητες και πιθανότητες επιτυχίας.	★ Αφροδίτη και 'Ερμής σας υπόσχονται ικανοποιήσεις και γαίες, που πηγάζουν τόσο από τις αισθηματικές όσο και τις φιλικές σχέσεις. ★ Θα λάβετε γράμμα, που σας επιφυλάσσει εξαιρετικά ευχάριστη έκπληξη.	★ Το ταξίδι, που θα κάνετε κατά την περίοδο αυτή θα ωφεληθεί όχι μόνο την εργασία, αλλά και την υγεία. ★ Προσέξτε πολύ κατά το θαλάσσιο και ιδίως διασχίζοντας τους δρόμους. Σας απειλούν διάφοροι κίνδυνοι.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τίποτα το εξαιρετικό δε θα συμβεί κατά τις ημέρες αυτές στον επαγγελματικό τομέα. Σας χρειάζεται κάποια μεγάλη δόση αισιοδοξίας και θελήσεως, για να οδηγηθούν οι προσπάθειές σας σε επιτυχή έκβαση.	★ Τα άστρα σας επιφυλάσσουν μικρές ή ευχάριστες γαίες, τις οποίες κινδυνεύει να καταστρέψει μια αδικαιολογητή απαισιοδοξία και έτσι για μελαγχολία. ★ Περιορίστε τις αξιώσεις σας και μη ζητάτε τρελέματα αδύνατα.	★ 'Εγείτε, που προέχονται ιδίως από το στομάχι ή τα νεφρά. ★ Προσέξτε το φαγητό σας και αποφύγετε να τρώτε σε κέντρα όπου υπάρχει καθαριότητα. ★ Πάνοι παροδικοί, που θα σας κάνουν όμως ν' ανησυχάσετε.

ΟΤΑΝ κατάλαβε πως ήταν άρρωστη και πως δε μπορούσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι, η Τζάνετ τρομοκρατήθηκε. Ποιος θα περιποιήτανε τώρα τα τρία παιδιά της και τον άντρα της; Ποιος θα μαγειρεύει; Ποιος θα συγκοιμήσει το σπίτι; — Μην κάνεις έτσι, αγάπη μου! τη συμβούλεψε ο άντρας της. Θα τα καταφέρουμε και μόνοι μας.

— Τι είν' αυτά που λές, καϊμένη Γκόφρεϋ; αναστέναξε η Τζάνετ. Χωρίς έμένα δε μπορείτε να κάνετε τίποτα! 'Η φίλη μου η 'Ελιάνορ μου έλεγε χτες ακριβώς πως αναγκάστηκα να λείψω απ' το σπίτι της μιά μέρα κι' η οικογένειά της κόντεψε να διαλυθεί. 'Ο γιός της χτύπησε το κεφάλι του, το μωρό έπαθε έντερικά, η κόρη της γύριζε στους δρόμους αντί να πάει στο σχολείο, κι' ο άντρας της έμεινε νηστικός.

— 'Η 'Ελιάνορ σπούδαζε ψυχολογία πριν παντρευτεί, και μου εξήγησε πως η σύζυγος είναι το κέντρο γύρω απ' το οποίο πρέπει να περιστρέφεται όλη η οικογένεια.

— Αντί γι' άλλη απάντηση, ο Γκόφρεϋ έσκασε στα γέλια και κατέβηκε για να ετοιμάσει το πρωινό των παιδιών.

— Παρ' όλη την ανησυχία της, η Τζάνετ βυθίστηκε σ' ένα ληθαργικό ύπνο και ξύπνησε στις 5 π' απόγευμα. 'Η κόρη της, η Λήν, ήταν καθισμένη δίπλα της.

— Σου έφερα το φάρμακό σου, μαμά, της είπε. Πήγα και το πήρα μόλις σκόλασα.

Μια καλή τοκοκυρά

— Φάγατε για μεσημέρι; ρώτησε η Τζάνετ. — Και βέβαια! 'Ο μπαμπάς είδοποίησε το μπακάλι να μας στείλει μερικές κονσέρβες κι' εγώ έφτιαξα μακαρόνια. Γίνανε πολύ νόστιμα... Στρώσαμε τα κρεβάτια μας, πλύνουμε τα πιάτα και κάψαμε τα σκουπίδια. Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχής.

— Κι' ο Μπάμπι; Σίγουρα θα γυρίσει στο δρόμο... παρατήρησε η Τζάνετ. — Είναι κάτω και μελετάει τα μαθήματά του με την 'Ελσι, απάντησε η μικρή. Κανονικά, η Τζάνετ θαπρεπε να είναι πολύ ευχαριστημένη που είχαν πάει όλα καλά. Μά, χωρίς να το θλί, ένιωθε μια βαρεία απογοήτευση...

— Βλέπω πως τα καταφέρατε και χωρίς έμένα! είπε πειραγμένη στον άντρα της, όταν γύρισε απ' το γραφείο του. — Δε σου είχα πη πως δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι; γέλασε εκείνος. Έφερα μερικά έτοιμα φαγητά για το βράδυ και, όπως βλέπω, το σπίτι είναι συγκυρισμένο και τα παιδιά φρόνιμα.

— Όποτε δεν είμαι το κέντρο της οικογένειας μου; φώναξε η Τζάνετ. Δε με χρειάζεστε όσο χρειάζονται την 'Ελιάνορ οι δικοί της; — 'Ακουσε, χρυσή μου, είπε μαλακά ο Γκόφρεϋ. 'Η 'Ελιάνορ είναι έγωιστρια και θέλει να εξαρτώνται όλοι απ' αυτήν. Γι' αυτό μεγάλωσε τα παιδιά της έτσι που να μη μπορούν να κάνουν τίποτα μόνοι τους, και κακόμασε τον άντρα της. 'Εσύ όμως είσαι μια θαυμάσια σύζυγος και μητέρα...

— Πού δε με χρειάζεται κανείς! συμπλήρωσε η Τζάνετ πεισματική. — Και γύρισε κατά τον τοίχο.

Τ' άλλο πρωί ήταν καλά κι' ανέλαβε πάλι τα καθήκοντά της 'Αλλ' η καρδιά της ήταν βαρεία και την έπνιγε η πίκρα...

Τρεις μέρες αργότερα, η αδελφή της την κάλεσε να περάσουνε μαζί μια βδομάδα. — 'Η ευκαιρία που ζητούσα! σκέφτηκε η Τζάνετ. 'Ο Γκόφρεϋ και τα παιδιά θα καταλάβουν πόσο απαραίτητη τους είμαι, αν λείπω, μια ολόκληρη βδομάδα.

Ο άντρας της δέχτηκε ευχαρίστως να την

— Πάρε το βραβείο σου... του είπε η Τζάνετ, και τον φίλησε στο στόμα.

μαμάδες δεν είναι για να κρατάνε το σπίτι καθαρό, αλλά για ν' αγαπάνε τα παιδιά τους.

'Η Τζάνετ δεν κάθησε ν' ακούσει άλλα. 'Η τελευταία φράση του γιού της της είχε ανοίξει τα μάτια.

Πόσο κοινή ήταν η παρασυστροφή απ' την έγωιστρια 'Ελιάνορ και να λυπάται για τις ικανότητες των παιδιών της και του άντρα της, αντί να χαίρεται για την αψυχρότητα τους!...

Μια ώρα αργότερα, χτυπούσε την εξώπορτα. 'Ο γιός της χτύπησε τα παιδιά έτρεξαν να της ανοίξουν και την υποδέχθηκαν ν' αγκαλιάσει και φίλα. 'Η Τζάνετ έβριζε μια ματιά γύρω και θαύμασε πως είχαν καταφέρει να ξεσυγυρουν έτσι το σπίτι μέσα σε μιά ώρα.

— Μου φαίνεται πως πρέπει ν' ανασκουμπωθώ άμέσως και να πιάσω δουλειά, παρατήρησε με ψεύτικη ευθυμία. Παιδιά, πηγαίνετε τη βαλίτσα μου στην κάμαρά μου κι' ανοίχτε την. Σας έχω φέρι μερικά πράγματα.

— Τζάνετ, δήλωσε ο άντρας της μόλις μείνανε μόνοι, πριν από πέντε λεπτά μου τηλεφώνησε η γειτόνισσά μας, η κυρία Μήνη, και μου είπε πως είδε κάποια γυναίκα να βγαίνει απ' το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς σου. 'Ησουν εσύ... δεν είν' έτσι;

— Ναι, χρυσή μου, διολόγησε ντροπισμένη η Τζάνετ. Δεν ήθελα να χαλάσω την έκπληξη που μου έτοιμάζατε, κι' έφυγα κρυφά... Μά σου όρκίζομαι πως δε θα χρειαστεί να ξαναπαιέτε καμωδιά για χάρη μου. Κατάλαβα πόσο περήφανη πρέπει να είμαι για σας... Πάντως, είσαι ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου! Πάρε το βραβείο σου...

Και τον φίλησε γλυκά στο στόμα.

Μ. ΕΛΛΗΝΙΚΣΟΝ

ΕΣΥΠΗΡΕΤΙΚΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

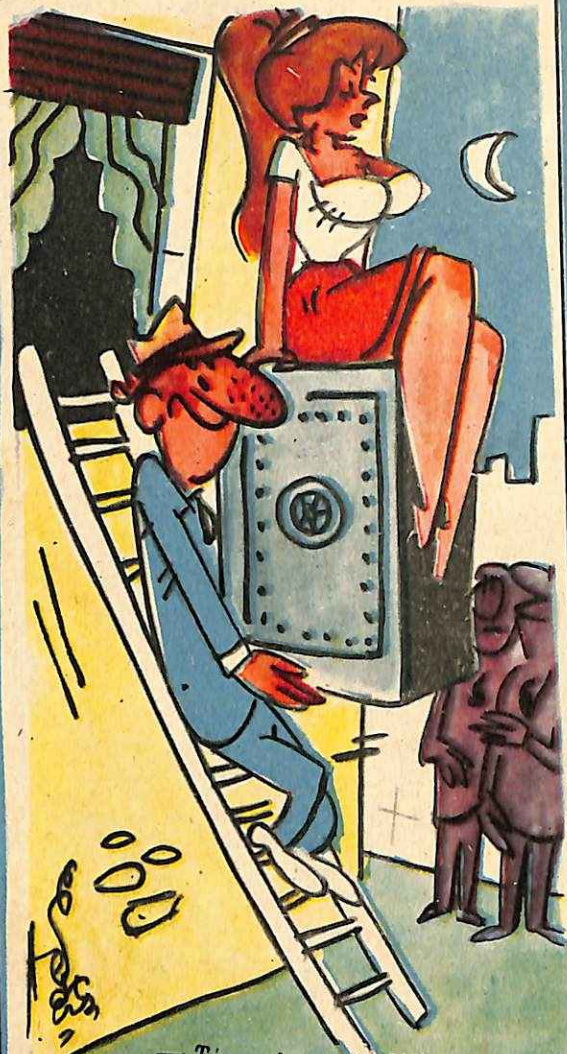
'Ο ιδιοκτήτης ενός αγροκτήματος, στο Καλινγκολούπερ της Δυτικής Γερμανίας, εμπνώντας ένα πρωί από τα χαράματα, καθώς συνήθιζε, είδε, στο μισοσκοτάδι, να σταματά ένα αυτοκίνητο έξω από την είσοδο του κτηματίου του, να κατεβαίνουν από αυτό δύο άγνωστα άτομα και να εισβάλλουν στον φρουρημένο του.

Μην αμφιβάλλοντας πως ο σκοπός της πρώτης αυτής εισβολής κάθε άλλο ήταν παρά ελεητικός, ο κτηματίας άρπαξε το όπλο του με την απόφαση να διώξει τους εξη κλέφτες, που νομίζαν πως τον είχαν πιάσει στον ύπνο. Όμως, την τελευταία στιγμή, μια δεύτερη σκέψη τον έκανε ν' αλλάξει απόφαση. Χωρίς ν' αφήσει το όπλο από τα χέρια του, δεν κατέβηκε προς τους εισβολείς, που είχαν στο μεταξύ κατεβάσει μερικά άδεια καλάδια από το πρότ-μπαγκάλ του αυτοκινήτου και άρρισαν να τα γεμίσουν με φρούτα, αλλά διάλεξε μια σίγουρη, κοψώνα, εγκαταστάθηκε εκεί και, με αξιοθαύμαστη ήρεμια, τους παρακολούθησε που τον κλέβαν!

Όπως σωστά είχε διαγνώσει ο κτηματίας, οι κλέφτες, που ήταν όλοι νεαροί κάτω από 20 χρονών, δεν σκόπευαν να πάρουν απλά μερικά φρούτα... γι' αυτό, αλλά είχαν απόφαση ν' απογυμνώσουν όλο τον φρουρημένο, για να τα «οικονομήσουν», πουλώντας το προϊόν της κλοπής. Πραγματικά, δούλεψαν με υποδειγματική ευσυνειδησία επί δυο ολόκληρες ώρες, ώσπου δεν έμεινε ούτε ένα ώριμο φρούτο πάνω στα δέντρα του περιβολιού.

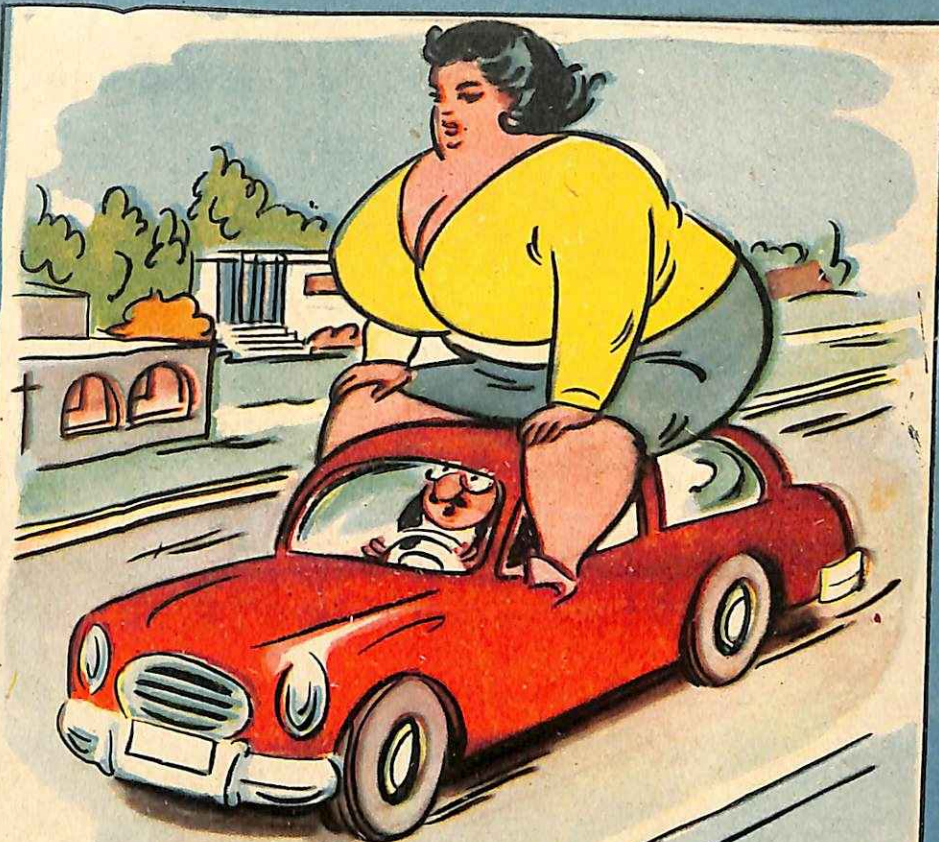
Την στιγμή, όμως, που φόρτωναν το τελευταίο καλάθι κι' ετοιμαζόντουσαν, ένθουσιασμένοι για τον άδελό τους, να ξεκινήσουν, ξεπετάχτηκε από την κρυψώνα του ο κτηματίας και, με την κάννη του όπλου γυρισμένη κατά πάνω τους, τους υποχρέωσε να του παραδώσουν ολόκληρο το φορτίο.

— Τώρα μπορείτε να φύγετε, τους είπε, όταν εκείνοι υπάκουσαν. Μηνυσι δεν πρόκειται να σας κάνω, γιατί σας ευχαριστώ για την υπηρεσία που μου προσφέρατε! 'Αν δεν ήσαστε σεις, έπρεπε να κάνω μόνος μου τον κόπο να μαζέψω όλα φρούτα!

— Τέτοια απαγωγή; Μάλιστα, 'Αν-
τώνη μου!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

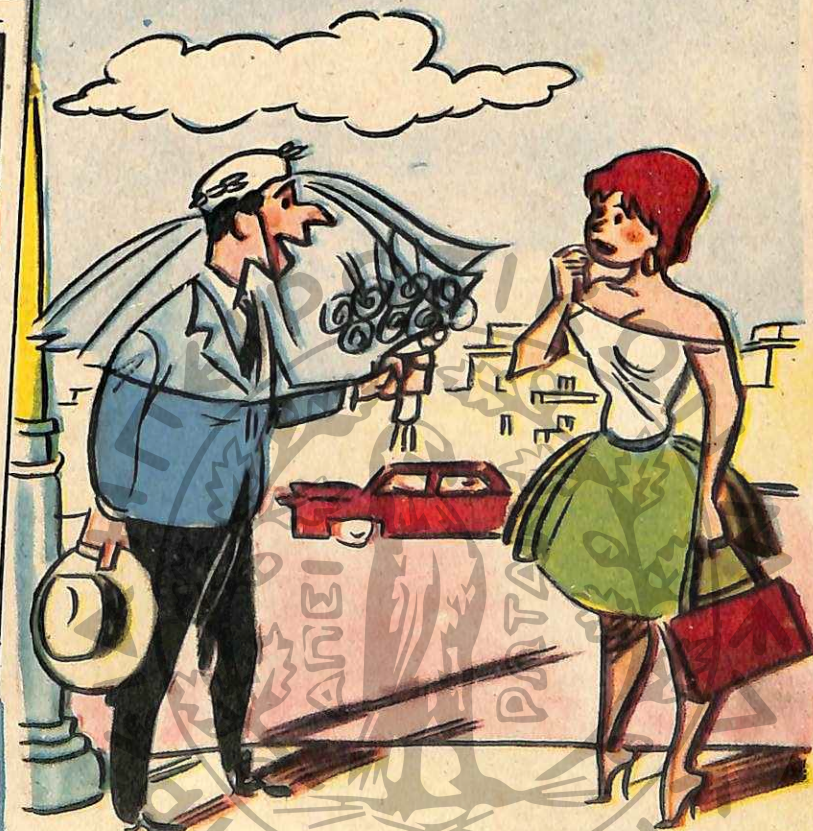
Ζαχαρίας: Τί σοῦ φταίω ἐγώ, γυναῖκα; "Αν εἶ-
χαμε λεφτά θά παίρναμε μεγαλύτερο ἀμάξι!...

(Τοῦ Μ. Γώλλια)

Πλεονεξία!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— "Όπως βλέπετε, δεσποινίς Κλαίρη, οἱ προ-
θέσεις μου εἶναι ἀγνές!...

(Τοῦ Β. Χριστοδοῦλου)